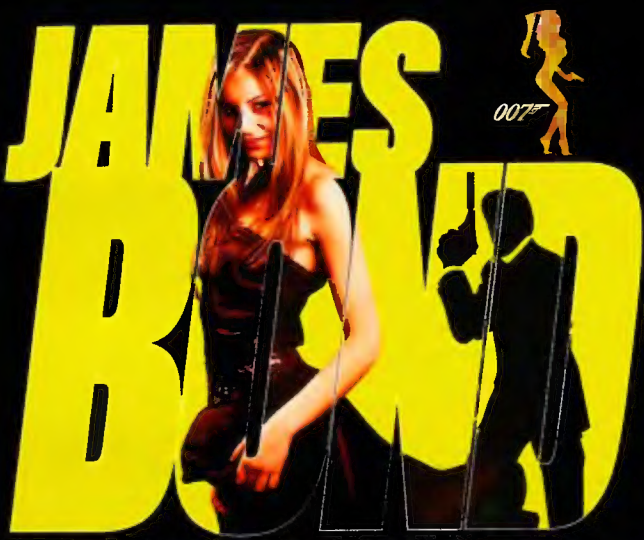

IAN FLEMING

PE CINE NU LAȘI SĂ MOARĂ...

VOLUMUL 3

www.virtual-project.eu

Editura RAO vă propune o integrală

JAMES BOND

„Cred că nu greşesc deloc dacă afirm că James Bond e predestinat nemuririi."

Anthony Burgess

IAN FLEMING, autorul nemuritorului JAMES BOND, s-a născut în 1908 şi a studiat la Eton. În 1931, nereuşind să ocupe un post la Foreign Office, a început să lucreze pentru Reuters New Agency. În timpul celui de-al doilea război mondial, în calitate de asistent personal al directorului Serviciului de Contraspionaj al Marinei, este avansat de la gradul de locotenent la cel de comandor.

La casa sa, „Goldeneye", din Jamaica, Ian Fleming scrie în 1953, la vîrsta de 42 de ani, primul roman, *Casino Royale*. Pînă în 1964, anul morţii sale, cele paisprezece romane cu JAMES BOND s-au vîndut în peste 40 de milioane de exemplare iar eroul lor a devenit o legendă.

JAMES BOND

Casino Royale, 1953

Live and Let Die
Trăiește și lasă-i pe ceilalți să moară, 1954

Moonraker
Operațiunea Moonraker, 1955

Diamonds are Forever
Diamantele sînt veșnice, 1956

From Russia with Love
Din Rusia cu dragoste, 1957

Doctor No, 1958

Goldfinger, 1959

For Your Eyes Only
Doar pentru ochii tăi, 1960

Thunderball
Mingea de foc, 1961

On Her Majesty's Secret Service
În Serviciul Secret al Majestății Sale, 1963

The Spy Who Loved Me
Spionul care mă iubea, 1963

You Only Live Twice
Încă o șansă, 1964

Octopussy & The Living Daylights
Octopussy și lumina zilei, 1965

The Man With The Golden Gun
Omul cu pușca de aur, 1966*

---

* Versiunea în limba română a titlurilor ar putea suferi unele modificări (n.red.).

JAMES BOND 007

PE CINE NU LAȘI SĂ MOARĂ...

IAN FLEMING

Editura RAO

Editura RAO București
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA

IAN FLEMING
Live and Let Die
© Glidrose Productions Ltd., 1954

Traducere din limba engleză
HORIA NICOLA URSU

Ediția I

© Editura RAO București, 1998
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Decembrie 1998

ISBN 973-98761-8-8

Capitolul I

COVORUL ROŞU

Există momente în viaţa unui agent secret cînd acesta se bucură de un lux ieşit din comun. Există misiuni în care este chemat să joace rolul unui om foarte bogat; cu anumite prilejuri, el se refugiază în viaţa îmbelşugată pentru a şterge amintirea morţii şi a primejdiilor care l-au pîndit; în sfîrşit, există cazuri, precum cel de faţă, cînd agentul e oaspete pe teritoriul unui serviciu secret aliat.

Din clipa în care avionul BOAC Stratocruiser ateriză pe pista Aeroportului Internaţional Idlewild, James Bond se bucură de tratamentul rezervat, de obicei, oaspeţilor de rang regal.

Părăsind avionul, alături de ceilalţi pasageri, se resemnase deja la gîndul celebrului purgatoriu al maşinăriei Serviciilor Vamale, de Sănătate Publică şi Imigraţie ale Statelor Unite. Îl aştepta, gîndea el, cel puţin o oră de formalităţi în încăperile supraîncălzite zugrăvite într-un verde mohorît, în care nu se mai aerisise de cel puţin un an de zile, acolo unde mirosul de sudoare stătută se îmbina cu cele ale spaimei şi vinovăţiilor nelămurite care domnesc mereu în preajma frontierelor. Teama aceea e stîrnită de uşile închise purtînd inscripţia ACCESUL INTERZIS, dincolo de care se află o mulţime de oameni vigilenţi şi mormane de dosare, precum şi teleimprimatoarele aflate în legătură per-

manentă cu Washingtonul, mai exact cu cei de la Biroul Narcotice, cei de la Contraspionaj, cei de la Tezaur şi de la FBI.

Păşind pe asfaltul pistei, biciuit de vîntul aspru de ianuarie, îşi închipui propriul său nume trecînd prin urzeala reţelei: BOND, JAMES, PAŞAPORT DIPLOMATIC BRITANIC 0094567; după o scurtă aşteptare, răspunsurile aveau să sosească, ivindu-se în ţăcănitul teleimprimatoarelor: NEGATIV, NEGATIV, NEGATIV. Apoi, de la FBI: VERIFICARE POZITIVĂ; AŞTEPTAŢI. Urma să se desfăşoare, în circuit închis, schimb grăbit de mesaje între FBI şi CIA, FBI-ul avea să transmită celor de la Idlewild: BOND OKAY OKAY, după care ofiţerul blazat de la intrare îi va întinde paşaportul, spunînd: „Vă doresc o şedere plăcută, domnule Bond".

Cuprins de un fior, Bond îşi îndreptă paşii, alături de restul călătorilor, printre ghidajele de sîrmă, spre intrarea în sala de aşteptare a Serviciului Sănătăţii Publice.

Desigur, în ceea ce îl privea, toate acestea nu însemnau decît o plicticoasă rutină; îi displăcea însă ideea că dosarul său se afla în posesia unei puteri străine, oricare ar fi fost aceasta. Anonimatul era cheia de boltă a profesiei sale. Fiecare dezvăluire a identităţii sale înregistrată în vreun dosar îi scădea valoarea şi, în cele din urmă, putea să reprezinte chiar o ameninţare la propria-i viaţă. Aici, în America, unde se ştia totul despre el, se simţea precum negrul din poveste căruia o vrăjitoare îi furase umbra, de parcă unul dintre organele sale vitale s-ar fi aflat în mîinile celorlalţi. Ceilalţi, care în acest caz îi erau prieteni, dar totuşi...

– Domnul Bond?

Un individ cu o înfăţişare plăcută, dar ştearsă, purtînd haine banale, se ivise din umbra clădirii Serviciului Sănătăţii Publice.

– Numele meu este Halloran. Mă bucur să vă întîlnesc!

Îşi strînseră mîinile.

– Sper că aţi călătorit bine. Vă rog să mă urmaţi.

Se întoarse apoi către ofiţerul poliţiei Aeroportului care se afla de pază la intrarea în clădirea Serviciului Sănătăţii Publice.

– E-n regulă, sergent!

– Bine, domnule Halloran. Să ne vedem cu bine!

Ceilalţi pasageri intraseră deja. Halloran o luă spre stînga, îndepărtîndu-se de clădire. Un alt poliţist le deschise o uşă în gardul înalt de fier forjat.

– La revedere, domnule Halloran.

– La revedere şi mulţumesc!

Afară îi aştepta un Buick negru, cu motorul pornit, torcînd uşor, ca un motan. Urcară în maşină. Cele două valize uşoare ale lui Bond se aflau în faţă, lîngă şofer. Bond nu reuşea să-şi imagineze cum de reuşiseră să le găsească atît de repede, în noianul de bagaje al pasagerilor, pe care îl văzuse transportat ceva mai devreme, către punctul vamal.

– E-n regulă, Grady, putem porni.

Bond se relaxă şi se aşeză confortabil, în vreme ce limuzina ţîşnea înainte.

Se întoarse către Halloran.

– Ei bine, e cea mai fastuoasă primire de care m-am bucurat vreodată. N-a lipsit decît covorul roşu! Mă aşteptam să pierd cel puţin o oră, trecînd pe la Serviciul Imigraţiei. Cine-a.pus la cale toate astea? Nu sînt obişnuit să fiu tratat ca un oaspete de vază. Oricum, ţin să vă mulţumesc pentru ceea ce aţi făcut.

– Cu cea mai mare plăcere, domnule Bond! zîmbi Halloran şi îi oferi o ţigară din pachetul de Luckies proaspăt desfăcut. Dorim să vă oferim un sejur cît mai plăcut. Orice v-aţi dori, e de-ajuns să cereţi, şi veţi căpăta. Aveţi prieteni buni la Washington. În ceea ce mă priveşte, nu ştiu de ce vă aflaţi aici, dar autorităţile au hotărît să vă trateze ca pe un oaspete privilegiat al guvernului. Misiunea mea este să vă duc cît mai repede, în condiţii cît mai confortabile, la hotel, unde veţi trece în grija altcuiva. Am să vă rog să-mi daţi o clipă paşaportul dumneavoastră.

Bond i-l întinse. Halloran deschise servieta aflată lîngă el, pe banchetă, şi scoase o ştampilă grea, de metal. Întoarse paginile paşaportului pînă cînd dădu peste viza americană, o ştampilă şi îşi depuse semnătura deasupra cercului albastru închis al emblemei Departamentului Justiţiei, după care i-l înapoie. Apoi, din portofelu-i burduşit, scoase un plic gros şi i-l oferi lui Bond.

– Veţi găsi înăuntru o mie de dolari, domnule Bond.

Văzînd că interlocutorul său se pregătea să-i refuze, surprins, îl opri şi continuă:

– Sînt banii comuniştilor, confiscaţi în decursul recentei capturi Schmidt-Kinaski. Îi folosim împotriva lor, iar dumneavoastră vă cerem să-i folosiţi aşa cum veţi dori, în decursul acestei misiuni. Am fost însărcinat să vă spun că nefolosirea lor ar fi considerată o respingere a prieteniei noastre. Vă rog mult, să nu mai vorbim despre asta, adăugă el; apoi, văzînd că Bond continua să privească neîncrezător plicul, mai spuse: Trebuie să vă spun, de asemenea, că înmînarea acestei sume s-a făcut cu ştirea şi încuviinţarea superiorilor dumneavoastră.

Bond îl privi pieziş, apoi rînji şi puse plicul în propriu-i portofel.

– Fie, zise el. Vă mulţumesc. Voi încerca să-i cheltui în aşa fel încît să facă mult rău duşmanilor noştri. Mă bucur să aflu că dispun de un capital considerabil, cu atît mai mult cu cît el ne-a fost furnizat chiar de către inamic.

– Foarte bine, spuse Halloran. Iar acum, am să vă rog să mă scuzaţi, trebuie să-mi notez cîte ceva în vederea raportului pe care va trebui să-l predau. Va trebui să-mi amintesc să trimit scrisori de mulţumire celor de la Imigraţie şi Vamă pentru amabila lor cooperare. Chestiuni de rutină.

– Vă rog, încuviinţă Bond.

Fu mulţumit că avea la dispoziţie cîteva minute de linişte şi privi afară, pe geam: era pentru întîia oară în America, de la

război încoace. I se părea util să se familiarizeze cu universul american: reclamele, noile modele de maşini, preţurile afişate la intrările în parcările de maşini la mîna a doua, sonoritatea exotică a semnelor de circulaţie: DRUM CU DENIVELĂRI – CURBE PERICULOASE – DRUM ALUNECOS; figurile şoferilor, numărul mare de femei aflate la volan, avînd alături, drept pasageri, bărbaţi docili; îmbrăcămintea trecătorilor; coafurile femeilor; anunţurile Apărării Civile: ÎN CAZ DE ATAC INAMIC, ÎNAINTAŢI, PĂRĂSIŢI PODUL; mulţimea antenelor TV de pe acoperişuri şi a ecranelor de televiziune din vitrinele magazinelor; un elicopter survolînd oraşul; inscripţiile „MARŞUL BĂNUŢILOR", făcînd apel la caritatea publicului, pentru strîngerea de fonduri în interesul vindecării cancerului sau a poliomielitei... Toate aceste imagini fugare îi erau însă tot atît de inutile în meseria sa, precum să zicem, o nuia în mîna unui vînător aflat în junglă.

Şoferul coti spre podul Triborough şi, curînd, avură parte de priveliştea copleşitoare a Manhattan-ului. Superbele bulevarde ale New York-ului i se dezvăluiau acum ca o junglă de beton, zgomotoasă şi mirosind a petrol.

Bond se adresă însoţitorului său.

– Îmi pare rău că trebuie să o spun, dar asta e, cred, cea mai vizibilă ţintă pentru un bombardament atomic, din cîte există pe glob.

– Da, n-ar fi deloc greu să o nimereşti, fu de acord Halloran. Cîteodată, în nopţile cînd n-am somn, mă gîndesc şi eu la asta.

Opriră în faţa celui mai bun hotel din New York, St. Regis, aflat la intersecţia dintre Strada 55 şi Fifth Avenue. Un bărbat între două vîrste, încărunţit, purtînd un pardesiu albastru închis şi o pălărie neagră, le ieşi în întîmpinare, urmat de un membru al personalului hotelului. Cei doi coborîră din maşină şi, odată ajunşi pe trotuar, Halloran făcu prezentările.

– Domnule Bond, faceți cunoștință cu căpitanul Dexter! Apoi, cu deferență, către acesta din urmă: Căpitane, pot să vi-l dau în grijă pe domnul Bond?

– Desigur, desigur. Am să te rog doar să veghezi ca bagajele domniei sale să ajungă la camera 2100, de la ultimul etaj. Pînă atunci, eu și domnul Bond o vom lua înainte, să vedem dacă totul este pe placul domniei sale.

Bond se întoarse pentru a-și lua la revedere de la Halloran și pentru a-i mulțumi. Halloran îi întorsese, pentru moment, spatele și îi explica comisionarului unde anume să ducă bagajele. Bond privi dincolo de el, către Strada 55, și se încruntă. O limuzină neagră, un Chevrolet, se strecură pe neașteptate în mijlocul traficului aglomerat, chiar în fața unui taxi Checker, al cărui șofer izbi cu pumnul în claxon și continuă să-l apese, înfuriat. Limuzina își continuă drumul, prinse ultimele secunde ale luminii verzi a semaforului și dispăru spre nord, pe Fifth Avenue.

Manevra fusese ingenioasă, hotărîtă, dar ceea ce îl uimi pe Bond fu faptul că la volan se afla o negresă, o negresă arătoasă, purtînd o uniformă neagră de șofer. Prin geamul din spate, apucă să zărească pentru o clipă figura unicului pasager – o mutră masivă, cenușie, care se întorsese încet și privise direct către el, era sigur de asta; apoi mașina accelerase, și chipul dispăruse din unghiul său vizual.

Bond îi strînse mîna lui Halloran. Apoi Dexter îl bătu pe umăr, nerăbdător.

– Vom traversa holul către ascensoarele din dreapta. Am să vă rog să nu vă scoateți pălăria, domnule Bond.

Urcînd treptele care duceau în holul hotelului, în urma lui Dexter, Bond își spuse că toate aceste precauții erau, probabil, tardive. Oriunde în lume, o negresă la volan e o priveliște rară. Dacă aceasta mai poartă și o uniformă de șofer, faptul e cu atît mai extraordinar, dacă nu de-a dreptul neverosimil, chiar și în

Harlem, acolo de unde, cu siguranţă, provenea limuzina în cauză.

Şi cine era uriaşul de pe bancheta din spate? Chipul acela cenuşiu? Era oare chiar Mr. Big?

– Hmm, făcu Bond, mai mult pentru sine, urmărind silueta uscăţivă a căpitanului Dexter, către ascensor.

Liftul încetini şi se opri la etajul douăzeci şi unu.

– V-am pregătit o surpriză, domnule Bond, spuse căpitanul Dexter, fără prea mult entuziasm în voce.

Parcurseră coridorul lung, către camera de la colţul clădirii.

Se auzea vîntul suspinînd dincolo de fereastra de la capătul coridorului şi Bond avu parte de priveliştea grandioasă a acoperişurilor zgîrie-norilor învecinaţi, dincolo de care se zăreau săgeţile cu vîrfuri tremurînde ale coroanelor plopilor din Central Park. Se simţea ciudat, privind de la înălţimea asta, şi un fior straniu, de pustietate şi singurătate, îi încolţi inima, pentru o clipă.

Dexter deschise uşa camerei ce purta numărul 2100. Intrară, iar căpitanul închise uşa. Se aflau într-un hol mic, bine luminat. Îşi lăsară pardesiele şi pălăriile pe un scaun, iar Dexter deschise uşa aflată în faţa lor şi-l invită pe Bond înăuntru.

Acesta pătrunse într-o încăpere plăcut aranjată, mobilată în stilul „Empire" la modă pe Third Avenue: fotolii confortabile şi o canapea largă îmbrăcate în mătase galbenă, o imitaţie bună a unui covor Aubusson, un bufet în stil franţuzesc garnisit cu pahare şi diferite băuturi. Griul palid al pereţilor era pus în evidenţă de lumina strălucitoare a soarelui de iamă care pătrundea prin fereastra largă. Încălzirea centrală crea o atmosferă plăcută.

Uşa care dădea spre dormitor se deschise.

– Îţi aranjam florile la căpătîiul patului. E o componentă majoră a faimoasei devize a CIA: „Vă slujim cu zîmbetul pe buze!".

Cuvintele fuseseră rostite de un tînăr înalt şi subţire, ce se îndrepta, cu braţele deschise şi cu un zîmbet larg, către Bond, care rămăsese cu gura căscată.

– Felix Leiter! Ce naiba cauţi aici? rîse Bond, apucînd mîna viguroasă a tînărului şi scuturînd-o încîntat. Chiar aşa, ce cauţi în dormitorul meu? Doamne, cît mă bucur să te văd! Cum de nu eşti la Paris? Să nu-mi spui că ţi-au încredinţat tocmai ţie această afacere?!

Leiter îl studie pe englez, cu o privire plină de afecţiune.

– Ai zis-o! Ei bine, chiar aşa s-a întîmplat! E un prilej bine venit de relaxare. Cel puţin, mie aşa mi se pare... Cei de la CIA au fost de părere că ne-am descurcat bine împreună în afacerea Cazinoului[1] , aşa că m-au rechemat de la postul meu de la Serviciile Secrete Reunite din Paris. Am petrecut un timp la Washington şi... iată-mă aici! Voi fi un fel de om de legătură între Agenţia Centrală de Spionaj şi amicii noştri de la FBI.

Făcu un semn către căpitanul Dexter, care le urmărea manifestările de o exuberanţă total lipsită de profesionalism cu o vădită plictiseală.

– E cazul lor, desigur, cel puţin în ceea ce priveşte latura americană, însă, aşa cum bine ştii, anumite genuri de afaceri din străinătate sînt de competenţa CIA, astfel încît sîntem nevoiţi să cooperăm. În ceea ce te priveşte, eşti aici în calitate de trimis al Marii Britanii, pentru a te ocupa de latura jamaicană a problemei, aşa că echipa e acum completă. Ce părere ai? Ia loc şi hai să bem ceva! Am comandat prînzul de cum am aflat că ai sosit în holul hotelului, şi mîncarea se află, probabil, pe drum.

Se îndreptă spre bufet şi se apucă să prepare un cocktail pe bază de Martini.

---

[1] Această înspăimîntătoare afacere este povestită în volumul *Casino Royale*, al aceluiaşi autor.

– Să fiu al naibii! spuse Bond. Bineînțeles, bătrînul diavol de M nu mi-a spus nimic despre toate astea. El nu face decît să expună faptele, dar n-ar da nici în ruptul capului o veste bună cuiva. Bănuiesc că e de părere că asemenea anunțuri ar influența obiectivitatea în acceptarea sau respingerea unui caz. Un lucru e sigur: e grozav!

Bond deveni conștient de tăcerea căpitanului Dexter și i se adresă, plin de tact:

– Îmi va face plăcere să mă supun ordinelor dumneavoastră, cîtă vreme mă aflu aici. Din cîte am înțeles, avem de-a face cu două aspecte separate ale afacerii. Primul dintre acestea se referă exclusiv la teritoriul american, aflat, desigur, sub jurisdicția dumneavoastră. Apoi vom fi nevoiți, se pare, să urmăm firul afacerii în Caraibe. Mai exact, în Jamaica. Din cîte înțeleg, voi prelua conducerea din momentul în care vom părăsi apele teritoriale ale Statelor Unite. Felix va face legătura între cele două aspecte, în măsura în care acestea interesează guvernul dumneavoastră. Cît timp mă aflu aici, îmi voi trimite rapoartele la Londra prin mijlocirea CIA, iar cînd ne vom muta în Caraibe, voi raporta direct la Londra, urmînd ca ei să țină CIA la curent. Avem aceeași viziune?

Dexter zîmbi subțire.

– Exact, domnule Bond. Domnul Hoover m-a însărcinat să vă transmit că se bucură foarte mult să vă aibă drept oaspete. Bineînțeles, latura britanică a afacerii nu ne privește, așa că sîntem întru totul de acord să lăsăm în seama celor de la CIA aranjamentele cu superiorii dumneavoastră de la Londra. Nu văd de ce n-ar merge totul ca pe roate. Să bem pentru asta!

Sorbiră din băuturile reci și tari. Leiter arbora o falsă expresie misterioasă pe chipu-i acvilin.

Se auzi o bătaie în ușă. Leiter deschise, și comisionarul intră, aducînd bagajele lui Bond. Era urmat de doi chelneri care împingeau măsuțe pe rotile, fiecare dintre ele fiind încărcată cu

farfurii, tacîmuri, şervețele de in de un alb imaculat, pe care se apucară să le aranjeze pe masa pliantă.

– Homari în sos tartar, hamburgeri de vită prăjiți pe cărbune, cartofi prăjiți, garnitură de conopidă, salată asortată condimentată cu mirodenii din insule, înghețată cu unt topit şi cel mai bun lapte de pasăre din America! E-n regulă?

– Sună grozav, aprecie Bond, strîmbîndu-se în gînd la ideea untului topit.

Se aşezară la masă şi savurară delicioasele bucate tradiționale americane, gătite cu măiestrie.

În timpul mesei, nu schimbară prea multe cuvinte. De-abia mai tîrziu, cînd masa fu strînsă şi li se aduse cafeaua, căpitanul Dexter îşi scoase dintre buze trabucul ieftin şi îşi drese glasul, în mod semnificativ.

– Domnule Bond, începu el, poate că ar fi timpul să ne spuneți cît anume ştiți despre cazul cu care ne confruntăm.

Bond îşi deschise pachetul de Chesterfield şi îşi scoase o țigară. Aşezîndu-se comod, în fotoliul confortabil din încăperea luxoasă şi bine încălzită, îşi lăsă gîndurile să se întoarcă în urmă cu două săptămîni, în ziua aceea cu ger aspru de ianuarie, cînd îşi părăsise apartamentul din Chelsea, dînd piept cu penumbra umedă a ceții londoneze.

Capitolul II

CONVORBIRE CU M

Puternicul Bentley decapotabil gri, model 1933, fusese scos din garaj cu cîteva minute mai devreme, şi motorul pornise imediat ce apăsase pe butonul demarorului automat. Cuplase farurile de ceaţă şi conducea cu prudenţă pe King's Road, apoi pătrunse în Hyde Park pe Sloane Street.

Şeful de cabinet al lui M îi telefonase lui Bond la miezul nopţii, anunţîndu-l că M voia să îl întîlnească a doua zi dimineaţa, la ora nouă.

– Ştiu că e cam devreme, se scuzase acesta, dar se pare că a pus ceva la cale, pentru mîine. Se perpeleşte de cîteva săptămîni. Cred că, în sfîrşit, a reuşit să ia o hotărîre.

– Îmi poţi da măcar o idee, la telefon?

– A de la anghinare şi C de la Charlie, îi răspunse şeful de cabinet, înainte de a închide.

Cele două iniţiale aveau o semnificaţie precisă; ele însemnau că, în acest caz, era vorba de staţiile A şi C, secţiunile Serviciului Secret care se ocupau de Statele Unite şi de Caraibe. Bond lucrase o vreme sub ordinele staţiei A, în timpul războiului, dar nu ştia mare lucru despre staţia C şi preocupările ei.

Înaintînd de-a lungul aleilor din Hyde Park, însoţit doar de duduitul surd al motorului, se gîndea cu nerăbdare la întîlnirea cu M, remarcabilul conducător al Serviciului Secret. Nu-i mai

întîlnise privirea rece şi vicleană de la sfîrşitul verii trecute. Atunci, M nu ezitase să-şi arate mulţumirea.

– Ia-ţi o vacanţă, îi spusese el. O vacanţă cît mai lungă. Iar mai tîrziu, ar trebui să-ţi faci o grefă de piele pe mînă. „Q" îţi va programa o întîlnire cu cel mai bun specialist în domeniu, la momentul potrivit. Nu cred că e bine să te plimbi peste tot cu blestematul acela de stigmat rusesc. Am să încerc să-ţi găsesc ceva de făcut, după ce vei scăpa de el. Noroc!

Cu destulă suferinţă şi un tratament îndelungat, mîna îi fusese readusă la normal. Cicatricele subţiri care conturau litera „Ş", iniţiala cuvîntului rusesc pentru „spion", fuseseră îndepărtate. Gîndindu-se la cel ce mînuise stiletul care le produsese, Bond îşi încleştă mîinile pe volan.

Ce devenise extraordinara organizaţie al cărei agent fusese mînuitorul cuţitului? Cu ce se mai ocupa oare unealta răzbunării Sovietelor, gruparea SMERŞ – prescurtarea sintagmei *Smerti Spionam* – Moarte Spionilor? Îşi păstrase oare puterea şi eficienţa? Cine o conducea, acum, după moartea lui Beria? După afacerea cazinoului din Royale-les-Eaux, Bond jurase că avea să se răzbune. I-o spusese şi lui M, în decursul ultimei lor întrevederi. Oare noua întîlnire la care îl convocase acesta avea să îl ajute să îşi împlinească răzbunarea?

Bond miji ochii, privind înainte, în semiîntunericul din Regent's Park, şi chipul său căpătă o expresie crudă, neîndurătoare.

Îşi duse maşina în unul dintre garajele situate în spatele clădirii înalte şi o lăsă în grija unuia dintre şoferii de serviciu care purtau uniforme. Ieşi şi ocoli clădirea, îndreptîndu-se spre intrarea principală. Fu condus în ascensorul care ducea la ultimul etaj, iar apoi, de-a lungul coridorului cu covor gros pe care îl cunoştea atît de bine, pînă în dreptul biroului vecin cu cel al lui M. Şeful de cabinet îl aştepta şi se grăbi să-şi anunţe deîndată superiorul prin interfon.

– A sosit „007".

– Poftește-l înăuntru.

Apetisanta Miss Moneypenny, atotputernica secretară personală a lui M, îi zîmbi încurajator în vreme ce pătrundea prin uşa dublă. O lumină verde se aprinse sus, pe peretele încăperii pe care Bond tocmai o părăsise. Atîta timp cît ea avea să rămînă aprinsă, M nu trebuia să fie deranjat, sub nici un motiv.

Lumina albă a lămpii desena un cerc deschis la culoare pe suprafaţa îmbrăcată în piele roşie a biroului larg. Restul încăperii era cufundat în penumbra datorată ceţii de afară.

– Bună dimineaţa, 007. Hai să-ţi văd mîna. Au lucrat binişor. De unde anume ţi-au prelevat grefa?

– Din partea superioară a antebraţului, domnule.

– Hmmm... Părul îţi va creşte cam des, şi mult prea creţ, în regiunea respectivă. Dar n-are importanţă, n-avem ce-i face! Deocamdată însă, arată bine. Ia loc, te rog.

Bond se aşează în unicul fotoliu, plasat în faţa biroului lui M. Privirea pătrunzătoare a ochilor cenuşii se aţinti asupră-i, căutînd parcă a-l străpunge.

– Te-ai odihnit cum se cuvine?

– Da, vă mulţumesc, domnule.

– Ai văzut vreodată aşa ceva?

M scotoci, cu gesturi repezi, în buzunarul de la piept. Pescui un obiect mărunt şi-l aruncă spre Bond. Obiectul căzu cu un clinchet slab, se rostogoli şi se opri la marginea biroului. Era o monedă de aur, strălucitoare, cu diametrul de doi centimetri şi jumătate.

Bond o luă în mînă, o întoarse, privindu-i ambele feţe, şi o cîntări în palmă.

– Nu, domnule. Valorează aproximativ cinci lire, din cîte-mi dau eu seama.

– Un colecţionar ar plăti chiar cincisprezece; e o Rose Noble bătută în vremea lui Edward al IV-lea.

M îşi duse din nou mîna la buzunarul de la piept şi azvîrli un pumn de monede de aur, la fel de strălucitoare, în faţa lui Bond. Se aplecă şi le identifică, pe rînd.

– Double Excellente, Spania, Ferdinand şi Isabella, 1510; Ecu au Soleil, Franţa, Carol al IX-lea, 1574; Double Ecu d'Or, Franţa, Henric al IV-lea, 1600; Double Ducat, Spania, Filip al II-lea, 1560; Ryder, Olanda, Carol de Egmond, 1538; Quadruple, Genova, 1617; Double louis à la mêche courte, Franţa, Ludovic al XIV-lea, 1644. Topite laolaltă, ar valora o grămadă de bani. Pentru colecţionari, chiar mai mult, între zece şi douăzeci de lire fiecare. Observi ceva comun la ele?

Bond se gîndi o clipă.

– Nu, domnule.

– Toate au fost bătute înainte de 1650. Morgan cel Sîngeros, piratul, a fost guvernatorul şi comandantul Jamaicăi între 1675 şi 1688. Moneda engleză e cheia misterului. A fost trimisă, probabil, pentru a sluji la plătirea soldaţilor din garnizoana jamaicană. Avînd în vedere datele emiterii lor, celelalte monede ar fi putut face parte din comoara oricărui mare pirat al epocii: l'Ollonais, Pierre le Grand, Sharp, Sawkins sau Barbă-Neagră. Luînd însă în considerare moneda engleză, atît Spinks cît şi cei de la British Museum sînt aproape convinşi că avem de-a face cu o parte din comoara lui Morgan cel Sîngeros.

M făcu o pauză pentru a-şi umple şi aprinde pipa. Nu-l invită pe Bond să fumeze, iar Bond nici nu se gîndi să o facă, fără a fi fost invitat.

– Trebuie să fie o comoară a naibii de mare. Pînă acum, aproape o mie de astfel de monede şi-au făcut apariţia în Statele Unite, în ultimele luni. Iar dacă Serviciul Special al Tezaurului şi FBI-ul au descoperit o mie, ne putem întreba cîte au fost topite ori s-au făcut nevăzute în diverse colecţii particulare? Monedele continuă să se ivească pe piaţă, în bănci, magazine de bijuterii sau de curiozităţi şi, cel mai adesea, la case de amanet. FBI-ul e

în încurcătură. Cei de-acolo știu că, dacă ar trece aceste monede pe lista obiectelor furate, ele ar înceta să mai apară pe piață. Ar fi topite în lingouri și schimbate direct pe piața neagră a metalelor prețioase. Valoarea de raritate a monedelor ar dispărea, iar vînzătorilor li s-ar pierde urma. În prezent, situația e următoarea: cineva îi folosește pe negri – hamali, șoferi de taxi sau de camioane – pentru a împrăștia monedele în tot teritoriul Statelor Unite. Intermediarii sînt niște indivizi total nevinovați. Am să-ți dau un exemplu tipic.

M deschise un dosar maroniu, purtînd steaua roșie care însemna „strict secret", și scoase din el o singură foaie de hîrtie. Prin transparența ei, Bond reuși să descifreze antetul tipărit: „Departamentul Justiției, Biroul Federal de Investigații". M începu să citească:

– „Zachary Smith, 35 de ani, negru, membru al sindicatului șoferilor, adresa: 90b, West, Strada 126, New York... (Asta-i în Harlem! precizează M, ridicînd privirea.) Subiectul a fost identificat de către Arthur Fein, de la Fein Jewels Inc., 870 Lenox Avenue, drept cel ce i-a oferit spre vînzare, în 21 noiembrie anul trecut, patru monede de aur din secolele șaisprezece și șaptesprezece (vezi anexa). Fein i-a oferit, pentru toate patru, suma de o sută de dolari, preț acceptat de către subiect. Interogat ulterior, Smith a mărturisit că monedele îi fuseseră vîndute într-un bine cunoscut bar din Harlem, numit Seventh Heaven Bar-B-Q, la prețul de douăzeci de dolari bucata, de către un negru pe care nu-l mai întîlnise, și pe care nu l-a mai văzut de atunci. Vînzătorul i-a spus că monedele valorau cîte cincizeci de dolari fiecare, dar că el, vînzătorul, voia plata în bani gheață și nu avea timp să aștepte pînă cînd cei de la Tiffany's aveau să i le plaseze. Smith a cumpărat o monedă cu douăzeci de dolari și, aflînd că un cămătar din cartier era dispus să îi ofere douăzeci și cinci de dolari pe bucată, s-a întors la bar și a cumpărat și celelalte trei

monede, la preţul de şaizeci de dolari. A doua zi dimineaţă, le-a vîndut lui Fein. Subiectul nu are cazier".

M puse foaia de hîrtie înapoi în dosar.

– E un caz tipic, spuse el. Cei de la FBI au reuşit, în destule rînduri, să îi descopere pe intermediari, care cumpăraseră monedele ceva mai ieftin. În unele cazuri, aceştia au cumpărat cantităţi mari – într-un caz, o sută de monede – de la alţi indivizi care, la rîndul lor, afirmaseră a le fi cumpărat mai ieftin. Toate tranzacţiile de mai mare amploare au avut loc în Harlem sau Florida. De fiecare dată, veriga precedentă în lanţul cumpărătorilor era cîte un negru necunoscut, în mod evident un om cu stare, bine îmbrăcat, prosper şi educat, care emitea presupunerea că monedele ar fi făcut parte dintr-o comoară găsită, probabil cea a lui Barbă-Neagră.

– Povestea cu Barbă-Neagră pare a se verifica, urmă M, deoarece există dovezi că o parte a comorii sale ar fi fost scoasă la iveală în jurul Crăciunului, în 1928, într-un loc numit Plum Point. E o mică peninsulă în comitatul Beaufort din Carolina de Nord, situată la vărsarea unui rîu numit Bath Creek în fluviul Pamlico. Să nu crezi că aş fi expert în asemenea chestiuni, zîmbi M, n-am făcut decît să citesc cu atenţie dosarul. Teoretic, ar fi posibil ca norocoşii găsitori ai comorii să-şi fi ascuns prada în aşteptarea momentului cînd întreaga afacere avea să fie dată uitării, iar acum se grăbesc să o valorifice. De asemenea, s-ar putea ca ei să o fi vîndut în bloc, atunci sau mai tîrziu, iar cel care a cumpărat-o să se fi hotărît să o vîndă abia acum. Pe scurt, povestea ar fi valabilă, cu două excepţii.

M făcu o pauză, pentru a-şi reaprinde pipa.

– În primul rînd, Barbă-Neagră a acţionat între 1690 şi 1710 şi e greu de crezut că nu a avut şi monede contemporane în comoara sa. Pe de altă parte, monedele Rose Noble din vremea lui Edward al IV-lea nu aveau cum să ajungă în vistieria lui Barbă-Neagră, deoarece izvoarele documentare nu menţionează

capturarea vreunei nave engleze care să fi transportat un tezaur, înspre Jamaica, în perioada respectivă. Frăţia Coastei nu se ostenea să le atace. Erau însoţite de escorte prea puternice, iar prada uşoară era mai la îndemînă.

În al doilea rînd, cred că ştiu unde anume se află comoara. Sînt aproape sigur. Nu e în America, ci în Jamaica, şi e cea a lui Morgan cel Sîngeros, probabil una din cele mai valoroase comori găsite de-a lungul istoriei.

– Dumnezeule! exclamă Bond. Dar... de ce ne-ar interesa pe noi această comoară?

M îi făcu semn să aibă răbdare.

– Vei găsi toate detaliile aici, spuse el, arătîndu-i dosarul maroniu. Pe scurt, staţia C a manifestat interes pentru un iaht numit *Secatur,* care a efectuat o cursă pornind de pe o mică insulă de pe coasta de nord a Jamaicăi, prin Strîmtoarea Florida, către Golful Mexic, unde a acostat într-un mic port de agrement, St. Petersburg, lîngă Tampa, pe coasta de vest a Floridei. Cu ajutorul FBI-ului, ai noştri au reuşit să descopere că atît iahtul cît şi mica insuliţă sînt proprietatea unui individ poreclit Mr. Big, un gangster de culoare din Harlem. Ai auzit vreodată de el?

– Nu, răspunse Bond.

– Ce este ciudat în toată afacerea, urmă M cu o voce îmblînzită, aproape şoptită, e că una dintre bancnotele încasate de unul dintre negrii de care pomeneam adineauri, o bancnotă al cărei număr a fost înscris la loteria Peaka Peow, a fost plătită de către unul din oamenii lui Mr. Big unui agent dublu al FBI-ului, membru al partidului comunist, pentru informaţiile pe care acesta le-a furnizat.

Bond fluieră uşor.

– Aşadar, urmă M, bănuim că această comoară jamaicană e folosită pentru a finanţa sistemul sovietic de spionaj din America, sau măcar o parte a lui; Bănuiala noastră se transformă în certitudine, dacă avem în vedere cine este acest Mr. Big.

Bond aşteptă, cu privirea aţintită asupra lui M.

– Mr. Big, începu M, cîntărindu-şi cuvintele, este probabil cel mai puternic criminal de culoare din întreaga lume. El este căpetenia cultului voodoo al Văduvei Negre, iar membrii acestui cult îl cred a fi însuşi Baron Samedi. (Vei afla amănunte în această privinţă citind hîrtiile cuprinse aici, preciză M arătîndu-i din nou dosarul maroniu, şi îţi garantez că te vor trece fiori!). De asemenea, Mr. Big este agentul sovieticilor. În sfîrşit, şi cred că asta te va interesa foarte mult, Bond, Mr. Big este un membru cunoscut al grupării SMERŞ.

– Mda, încep să înţeleg, încuviinţă Bond.

– Un caz pe cinste, spuse M, privindu-l şmecherește. Iar Mr. Big e un om pe cinste.

– Nu-mi amintesc să fi auzit vreodată de un mare criminal negru, zise Bond. Am auzit de chinezii care controlau traficul cu opiu. Au fost cîţiva japonezi implicaţi în afacerile cu perle şi cu droguri. Da, au fost destui negri vîrîţi în comerţul cu diamante şi aur, în Africa, dar nici unul dintre ei nu s-a afirmat pe scară largă. Se pare că negrii nu sînt amatori de mari mîrşăvii. Aş zice chiar că sînt oameni cu frica legii, în afară de cazurile cînd beau prea mult.

– Omul nostru e excepţia care confirmă regula, interveni M. De fapt, nici măcar nu e negru pe de-a-ntregul. S-a născut în Haiti şi are o doză serioasă de sînge franţuzesc în vine. După cum vei citi în dosar, a fost antrenat la Moscova. Rasa neagră a început să furnizeze omenirii genii, în toate domeniile: oameni de ştiinţă, doctori, scriitori. Era şi timpul să dea la iveală şi un mare criminal. În fond, sînt două sute cincizeci de milioane de negri pe glob, aproape o treime din cît numără rasa albă. Sînt deştepţi, ageri şi au curaj cu carul. Iar acum, cei de la Moscova l-au antrenat pe unul dintre ei.

– Mi-ar face plăcere să-l întîlnesc, spuse Bond, pe un ton blînd. Apoi adăugă: Mi-ar face plăcere să întîlnesc pe oricare membru al SMERŞ-ului.

– E-n regulă, Bond. Poţi prelua cazul.

Îi întinse dosarul gros, maroniu.

– Discută detaliile cu Plender şi Damon. Pregăteşte-te să pleci peste o săptămînă. Vei lucra în colaborare cu cei de la CIA şi FBI. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă să nu-i calci pe bătături pe cei de la FBI, căci au o mulţime! Succes!

Bond se întîlni imediat cu comandorul Damon, şeful staţiei A, un canadian plin de viaţă, care controla legăturile cu serviciul secret al Statelor Unite, Agenţia Centrală de Spionaj.

Damon ridică privirea din vraful de dosare care îi umplea biroul.

– Văd că ai fost de acord să preiei cazul, îi spuse, arătînd spre dosarul maroniu. Bănuiam că aşa va fi. Ia loc, te rog!

Îi indică fotoliul de lîngă radiatorul electric.

– După ce vei răsfoi dosarul, eu am să încerc să-ţi limpezesc nelămuririle.

Capitolul III

O CARTE DE VIZITĂ

Trecuseră de atunci zece zile. Discuţia cu Dexter şi Leiter nu reuşise să adauge prea multe date peisajului, îşi spuse Bond, căscînd leneş, la trezirea în luxosul dormitor al hotelului St. Regis, a doua zi după sosirea sa la New York.

Dexter îi oferise o sumedenie de detalii despre Mr. Big, dar nici unul dintre acestea nu adusese o geană de lumină nouă în cazul de faţă. Mr. Big avea patruzeci şi cinci de ani, se născuse în Haiti şi era pe jumătate negru, pe jumătate francez. Din cauza iniţialelor pretenţiosului său nume, Buonaparte Ignacio Gallia, dar şi datorită staturii sale impozante, fusese poreclit, încă din tinereţe, „Big Boy" sau, pur şi simplu, „Big". Mai tîrziu, porecla se transformase în „The Big Man" sau „Mr. Big", iar numele sale adevărate nu mai figurau decît în dosarul prăfuit al stării civile din Haiti şi în baza de date a FBI-ului. Nu i se cunoşteau nici un fel de vicii, cu excepţia femeilor, de ale căror farmece se bucura din belşug. Nu bea, nu fuma, şi singurul său călcîi al lui Ahile părea a fi boala cronică de inimă care, în ultimii ani, adăugase tenului său o nuanţă nesănătoasă, cenuşie.

„Big Boy" fusese iniţiat în voodoo încă din copilărie. Îşi cîştigase traiul ca şofer de camioane în Port-au-Prince, apoi emigrase în America şi se alăturase bandei de contrabandişti a lui Legs Diamond. O dată cu sfîrşitul Prohibiţiei, se mutase în

Harlem, unde cumpărase o parte a unui mic bar de noapte și angajase o trupă de prostituate de culoare. Atunci cînd, în 1938, partenerul său fu găsit în Harlem River cu picioarele imobilizate într-un butoi cu ciment, Mr. Big devenise automat unicul proprietar al afacerii. Fusese recrutat în 1943 și, datorită excelentei stăpîniri a limbii franceze, ajunsese în slujba Biroului de Servicii Strategice, serviciul secret al Statelor Unite din vremea războiului, care îl antrenase și îl trimisese la Marsilia, ca agent împotriva colaboraționiștilor lui Pétain. Se amestecase printre docherii negri de origine africană și se descurcase bine, furnizînd informații de bună calitate, din domeniul spionajului naval. În tot acest timp, operase în strînsă legătură cu un spion sovietic, ce îndeplinea o misiune similară în beneficiul rușilor. La sfîrșitul războiului, fusese demobilizat în Franța, decorat de americani și de francezi, după care dispăruse vreme de cinci ani, probabil la Moscova. Se întorsese în Harlem în 1950 și, foarte curînd, intrase în atenția FBI-ului, ca un posibil agent sovietic. Nu se implicase însă în nici o afacere compromițătoare, susceptibilă să aducă dovezi, și nu căzuse în nici una din capcanele întinse de FBI. Cumpărase trei cluburi de noapte și o serie de bordeluri prospere în Harlem. Părea a dispune de fonduri nelimitate și își plătea oamenii de încredere cu douăzeci de mii de dolari pe an. Din acest motiv, și fiindcă își ucidea fără milă adversarii, era slujit prompt și cu credință. Se știa că înființase un templu voodoo în Harlem, stabilind legături strînse cu ramura principală a cultului, în Haiti. Se răspîndise zvonul că ar fi fost un zombi, cadavrul viu al lui Baron Samedi însuși, temutul Prinț al Întunericului, iar el încurajase aceste povești, astfel încît fuseseră unanim acceptate de pătura inferioară a lumii negrilor. Ca atare, toți se temeau de el, din motive întemeiate, căci oricine îi încălca ordinele ori cuteza să îl înfrunte murea rapid, adesea în condiții misterioase.

Bond îi descususe în cele mai mici amănunte pe Dexter şi pe Leiter, în legătură cu dovezile privind legăturile uriaşului negru cu gruparea SMERŞ. Acestea erau cum nu se poate mai limpezi.

În 1951, ademenit cu promisiunea unui milion de dolari în aur şi a unui refugiu sigur, după şase luni de muncă, FBI-ul reuşise să convingă un bine cunoscut agent sovietic să devină agent dublu. Totul mersese ca pe roate vreme de o lună, iar rezultatele depăşiseră cele mai optimiste aşteptări. Spionul rus ocupa un post de expert economic în delegaţia sovietică la Naţiunile Unite. Într-o sîmbătă, individul coborîse în staţia de metrou Pennsylvania, îndreptîndu-se spre casa de odihnă a sovieticilor de la Glen-Cove, fostul domeniu Morgan din Long Island.

Un negru solid, identificat prin confruntarea cu fotografii recente drept „The Big Man", se apropiase de agentul dublu pe la spate, în momentul în care garnitura de metrou intra în staţie. Apoi, fusese văzut îndreptîndu-se spre ieşire, înainte chiar ca locomotiva să reuşească a se opri, în vreme ce tîra sub roţi resturile însîngerate ale rusului. Big Man nu fusese văzut împingîndu-l, dar nu i-ar fi fost greu să o facă, avînd în vedere aglomeraţia din staţie. Spectatorii afirmau că nu putuse fi vorba de o sinucidere. Victima răcnise cumplit în cădere şi – detaliu melancolic – purta pe umăr un sac cu crose de golf. Desigur, Big Man avusese un alibi tot atît solid precum seifurile din Fort Knox. Fusese reţinut şi interogat, însă, foarte curînd, cel mai priceput avocat din Harlem l-a scos basma curată.

Aceste dovezi erau însă suficiente pentru Bond. Mr. Big era omul bine antrenat al SMERŞ-ului, o armă eficientă, de temut. Şi cît de strălucită era acoperirea acestuia pentru a controla reţeaua de informaţii a lumii negrilor! Spaima cauzată de magia voodoo şi manifestările ei supranaturale era adînc ancorată în subconştientul colectiv al negrilor. Ideea genială permitea supravegherea întregului sistem al transporturilor din America,

de la trenuri, la companiile de transport, la şoferii de camioane şi de taxiuri. Astfel, sovieticii aveau la dispoziţie o mulţime de indivizi-cheie, care habar nu aveau că întrebările la care răspundeau erau transmise din Rusia. Cel mult, îşi puteau închipui că informaţiile despre orarele curselor şi mărfurile transportate erau vîndute vreunei companii rivale.

Nu pentru întîia oară, Bond simţi un fior în şira spinării, la gîndul strălucitei eficienţe a maşinăriei sovietice, la gîndul spaimei şi torturilor care îi asigurau funcţionarea, mulţumită, în primul rînd, angrenajului numit SMERŞ... SMERŞ – răsuflarea morţii însăşi!

Aflat în dormitorul apartamentului său de la St. Regis, Bond îşi alungă aceste gînduri sumbre şi sări nerăbdător din pat. În sfîrşit, va pune mîna pe unul dintre ei. Pe cel de la Royale îl zărise doar. De data aceasta, însă, vor fi faţă-n faţă. Tipul e mare? Atunci s-o facă-n stil mare!

Se îndreptă spre fereastră şi trase draperiile.Camera sa dădea spre nord, spre Harlem. Bond contemplă o vreme orizontul, în direcţia în care altcineva se afla în propriu-i dormitor, adormit, ori poate treaz, gîndindu-se la Bond, pe care îl zărise cu o zi mai devreme, împreună cu Dexter, la intrarea în hotel. Bond admiră privelişte senină şi zîmbi. Dar nimănui, nici măcar lui Mr. Big, nu i-ar fi plăcut expresia ce i se zugrăvise pe chip în acele clipe.

Ridică din umeri şi se îndreptă spre telefon.

– Recepţia hotelului St. Regis, bună dimineaţa! se auzi o voce în receptor.

– Aş vrea să comand micul dejun, rosti Bond. Suc de portocale, o omletă cu şuncă, din trei ouă, nu foarte prăjite, o cafea dublă, cu frişcă, pîine prăjită şi marmeladă. Aţi notat?

Vocea de la capătul firului îi repeta spusele. Bond ieşi în hol şi se întoarse cu vraful de ziare ce-i fuseseră strecurate, discret, ceva mai devreme, de către un picolo atent. Ignoră însă pachetele de pe măsuţa din hol.

În după-amiaza precedentă, FBI-ul îl obligase să se supună unui proces de americanizare parțială. Un croitor îi luase măsurile pentru două costume sport la un rînd, din mătase albastru-închis (căci Bond refuzase categoric o croială mai țipătoare), iar un altul îi adusese o jumătate de duzină de cămăși cu guler larg. Fusese obligat să accepte șase cravate late cu imprimeuri fanteziste, o grămadă de perechi de șosete negre, cîteva batiste de „față", pentru buzunarul de la piept al sacoului, cămăși de corp și izmene scurte (pe care localnicii le numeau „tricouri" și „șorturi"), un pardesiu confortabil din păr de cămilă cu umerii exagerat ridicați și două perechi de pantofi negri, foarte comozi, de tip mocasini.

I se mai oferise un ac de cravată „Swank" în formă de bici, un portofel Mark Cross din piele de aligator, o brichetă plată marca Zippo, o geantă de voiaj din plastic conținînd ustensile de ras, o periuță de dinți și un pieptene, o pereche de ochelari cu ramă de os și lentile plate de sticlă, o sumedenie de alte mici accesorii și, în sfîrșit, o valijoară ușoară Hartmann „Skymate", în care încăpeau toate cele enumerate mai sus.

I se permisese să-și păstreze revolverul Beretta calibru 25, cu mînerul demontabil și teaca din piele de antilopă, dar toate celelalte bunuri pe care le poseda îi fuseseră luate și urmau a fi trimise în Jamaica, unde aveau să-i aștepte sosirea.

Fusese tuns scurt, milităreşte, și i se explicase că, în noua sa identitate, era originar din Noua Anglie, mai exact din Boston, și se întorsese de la postul pe care îl ocupa la filiala londoneză a unui fond de investiții, pentru o scurtă vacanță. I se reamintise ca, atunci cînd se afla în restaurante, să ceară „plata", iar nu „nota de plată", să cheme o „mașină" și nu un „taxi" și să evite cuvintele cu mai mult de două silabe. („Poți trece cu brio testul unei conversații americane, spunînd doar Da, Nu și Desigur", îl dăscălise Leiter). Apoi, Leiter îi înșirase o listă întreagă de

cuvinte ce se cereau a fi evitate cu orice preț, și Bond îi promisese că avea să și le alunge din vocabular.

Bond se strîmbă, dînd cu ochii de pachetele ce conțineau elementele noii sale identități. Își dezbrăcă pijamaua, pentru ultima oară („În America, obișnuim să dormim goi, domnule Bond".) și făcu un duș rece ca gheața. Bărbierindu-se, își examină fața în oglindă. Moțul negru de la capătul sprîncenei drepte își pierduse capătul, iar tîmplele îi fuseseră tunse aproape la zero. În privința cicatricei subțiri care îi brăzda obrazul drept, cei de la FBI nu reușiseră să facă nimic, deși încercaseră să o atenueze cu „Cover-Mark". Nu reușiseră nici să-i stingă furia rece din privirile albastru-cenușii. Dar chipul său cu pomeții înalți avea ceva din amestecul de rase al Americii și Bond își spuse că, la urma urmei, putea trece drept american. Nu era însă convins că ar fi reușit să păcălească și o femeie.

Gol, Bond pătrunse în hol și desfăcu cîteva dintre pachete. Ceva mai tîrziu, purtînd o cămașă albă și niște pantaloni albastru-închis, se întoarse în camera de zi. Se așeză în scaunul confortabil al mesei de scris de lîngă fereastră și deschise „Copacul călătorului", cartea lui Patrick Leigh Fermor, o extraordinară lucrare recomandată de către M.

„Tipul care a scris-o știe despre ce vorbește, îi spusese acesta. Să nu uiți, cele despre care scrie el s-au întîmplat în Haiti, în 1950. Nu e vorba de magia neagră medievală, ci despre niște practici curente, din zilele noastre".

Bond ajunsese la jumătatea capitolului despre Haiti. Citi mai departe:

Următorul pas este evocarea zeilor răului din panteonul Voodoo – precum Don Pedro, Kitta, Mondongue, Bakalou și Zandor – în scopul de a aduce nenorocire, prin transformarea oamenilor în cadavre vii, zombi (o practică de origine congoleză), pentru a-i transforma în sclavi, ori cu intenția de a lega blesteme menite să distrugă dușmanii. Efectele vrăjilor, a căror

întruchipare exterioară poate fi o imagine a victimei, un sicriu miniatural sau o broască rîioasă, sînt adesea combinate cu folosirea otrăvurilor. Părintele Cosme mi-a vorbit pe larg despre superstițiile care afirmă existența unor puteri ce le permit acelora care le posedă să se preschimbe în șerpi, despre acei „Loups-Garous" ce zboară noaptea, preschimbați în lilieci-vampiri ce sug sîngele copiilor, despre oamenii ce se pot micșora la dimensiuni infinitezimale, pentru a zbura peste cîmpii purtați de vînt. Mult mai sinistre însă mi s-au părut a fi relatările despre numeroasele societăți secrete mistico-criminale, avînd denumiri de coșmar: „Mackanda", purtînd numele eroului haitian ce și-a făcut loc în istoria locală datorită numeroaselor otrăviri pe care le-a ordonat; „Zobop", care se îndeletnicesc cu răpirile; „Mazanxa", „Caporelata" sau „Vlinbindingue". Aceste grupări, mi-a spus el, se închină unor zei care – în loc de cocoși, porumbei, capre, cîini, ori porci, cum este cazul în majoritatea ritualurilor voodoo – cer sacrificarea unui „cabrit sans cornes", adică a unor capre fără coarne care, desigur, nu pot fi decît oameni...

Bond întorcea fascinat paginile cărții, iar pasajele citite îi conturau în minte extraordinara înfățișare a acestei religii întunecate și a ritualurilor acesteia.

...Încet, din vînzoleală, din fum și din larma asurzitoare a tobelor care alungau din minte orice gînd, detaliile începură a se detașa, limpezi...

...Înainte și înapoi, cu mișcări lente, dansatorii prinseră a se ondula, iar la fiecare pas, bărbiile lor împungeau aerul, fesele țîșneau în afară și umerii le tremurau. Ochii le erau pe jumătate închiși și din guri le izvorau întruna aceleași cuvinte nedeslușite, același vers al unei incantații fiind repetat după fiecare declamație, cu cîte o jumătate de octavă mai jos. De fiecare dată cînd tobele își schimbau ritmul, dansatorii își îndreptau spinările și, aruncîndu-și brațele în sus, dădeau ochii peste cap și se învîrteau...

...Dincolo de mulțime, am dat de o colibă scundă, doar cu puțin mai largă decît o cușcă de cîine: „Le caye Zombi". La lumina torței, am descoperit înăuntru o cruce neagră, zdrențe, lanțuri și cnuturi: accesoriile folosite în ceremoniile Ghédé, pe care etnologii haitieni le-au asociat cu ritualurile de întinerire ale lui Osiris, descrise în Cartea Morților. Un foc ardea în vatră, iar în mijlocul jarului erau înfipte o sabie și doi clești cu colți lungi, ale căror părți inferioare se înroșiseră, incandescente: „le Feu Marinette", închinat unei zeițe care constituie opusul întunecat al iubitoarei și senzualei Maîtresse Erzulie Fréda Dahomin, Zeița Iubirii.

Dincolo, fixată într-un piedestal de piatră, se afla o cruce mare, din lemn înnegrit. Un cap de mort alb era pictat la bază, iar brațele crucii erau îmbrăcate în mînecile unui impermeabil vechi. Și aici, vîrful crucii străpungea un joben cu fundul spart, așezat în chip de coroană. Acest totem, care împodobește fiecare altar, nu e o parodie a simbolurilor creștine, ci îl reprezintă pe Zeul Cimitirelor și Căpetenia Legiunii Morților, Baron Samedi. Baronul e stăpînitorul a tot ce se află dincolo de mormînt. El este, în același timp, Cerber și Charon, Aeacus, Rhadamantus și Pluto...

...Ritmul tobelor își schimbă măsura și Hougenikon-ul înaintă, dansînd, ținînd în mîini un vas ce conținea un lichid care ardea cu flăcări galbene și albastre. Dădu ocol stîlpului și vărsă de trei ori din lichidul aprins, iar pașii începură a i se împletici. Apoi, privind în urmă, cu ochii pradă aceluiași delir precum cel al predecesorului său, vărsă tot conținutul vasului în țărînă. Ciracii săi îl susținură atunci cînd fu gata să se prăbușească, îi scoaseră sandalele și îi suflecară pantalonii; capul îi rămase descoperit, o țeastă rasă, lucind de sudoare. Ceilalți îngenuncheară și-și cufundară mîinile în noroiul fierbinte, cu care își frecară apoi chipurile și mîinile, pînă la coate. Se auzi o bătaie de clopot, și tînărul preot fu lăsat singur: se ciocni de stîlp, încercă să se

agațe și se prăbuși, zvîrcolindu-se, în mijlocul tobelor. Ochii îi erau închiși, capul îi atîrna într-o parte, iar bărbia îi căzuse, deschizîndu-i gura, de parcă ar fi murit. Apoi, ca și cum un pumn uriaș l-ar fi izbit, rămase lat, lungindu-și gîtul pînă cînd tendoanele umerilor i se întinseră, ca o rețea de rădăcini. O mînă îi încleștă cotul celeilalte, de parcă ar fi încercat să o frîngă, iar trupul său, de pe care sudoarea se scurgea în pîrîiașe, începu să tremure ca un cîine în somn. Doar albul ochilor rămăsese vizibil căci, deși pleoapele îi erau căscate, pupilele se dăduseră peste cap. În colțul gurii i se prelingea un firicel de spumă...

...Atunci, preotul, dansînd într-un ritm lent, își părăsi locul de lîngă foc, jucîndu-se cu un cuțit lung, pe care-l tot arunca în aer, prinzîndu-l apoi de mîner. După cîteva minute de astfel de dans, preotul prinse cuțitul de vîrful bont. Dansînd, Houngenikon-ul se apropie și întinse mîna, apucînd mînerul armei. Preotul se retrase, iar tînărul începu a da ocol arenei, în salturi mari, gesticulînd. Inelul spectatorilor se retrăgea cu cîte un pas, atunci cînd el se prăvălea înainte cu lama ridicată deasupra capului. Strungăreața pronunțată dădea chipului său de maimuță un aspect înfricoșător. Pentru cîteva clipe, arena se cufundă în smîrcul terorii nestăpînite. Cîntecul se preschimbase într-un urlet generalizat, iar tobele, izbite continuu de mîini repezi, nu se mai auziră de atîta larmă.

Aruncîndu-și capul pe spate, novicele își înfipse vîrful bont în stomac. Genunchii i se înmuiară, iar capul îi căzu în față...

Se auzi o bătaie în ușă, și chelnerul intră, aducînd micul dejun. Bond abandonă cu plăcere lectura înfiorătoarei istorisiri, revenind în lumea normală. Avu nevoie însă de cîteva minute bune pentru a uita atmosfera grea de spaimă și magie, în care îl cufundaseră cele citite.

O dată cu micul dejun, îi fusese adus încă un pachet dichisit, ce părea a conține lucruri costisitoare. Bond îi făcu semn chelnerului să îl așeze pe noptieră. Leiter și-a mai adus aminte de

ceva, îşi spuse Bond. Îşi savură micul dejun, privind afară, pe fereastră, şi gîndindu-se la ceea ce citise.

De-abia după ce-şi termină cafeaua şi îşi aprinse o ţigară, deveni conştient de zgomotul discret ce se auzea în încăpere, undeva înapoia sa.

Era un ticăit blînd, metalic, deloc grăbit. Venea din direcţia noptierei.

„Tic-tac... Tic-tac... Tic-tac..."

Fără să ezite, fără să se gîndească măcar o clipă că făcea un lucru prostesc, se ghemui în spatele fotoliului şi aşteptă, cu simţurile încordate şi privirea aţintită asupra misteriosului pachet. „Calmează-te, îşi spuse. Nu fi idiot. E doar un ceas deşteptător". Dar de ce îi trimiseseră un ceas deşteptător? Cine i-l trimisese?

„Tic-tac... Tic-tac... Tic-tac..."

În tăcerea încăperii, ticăitul părea să se fi amplificat, ţinînd isonul bătăilor inimii lui Bond. „Eşti ridicol. Cartea lui Leigh Fermor ţi-a slăbit nervii. Chestia cu tobele..."

„Tic-tac... Tic-tac... Tic..."

Şi, pe neaşteptate ceasul începu să sune, ca o somaţie melodioasă, gravă.

„Tongtongtongtongtongtong..."

Bond răsuflă uşurat, relaxîndu-şi muşchii încordaţi. Ţigara aprinsă găurise covorul. O ridică şi şi-o puse în gură. Bombele cu ceas explodează în clipa în care ceasul începe să sune. Limba clopoţelului loveşte un ac înfipt în detonator, care dă foc explozibilului şi BUUM...

Bond îşi înălţă capul de după fotoliu şi privi pachetul.

„Tongtongtongtongtong..."

Dăngătul înfundat continuă să se audă la fel de tare, vreme de o jumătate de minut, apoi îşi încetini ritmul.

„Tong... tong... tong... tong... tong..."

„CRRRAC..."

Zgomotul nu fusese cu mult mai puternic decît cel al exploziei unui cartuş de calibrul doisprezece însă, în spaţiul închis al încăperii, detunătura fu destul de înspăimîntătoare.

Pachetul, ferfeniţă, căzuse pe podea. Paharele şi sticlele de pe noptieră se spărseseră şi pe zugrăveala gri de dincolo de acestea se zărea o pată de negru de fum. Cioburile se împrăştiaseră pe covor, iar în cameră plutea un miros puternic de praf de puşcă.

Bond se ridică în picioare. Se îndreptă spre fereastră şi o deschise. Apoi formă numărul lui Dexter. Vorbi, pe un ton măsurat.

– Un ananas... Nu, unul mic... Doar cîteva pahare... E-n regulă, mulţumesc... Sigur că nu... Salut!

Ocoli cioburile, traversă holul, deschise uşa şi atîrnă de clanţă plăcuţa cu inscripţia NU DERANJAŢI!. Încuie uşa şi se îndreptă spre dormitor.

De-abia apucă să se îmbrace, că dinspre uşă se şi auzi o bătaie discretă.

– Cine-i? întrebă.

– E-n ordine, sînt eu, Dexter.

Dexter intră grăbit, urmat de un tînăr firav, ce ţinea sub braţ o cutie neagră.

– El e Trippe, de la Sabotaje.

Îşi strînseră mîinile, apoi tînărul îngenunche, lîngă resturile zdrenţuite ale pachetului.

Deschise cutia, îşi puse o pereche de mănuşi de cauciuc şi scoase o serie de pensete şi cleşti de metal. Folosindu-şi uneltele, se apucă să extragă fragmente mărunte de sticlă şi metal din ceea ce mai rămăsese din pachetul cu bucluc. În vreme ce lucra, îl rugă pe Bond să-i povestească ce se întîmplase.

– Ceasul a sunat vreme de aproximativ o jumătate de minut? Aha! Ia te uită, ce-o mai fi şi asta?!

Culese dintre sfărîmături o cutie mică de aluminiu, precum cele folosite la ambalarea filmelor fotografice. O puse deoparte. După cîteva minute, se ridică.

– A fost o capsulă de acid, anunţă el. Prima izbitură a limbii clopoţelului a spart-o, acidul a ros un fir de sîrmă de cupru, care s-a rupt treizeci de secunde mai tîrziu, declanşînd chestia asta. Scoase la iveală resturile unui cartuş.

– Muniţie pentru elefanţi, praf de puşcă negru şi un cartuş orb, care nu era destinat să ucidă. Noroc că n-a fost o grenadă, ar fi încăput cu uşurinţă în pachet. Atunci aţi fi fost rănit, cu siguranţă. Acum însă, să aruncăm o privire şi aici...

Apucă micul cilindru de aluminiu, îi deşurubă capacul şi, cu o pensetă, extrase dinăuntru un sul mic de hîrtie, pe care îl desfăşură. Îl întinse pe covor, cu mare grijă, fixîndu-i colţurile cu patru dintre ustensilele scoase din cutia neagră. Hîrtia conţinea trei propoziţii bătute la maşină. Bond şi Dexter se aplecară asupra ei.

INIMA ACESTUI CEAS A ÎNCETAT SĂ MAI BATĂ, scria acolo. BĂTĂILE INIMII TALE SÎNT ŞI ELE NUMĂRATE. LE CUNOSC NUMĂRUL ŞI-AM ÎNCEPUT SĂ SOCOTESC.

Mesajul era semnat: „1234567...?"

Se ridicară cu toţii.

– Hmmm..., făcu Bond. Ar vrea să mă sperie.

– Dar de unde naiba au ştiut unde să te găsească? întrebă Dexter.

Bond îi povesti despre limuzina neagră de pe Strada 55.

– Ar fi mai bine să aflăm de unde a ştiut de ce anume mă aflu aici! spuse Bond. Asta dovedeşte că îşi are oamenii săi, bine plasaţi, la Washington. Există undeva o scurgere de informaţii cît Marele Canion.

– De ce neapărat la Washington? întrebă Dexter, iritat; apoi îşi recăpătă stăpînirea de sine şi rîse, forţat: Mă rog, la naiba cu toate astea! Va trebui să fac un raport către Cartierul General. La revedere, domnule Bond. Mă bucur că n-aţi păţit nimic.

– Mulţumesc, îi răspunse Bond. A fost doar un fel de carte de vizită. Va trebui să răspund eu însumi acestui gest de politeţe...

Capitolul IV

CENTRALA

După plecarea lui Dexter şi a colegului său, care luaseră cu ei şi rămăşiţele bombei, Bond luă un prosop umed şi şterse urma de fum de pe perete. Apoi chemă chelnerul şi, fără să-i dea vreo explicaţie, îi porunci să cureţe şi să-i treacă în cont paharele sparte. Îşi luă pălăria şi impermeabilul şi ieşi.

Îşi petrecu dimineaţa hoinărind fără ţintă pe Fifth Avenue şi pe Broadway, privind vitrinele şi mulţimea trecătorilor. Încet-încet, asimilă ţinuta, accentul şi manierele unui turist din afara oraşului şi constată cu satisfacţie că acest camuflaj îi reuşise: intrînd în cîteva magazine, nimeni nu se obosi să privească în urma lui.

Luă un prînz tipic american, într-un restaurant numit „Gloryfried Ham-N-Eggs" („Ouăle pe care le vom servi mîine sînt încă în cuibare"), pe Lexington Avenue, apoi luă un taxi pînă la comandamentul poliţiei unde, la două şi jumătate, avea întîlnire cu Leiter şi Dexter.

Locotenentul Binswanger de la departamentul Omucideri, un ofiţer ursuz şi suspicios, trecut cu mult de patruzeci de ani, îi anunţă că înaltul comisar Monahan îi ordonase să le ofere colaborarea necondiţionată a poliţiei. Voia să ştie ce anume putea să facă pentru ei. Examinară dosarul pe care poliţia îl întocmise despre Mr. Big, în care găsiră cam acelaşi lucru ca şi în setul de informaţii furnizat de Dexter, şi le fură arătate

dosarele şi fotografiile principalilor colaboratori ai acestuia. Trecură în revistă rapoartele Pazei de Coastă americane, privitoare la activitatea iahtului *Secatur*, şi citiră comentariile celor de la Serviciul Vamal, care ţinuseră sub strictă supraveghere nava, de cîte ori aceasta ancorase la St. Petersburg.

Primiră astfel confirmarea faptului că în ultimele şase luni, iahtul acostase de mai multe ori, la intervale neregulate, în portul St.Petersburg, de fiecare dată la cheiul companiei „Viermele Ouroboros. Furnizori de momeală", o întreprindere în aparenţă inocentă, care vindea momeală vie cluburilor de pescuit din Florida şi Golful Mexic. Compania îşi rotunjea frumuşel veniturile vînzînd scoici şi corali pentru decoraţiuni interioare, şi furnizînd peşti tropicali din specii rare, otrăvitoare, departamentelor de cercetare ale unor fundaţii cu preocupări în domeniul chimiei sau al medicinei.

Potrivit declaraţiilor proprietarului acestei companii, un pescar grec originar din localitatea învecinată Tarpon Springs, cei de pe *Secatur* făceau afaceri grase cu firma sa, aducîndu-i încărcături masive de scoici din Jamaica şi diverse specii bine cotate de peşti tropicali. Toate acestea erau cumpărate de firma „Ouroboros", stocate în depozit şi vîndute en-gros unor comercianţi specializaţi de pe coastă. Grecul se numea Papagos şi nu avea cazier.

FBI-ul, cu sprijinul Spionajului Naval, încercase să asculte comunicaţiile radio ale iahtului *Secatur*. Nu recepţionaseră decît scurte mesaje emise înainte de plecarea din Cuba şi Jamaica, într-un limbaj necunoscut, complet indescifrabil. Ultima notă din dosar specifica faptul că operatorul de pe *Secatur* vorbise în „language", limba voodoo folosită doar de către iniţiaţi; se făceau eforturi pentru aducerea unui expert din Haiti, înaintea următoarei debarcări.

– În ultima vreme, o mulţime de aur a apărut pe piaţă, îi anunţă locotenentul Binswanger, în timp ce se întorceau la sediul

poliţiei, de la Biroul de Identificare aflat peste drum. Numai în New York şi Harlem, au apărut în jur de o sută de monede, în ultima săptămînă. Nu credeţi că ar fi cazul să acţionăm? Dacă aceştia sînt banii comuniştilor, înseamnă că ei îşi văd de treabă nestingheriţi, în vreme ce noi stăm cu mîinile-n sîn.

– Deocamdată, ni s-a recomandat să mai aşteptăm, îi răspunse Dexter. Se pare că, foarte curînd, vom intra şi noi în acţiune.

– Mă rog, cazul vă aparţine, spuse Binswanger, morocănos. Un lucru e sigur: comisarului nu-i convine ca ticăloşii să-şi facă de cap chiar la uşa noastră, în timp ce la Washington, domnul Hoover face pe niznaiul. De ce nu-l agăţăm pe Mr. Big pentru evaziune fiscală, pentru parcare neregulamentară, folosire ilegală a serviciilor poştale sau mai ştiu eu ce?! L-am băga la mititica şi l-am stoarce de tot ce ştie! Dacă FBI-ul nu vrea să se murdărească, noi, poliţia, o vom face cu plăcere.

– Vreţi să ne trezim cu o revoltă rasială? obiectă Dexter deîndată. Nu-l avem la mînă cu nimic, iar noi ştim asta, cu toţii. Dacă l-am aresta, în jumătate de oră tobele voodoo ar începe să bată de-aici şi pînă în Sud. Ştim cu toţii ce se-ntîmplă cînd se-nfurie negrii. Mai ţineţi minte ce s-a-ntîmplat în '35 şi-n '43? Aţi fi nevoiţi să chemaţi Garda Naţională. Nu noi am cerut să ni se dea acest caz. Preşedintele ni l-a dat, iar noi trebuie să-i dezlegăm iţele.

Ajunseseră înapoi în biroul lui Binswanger. Îşi luară hainele şi pălăriile.

– Oricum, vă mulţumim pentru sprijinul acordat, locotenente, spuse Dexter cu o politeţe vădit forţată, în timp ce îşi luau rămas bun. Ne-aţi fost de mare folos.

– Cu plăcere, îi răspunse sec Binswanger. Liftul e după colţ, la dreapta! mai spuse, şi trînti uşa în urma lor.

Leiter îi făcu cu ochiul lui Bond, fără ca Dexter să îi observe. Coborîră în tăcere spre ieşirea principală care dădea spre Centre Street. Pe trotuar, Dexter se întoarse cu faţa către ei.

– Azi dimineaţă am primit instrucţiuni de la Washington, îi anunţă el, calm. Se pare că eu va trebui să mă ocup de ceea ce se petrece în Harlem, iar voi doi veţi pleca, chiar mîine, la St. Petersburg. Leiter va trebui să afle cît mai multe acolo, urmînd ca apoi să vă însoţească în Jamaica, domnule Bond. Asta, desigur, dacă veţi consimţi să-l luaţi cu dumneavoastră. Acolo, sînteţi pe teren propriu.

– Bineînţeles, spuse Bond. Oricum, aveam de gînd să-l rog să mă însoţească, dacă acest lucru ar fi fost posibil.

– E-n regulă, atunci, încuviinţă Dexter. Îi voi anunţa pe cei de la Washington că totul a fost stabilit. Mai pot să vă fiu cumva de folos? Desigur, în afară de legătura cu Washingtonul, care se va face prin intermediul FBI-ului... Leiter cunoaşte numele oamenilor noştri din Florida, ştie care este rutina ce trebuie urmată în cazul nevoii de contact şi toate celelalte.

– Dacă Leiter e de acord şi pe dumneavoastră nu vă deranjează, aş vrea foarte mult să dau o raită prin Harlem, deseară, ca să-mi fac o idee despre cum arată ograda lui Mr. Big.

Dexter se gîndi cîteva clipe.

– Okay, spuse el într-un tîrziu. Nu cred că o asemenea scurtă vizită ar putea constitui o problemă. Dar nu încercaţi să vă faceţi remarcaţi şi aveţi grijă, adăugă el. Acolo nu vă poate ajuta nimeni. Şi, ţineţi minte! Nu intraţi în bucluc; cazul ăsta nu e copt încă şi, cel puţin deocamdată, politica noastră în ceea ce-l priveşte pe Mr. Big este „trăieşte şi lasă-i şi pe ceilalţi să trăiască".

Bond se strîmbă către căpitanul Dexter.

– În meseria mea, atunci cînd am de-a face cu un astfel de individ, mă conduc după o deviză uşor diferită: „Trăieşte şi lasă-i pe ceilalţi să moară!".

Dexter ridică din umeri.

– Aşa o fi, domnule Bond, spuse el. Deocamdată însă, vă aflaţi sub comanda mea, şi v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi accepta autoritatea.

– Desigur, îi răspunse Bond. Vă mulţumesc pentru ajutor şi sper să aveţi noroc în ceea ce priveşte partea dumneavoastră din această afacere.

Dexter făcu semn unui taxi să se oprească. Îşi strînseră mîinile.

– La revedere, prieteni, şi aveţi grijă! le ură Dexter, înainte ca taxiul să demareze şi să se piardă în traficul intens.

Bond şi Leiter schimbară un zîmbet.

– Un tip de treabă, aş zice, fu de părere Bond.

– Aşa sînt toţi cei ca el, comentă Leiter. Niţel cam rigizi, totuşi... Sînt foarte sensibili, cînd vine vorba de drepturile lor. Mereu ne sîcîie, ori pe noi, ori pe cei de la poliţie. Bănuiesc însă că nici în Anglia nu-i altfel.

– Bineînţeles că nu, îl aprobă Bond. Îi aburim pe cei de la MI5, iar ei nu pierd nici un prilej să-i calce pe bătături pe cei din Secţia Specială a Scotland Yard-ului. Ce-ai zice de-o raită în Harlem, deseară?

– De acord, spuse Leiter. Te las la St. Regis şi-am să vin să te iau pe la şase şi jumătate. Ne vom întîlni în barul King Cole, de la parter. Vrei să dai ochii cu Mr. Big, nu-i aşa? rînji el. La fel şi eu, dar n-avea nici un rost să-i spunem asta şi lui Dexter.

Leiter făcu semn unui taxi al companiei Yellow Cab.

– Hotelul St. Regis, Fifth Avenue colţ cu Strada 55.

Urcară în maşina supraîncălzită ce duhnea a ţigări stinse cu o săptămînă în urmă.

Leiter coborî geamul lateral.

– Ce naiba faceţi? Vreţi să fac dracu' vreo pneumonie? se răsti şoferul, peste umăr.

– Chiar aşa, dacă asta ne va salva de la moarte în camera asta de gazare! îi replică Leiter.

– Deşteptule! pufni şoferul.

Îşi scoase de după ureche mucul îndelung molfăit al trabucului şi îl arătă, jignit, clienţilor săi.

– Astea-s scumpe, nu glumă! Dau doi dolari pe un sfert de duzină!

– Cam scump, spuse Leiter, cu lehamite în glas.

Restul călătoriei decurse în tăcere.

Odată opriţi în faţa hotelului, Bond îşi luă rămas bun de la Leiter şi urcă în camera sa. Era ora patru. Ceru operatorului de la recepţie să îl trezească la şase. Rămase apoi o vreme la fereastră. În stînga sa, soarele cobora spre apus, într-o isterie coloristică. Luminile din zgîrie-nori începuseră să se aprindă, transformînd oraşul într-un uriaş fagure de aur. În depărtare, străzile îşi etalau şerpuirile de neon roz, albastru şi verde. Vîntul suspina trist în amurgul de catifea, accentuînd senzaţia de confort şi căldură a încăperii. Trase draperiile şi aprinse veioza de pe noptieră. Apoi se dezbrăcă şi se tolăni în aşternuturile de mătase fină. Îi veniră în minte vremea posomorîtă de la Londra, căldura înecăcioasă şi fîsîitul gazului în soba din biroul său de la Cartierul General, meniul sărăcăcios de la cîrciuma în care îşi luase prînzul în ultima zi petrecută la Londra. Se întinse, relaxîndu-se, şi adormi aproape imediat.

În inima Harlemului, la centrala telefonică, „Şoaptă" aproape aţipise cu capul pe consolă. Toate liniile erau tăcute. Deodată, pe consolă clipi o luminiţă. O luminiţă importantă.

– Da, şefule, rosti el cu glas scăzut în microfonul căştilor.

N-ar fi putut vorbi mai tare nici să fi vrut. Se născuse în „cvartalul plămînilor", delimitat de Seventh Avenue şi Strada 42, unde tuberculoza ucide de două ori mai mulţi oameni decît

în oricare altă zonă a New York-ului. „Șoaptă" nu mai avea decît o jumătate de plămîn sănătos.

– Anunță-i pe toți „ochitorii" să stea cu ochii-n patru! se auzi în căști o voce groasă și lentă. Sînt trei bărbați.

Urmă o descriere sumară a lui Leiter, Dexter și Bond.

– S-ar putea să apară deseară sau mîine. Să fie supravegheate în mod deosebit bulevardele, de la First și pînă la Eight Avenue. Să nu scape din ochi nici barurile de noapte, în cazul în care ar reuși să treacă neobservați pînă acolo. Nu vreau să fie molestați. Cînd au fost reperați cu certitudine, vreau să fiu anunțat. Ai priceput?

– Desigur, domnule, se grăbi „Șoaptă" să răspundă, gîfîind.

Glasul de la capătul firului tăcu. Operatorul se puse pe treabă și, foarte curînd, centrala se animă, umplîndu-se de luminițe sclipitoare. Pe șoptite, vocea tuberculosului transmise ordinele.

La ora șase, Bond fu trezit de țîrîitul telefonului. Făcu un duș rece și se îmbrăcă. Își puse o cravată cu dungi subțiri și o batistă asortată în buzunarul de la piept. Își așeză teaca din piele de antilopă în așa fel încît să atîrne la opt centimetri de subțioară. Verifică mecanismul revolverului Beretta, asigurîndu-se că toate cele opt gloanțe se aflau la locul lor. Apoi fixă siguranța și strecură arma în teacă.

Alese o pereche de mocasini ușori și-i cîntări în mînă. Se aplecă și culese de sub pat o pereche de pantofi pe care o sustrăsese cu grijă din valiza cu lucrurile sale personale, pe care FBI-ul i-o luase în acea dimineață. Îi încălță și se simți mai bine pregătit pentru a înfrunta ieșirea din acea seară.

Sub învelișul de piele, bombeurile erau dublate cu o armătură de oțel.

La șase și douăzeci și cinci, coborî la barul King Cole și alese o masă lîngă intrare, cu spatele la perete. După cîteva minute, își făcu apariția și Felix Leiter. Bond îl recunoscu destul

de greu. Părul său blond era acum negru ca tăciunele; îmbrăcase un costum uluitor, albastru, o cămaşă de un alb-imaculat şi o cravată neagră cu buline albe.

Leiter se aşeză alături, zîmbindu-i larg.

– M-am hotărît să-i iau în serios pe oamenii aceştia, explică el. Sper din tot sufletul că vopseaua asta va ieşi la spălat.

Leiter comandă două cocktail-uri Martini demi-seci, cu lămîie. Ceru în mod expres gin House of Lords şi Martini Rossi. Ginul american, mai tare decît cel englezesc, îi arse gîtlejul lui Bond. Acesta hotărî, în sinea sa, să fie mai atent la ceea ce avea să i se dea de băut în seara aceea.

– Va trebui să fim cu băgare de seamă, în seara asta, spuse Leiter, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Harlem a devenit o adevărată junglă. Lumea nu mai îndrăzneşte să meargă acolo, ca pe vremuri. Înainte de război, serile se încheiau întotdeauna cu o tură în Harlem, aşa cum la Paris, ele se încheie în Montmartre. Cei din Harlem se bucurau de o clientelă selectă. Se mergea la Savoy pentru dans. Puteai chiar să agăţi femei, dacă îndrăzneai să-ţi asumi riscul de a plăti o grămadă pe doctorii, mai tîrziu. Acum, totul s-a schimbat. Celor din Harlem nu le mai place să-ţi bagi nasul pe la ei pe-acasă. Cele mai multe localuri au fost închise, iar în celelalte e mai bine să nu intri decît dacă e neapărat nevoie. Nu o dată, s-a întîmplat ca unii să o ia pe coajă, numai fiindcă erau albi. Nici măcar poliţia nu se încumetă să se amestece.

Leiter extrase felia de lămîie din pahar şi se apucă să o mestece, gînditor. Barul începea să se umple. Era cald şi plăcut – cu totul altfel decît avea să fie în climatul duşmănos, încărcat de tensiune, din locurile de pierzanie ale negrilor pe care aveau să le viziteze în seara aceea.

– Din fericire, urmă Leiter, îmi plac negrii, iar ei ştiu asta, într-o oarecare măsură. Am fost, odinioară, un obişnuit al Harlemului. Am scris cîteva articole despre jazz şi dixieland în

Amsterdam News, unul din ziarele locale. Am publicat o cronică a spectacolului cu *Macbeth* pe care Orson Welles l-a pus în scenă la Lafayette, cu o distribuţie integral de culoare. Aşa se face că, în general, ştiu cum merg lucrurile pe-acolo. Sincer să fiu, îmi place cum se descurcă negrii în lumea de azi, deşi Dumnezeu ştie cum se vor sfîrşi toate astea.

Îşi terminară băuturile, iar Leiter ceru nota de plată.

– Sigur, mai sînt şi unii ai dracului printre ei, spuse acesta. Adevăraţi diavoli! Harlemul e capitala lumii negre. Într-o jumătate de milion de indivizi aparţinînd oricărei rase vei găsi, cu siguranţă, destui ticăloşi. Problema cu prietenul nostru, Mr. Big, e că posedă o tehnică de mîna întîi, mulţumită antrenamentului primit atît de la OSS cît şi de la Moscova. Cu siguranţă, s-a organizat aşa cum se cuvine, acolo.

Leiter achită nota şi ridică din umeri.

– Să mergem, propuse el. Ne vom distra puţin şi vom încerca să ne întoarcem acasă teferi. La urma urmei, pentru asta sîntem plătiţi. Vom lua un autobuz pe Fifth Avenue. Nu prea găseşti şoferi de taxi dornici să intre în Harlem, la ora asta.

Ieşiră din hotelul încălzit şi porniră pe jos spre staţia de autobuz de pe Fifth Avenue. Ploua. Bond îşi ridică gulerul mantalei şi privi de-a lungul bulevardului, către Central Park, în direcţia citadelei întunecate care-l adăpostea pe Mr. Big.

Nările îi fremătară. Abia aştepta să pună mîna pe el. Se simţea puternic şi încrezător în propriile-i forţe. Seara îl aştepta, ca o carte deschisă, gata de-a fi citită, pagină cu pagină, cuvînt cu cuvînt.

În faţa ochilor săi, ploaia curgea în şiroaie prelungi – asemeni unui titlu scris cu litere cursive pe coperta necunoscutelor ore care se aflau acum înaintea lor.

Capitolul V

PARADISUL NEGRILOR

În staţia de autobuz situată la intersecţia dintre Fifth Avenue şi Cathedral Parkway, trei negri aşteptau în tăcere sub un felinar. Păreau uzi şi plictisiţi şi chiar aşa şi erau. Supravegheau traficul de pe Fifth Avenue din momentul în care ordinul fusese transmis, la patru şi jumătate.

– E rîndul tău, Fatso, spuse unul dintre ei, în momentul în care autobuzul se ivi din negura averselor de ploaie şi opri în staţie, scrîşnind din frîne.

– Îs a dracu' de obosit! protestă grăsanul îmbrăcat în impermeabil.

Cu toate acestea, îşi trase pălăria pe ochi şi urcă în autobuz. Plăti cîteva monede şoferului, apoi o luă înainte pe culoarul dintre scaune, scrutînd chipurile călătorilor. Văzîndu-i pe cei doi albi, clipi des, apoi se aşeză chiar în spatele lor.

Le examină cefele, profilul şi gulerele hainelor. Bond era aşezat lîngă fereastră, iar negrul îi zări cicatricea reflectată în geamul autobuzului. Se ridică şi se îndreptă spre uşa din faţă. La următoarea oprire, coborî şi se îndreptă spre cel mai apropiat magazin. Se închise în cabina telefonică şi formă numărul centralei. „Şoaptă" îl interogă rapid, apoi întrerupse convorbirea. Făcu legătura cu un alt număr.

– Da? răsună vocea groasă, la celălalt capăt al firului.

– Şefule, unul dintre ei tocmai şi-a făcut apariţia pe Fifth Avenue. Gălbejitul cu cicatrice. Nu e singur, dar semnalmentele amicului său nu se potrivesc. „Şoaptă" transmise o descriere sumară, dar limpede, a lui Leiter.

– Vin dinspre nord, completă el, apoi anunţă numărul autobuzului şi orarul aproximativ al deplasării acestuia.

– E-n regulă, rosti vocea groasă. Anunţă-i pe „ochitorii" de pe celelalte bulevarde. Anunţă-i pe cei din baruri de sosirea omului nostru, iar apoi transmite ceea ce-ţi voi spune lui Tee-Hee Johnson, McThing, Foley Bîlbîitul, Sam Miami şi Flanelă...

Glasul profund îşi continuă tirada vreme de vreo cinci minute.

– Ai priceput? Repetă!

– Da, domnule, răspunse „Şoaptă".

Îşi aţinti privirea în agenda din faţa sa şi repetă, în şoaptă, ordinele ce-i fuseseră transmise.

– E-n regulă.

Cel de la capătul firului închise telefonul.

Cu ochi strălucitori, „Şoaptă" se apucă să transmită ordinele.

Din clipa în care Bond şi Leiter se adăpostiră sub copertina barului Sugar Ray aflat la intersecţia dintre Seventh Avenue şi Strada 123, pe urmele lor se afla o echipă întreagă de bărbaţi şi femei, care îi urmăreau sau aşteptau să-i urmărească. Aceştia conversau în surdină cu „Şoaptă", cel de la centrala telefonică Riverside, care le coordona mişcările. Într-o lume în care se aflau în mod firesc în centrul atenţiei, Bond şi Leiter nu aveau cum să perceapă uriaşul mecanism care se pusese în mişcare o dată cu sosirea lor.

În faimosul local, scaunele aşezate de-a lungul tejghelei erau toate ocupate. Una din boxele de lîngă perete era însă liberă, iar Bond şi Leiter se grăbiră să se aşeze pe scaunele aşezate lîngă masa îngustă.

Comandară whisky Haig cu sifon. Bond scrută mulțimea din bar. Majoritatea covîrșitoare a mușteriilor erau bărbați. Erau printre ei și vreo doi-trei albi, pasionați ai boxului sau reporteri din presa sportivă, presupuse Bond. Atmosfera era caldă, iar zarva era mai mare decît fusese în barul hotelului. Zidurile erau acoperite cu poze din meciuri de box, scene din meciurile celebre ale lui Sugar Ray Robinson. Era un local cu vad bun și clientelă veselă.

– Sugar Ray a fost băiat deștept, spuse Leiter. Mi-ar plăcea să știu și eu să mă opresc la timpul potrivit. El a pus deoparte tot ce-a cîștigat și a investit în baruri și music-hall-uri. Deține cred o grămadă din acțiunile acestui local și e proprietarul unei mulțimi de clădiri din vecinătate. Muncește din greu și acuma, dar nu era genul care să-și orbească adversarii ori să-i termine cu vreo hemoragie cerebrală. S-a retras cît încă mai era teafăr.

– În cele din urmă, își va investi averea într-un spectacol de pe Broadway și va pierde totul, comentă Bond. Dacă m-aș lăsa acum de meserie și m-aș apuca de pomicultură în Kent, aș avea parte, cu siguranță, de cea mai urîtă vreme posibilă, și-aș da faliment în mai puțin de-un an. Niciodată nu poți prevedea chiar totul.

– Dar poți încerca! fu de părere Leiter. Îmi dau seama însă la ce anume te referi: n-are nici un rost să dai vrabia din mînă pe cioara de pe gard. În fond, viața noastră nu-i chiar așa de grea, mai ales acum, cînd stăm aici, la căldurică, și savurăm un whisky pe cinste. Ce părere ai de acest colț de junglă? Se aplecă peste masă: Ascultă-i pe cei doi din spatele tău! Din cîte mi-am dat seama, au descins aici direct din „Paradisul negrilor".

Bond aruncă o privire ferită peste umăr.

În boxa de alături stătea un tînăr negru chipeș, îmbrăcat într-un costum scump, cu umerii umflați. Stătea sprijinit de perete, cu piciorul proptit pe bancheta de vizavi. Își curăța unghiile cu un briceag de argint, aruncînd uneori priviri plictisite mulțimii din

bar. Capul i se odihnea pe marginea boxei, chiar în spatele lui Bond, iar acesta simți un damf de fixativ scump izbindu-i nările. Bond observă cărarea meșteșugit croită în coama de păr aproape lins. Cravata de mătase neagră și cămașa albă erau asortate cu gust.

Vizavi de acesta, cu o oarecare îngrijorare întipărită pe chipul drăgălaș, stătea o negresă mărunțică și sexy, între ai cărei strămoși se nimeriseră, cu siguranță, și niște albi. Părul negru și creț îi încadra fața ovală cu ochi oblici și sprîncene fin pensate. Buzele groase, senzuale, de un roșu aprins, contrastau puternic cu bronzul pielii. Bond reuși să distingă, din hainele ei, doar partea de sus a unei rochii de seară din mătase neagră, care îi mula sînii mici și tari, deosebit de atrăgători. Purta la gît un lanț de aur, iar la încheieturi două brățări identice, late, din același metal prețios.

Încerca să-și convingă prietenul într-o anumită problemă și ochii ei pătimași nu remarcară privirea scurtă, dar insistentă, pe care i-o aruncase Bond.

– Ascultă-i! Sînt curios dacă vei reuși să-i înțelegi, spuse Leiter. Vorbesc un soi de dialect uzual în Harlem, amestecat cu o mulțime de expresii argotice new-yorkeze.

Bond luă în mînă meniul și se lăsă pe spate, rezemîndu-se de boxă, prefăcîndu-se foarte interesat de „puiul prăjit – specialitatea casei", la prețul de trei dolari și șaptezeci și cinci de cenți.

– Hai, iubitule! se pisicea fata. Ce te-a apucat de ești așa de sictirit în seara asta?

– Cre' că m-am săturat să te tot aud, răspunse bărbatul, cu lehamite-n glas. De ce dracu' nu taci-odată și nu mă lași să-mi mai trag oleacă sufletul?

– Vrei să plec, iubitule?

– N-ai decît să faci ce vrei, păpușă.

– Ei, haide, iubitule, insistă fata. Nu te şucări pe mine, iubitule. Mă gîndeam să-ţi fac o surpriză-n seara asta. Voiam să te duc la „Micul Paradis", să dansăm şi să ascultăm orchestra. Birdie Johnson, ştabul crîşmei, mi-a promis o masă lîngă ringul de dans, ori de cîte ori îi voi călca pragul.

Glasul bărbatului deveni deodată mai aspru.

– Da' ce i-ai făcut tu lu' Birdie Johnson, ha? întrebă el bănuitor. Mai egzact, ce-i între tine şi tîrîtura aia de cioroi borît? Te-ai cordit cu el, te pomeneşti?! Cre' c-ar trebui s-arunc eu o privire mai de-aproape la relaţia dintre tine şi Birdie Johnson. Poate-ar treb'i să-mi găsesc şi eu o fată mai de treabă. Nu-mi plac gagicile de o iau razna or' de cîte ori se-ntîmplă ca eu să nu fiu pe zonă. Da, dom'le! Tre' s-arunc o privire..., repetă el, ameninţător. Zău aşa!

– Ei, haide, iubitule, încercă fata să-l îmbuneze. N-are rost să te sictireşti pe mine. N-am călcat pe bec de să trebuiască să te şucăreşti în halu' ăsta! Am crezut doar că ţi-ar place să mergem la „Paradis" în loc să stăm aici ca să ne-aflăm în treabă. Doar ştii, iubitule că nu m-aş încurca eu c-un tălîmb ca Birdie Johnson. Nu, dom'le! Nu-nseamnă nimic pen' mine. Nu dau pe el o ceapă degerată! Şi dacă tot mi-a promis ălea mai bune locuri, m-am gîndit că ce-ar fi să mergem să tragem o bere şi-o distracţie? Hai iubitule, hai s-o-ntindem d-aci! Arăţi aşa de gigea c-aş vrea să mă dau mare la toţi prietenii mei cu iubitul meu!

– Şi tu eşti mişto de tot, dulceaţă! spuse bărbatul, înduplecat de complimentul făcut de fată la adresa eleganţei sale. Pe cinstea mea c-aşa-i! Da tre' să-mi promiţi că n-ai să stai cu ochii după gunoiul ăla! Îţi jur – adăugă el, ameninţător – că dacă te prind că-i faci ochi dulci căcănarului ăluia, te zvîntur în bătaie!

– Sigur că da, iubitule! îi şopti fata, excitată.

Bond îi auzi scîrţîitul pantofilor pe pardoseală.

– Hai să ne luăm valea, fetiţo! Chelner!

Bond puse deoparte meniul.

– Am prins esenţa a ceea ce-au discutat, spuse el. Se pare că nu-i interesează nimic altceva decît ceea ce îi pasionează pe toţi tinerii din ziua de azi: sex, distracţie şi să fie-n pas cu moda. Noroc că n-au pretenţii de la cei din jur!

– Unii dintre ei au, să ştii! remarcă Leiter. Harlemul e doldora de diferenţe sociale, ca orice oraş, de altfel, dar aici se mai adaugă şi prejudecăţile rasiale. Dar ce-ar fi să lăsăm toate astea şi să mergem să mîncăm ceva, în altă parte? propuse el.

Îşi terminară băuturile şi Bond ceru nota de plată.

– Astă-seară eu fac cinste, anunţă el. Am o grămadă de bani de cheltuit, aşa că am luat cu mine trei sute de dolari.

– N-am nimic împotrivă, spuse Leiter, care ştia despre mia de dolari pe care o primise Bond.

În vreme ce chelnerul se căuta prin buzunare după rest, Leiter i se adresă, pe nepregătite:

– Ştii cumva unde-l putem găsi pe Mr. Big în seara asta?

Chelnerul holbă ochii de uimire. Se aplecă şi se apucă să şteargă masa cu şervetul aflat la îndemînă.

– Am nevastă şi copii, şefule, murmură el, din colţul gurii.

Culese paharele pe tavă şi se grăbi spre bar.

– Mr. Big se bucură de cea mai bună modalitate de protecţie, remarcă Leiter. Spaima!

Ieşiră în stradă, pe Seventh Avenue. Ploaia se oprise, însă un vînt rece se pornise să bată, acel vînt dinspre nord aducător de ger, numit de negri „Hawkins". Deşi frigul îi alungase pe oameni în case, cuplul insolit format de cei doi albi atrăgea privirile ironice sau de-a dreptul ostile ale puţinilor trecători. Unul sau doi chiar scuipară în lături, atunci cînd Bond şi Leiter îi depăşiră.

Bond deveni brusc conştient de justeţea spuselor lui Leiter. Intraseră într-un teritoriu care nu le aparţinea, unde nimeni nu le dorea prezenţa. Se simţea străin, o senzaţie pe care o mai încercase şi în timpul războiului, cînd se aflase dincolo de liniile

inamice. Ridică din umeri, încercînd să alunge gîndurile sumbre.

– Vom merge la „Ma Frazier", mai sus, pe bulevard, propuse Leiter. Acolo se găteşte cel mai bine din tot Harlemul, sau cel puţin, aşa era pe vremuri.

Din mers, Bond îşi aruncă privirea prin vitrinele magazinelor.

Fu surprins de numărul mare al frizeriilor şi saloanelor de frumuseţe. Pretutindeni, vitrinele erau pline de reclame la tot soiul de lacuri de păr – „Apex Glossatina – se foloseşte cu drotul", „Silky Strate – nu arde părul, nu lasă urme" – şi loţiuni pentru înălbirea pielii. Următoarele, ca frecvenţă, erau magazinele de încălţăminte şi îmbrăcăminte, în ale căror galantare puteai găsi de toate: pantofi fantastici din piele de şarpe, cămăşi cu imprimeuri, pantaloni cu bretele late de zece centimetri, costume pestriţe. În vitrinele librăriilor erau expuse o mulţime de manuale practice, ghiduri şi cărţi de benzi desenate. Trecură pe lîngă mai multe prăvălii dedicate ştiinţelor oculte. Aici, marfa era compusă din cărţi de vrăjitorie, cu titluri precum *Şapte chei ale puterii – cea mai stranie carte scrisă vreodată*. Între subtitluri, se puteau citi următoarele: „Dacă eşti blestemat, află cum poţi îndepărta vraja, întorcînd-o împotriva celui ce ţi-a făcut-o", „Cîntă-ţi dorinţele în Limba Tăcerii", „Cum poţi face farmece, oriunde şi oricînd", „Cum să-i faci pe toţi cei din jur să te iubească". Erau şi o mulţime de poţiuni cu puteri magice: „High John, rădăcina cuceritorului", „Ulei pentru făcut bani", „Prafuri de descîntec", „Tămîie pentru îndepărtarea ghinionului" şi, se pare, cea mai folositoare dintre toate, „Tinctura lui Whamie Norocosul, apără de rău şi te fereşte de duşmani".

Nu era de mirare că Mr. Big alesese calea cultului voodoo pentru a-şi subjuga supuşii, într-o lume în care penele de găină sau crucile din beţe aşezate în mijlocul drumului trezeau superstiţii adînci. Şi toate astea se întîmplau în inima strălucitorului oraş ce se mîndrea cu titlul de capitală a lumii occidentale!

– Mă bucur c-am venit încoace, spuse Bond. Încep să înțeleg mai multe despre Mr. Big. E greu să-ți închipui toate astea, atunci cînd vii dintr-o țară cum e Anglia. Avem și noi superstițiile noastre, mai ales cele legate de celți. Dar aici nu lipsește decît bătaia tobelor, pentru a te simți ca-n junglă!

– Eu m-aș bucura să mă știu acasă, în pat! mîrîi Leiter. Trebuie însă să știm cîte ceva despre omul nostru, înainte de a hotărî cum vom putea să punem mîna pe el.

„Ma Frazier" oferea un contrast plăcut cu mizeria de afară. Comandară un pui Maryland la rotisor, cu garnitură de șuncă și porumb dulce.

– E specialitatea casei, sublinie Leiter. Nici nu mă gîndesc să comandăm altceva.

Restaurantul era asemeni oricărui restaurant din lumea civilizată. Chelnerul păru încîntat să-i servească, și se lăudă cu celebritățile care frecventau localul. Însă, deîndată ce Leiter strecură o întrebare despre Mr. Big, se făcu a nu auzi și se ținu departe de masa lor, pînă în momentul în care cerură să li se facă nota de plată.

Leiter își repetă întrebarea.

– Îmi pare rău, domnule. N-am auzit de cînd mă știu de numele ăsta.

Se făcuse zece și jumătate atunci cînd părăsiră restaurantul. Bulevardul era aproape pustiu. Luară un taxi pînă la „Savoy". Comandară whisky cu sifon și se delectară admirîndu-i pe dansatori.

– Cea mai mare parte a dansurilor la modă s-au născut aici, spuse Leiter. E un local ce va intra în istorie. „Lindy Hop", „Truckin'", „Susie Q", „The Shag". Toate s-au inventat aici, pe ringul ăsta de dans. Fiecare solist ori formație americană de care ai auzit se mîndrește cu faptul că odinioară a cîntat și aici: Duke Ellington, Louis Armstrong, Cab Calloway, Noble Sissle, Fletcher Henderson. Aici e Mecca jazz-ului.

Stăteau la o masă aşezată chiar lîngă balustrada care delimita uriaşul ring de dans. Bond era mai mult decît încîntat. Cea mai mare parte a fetelor care dansau i se părură a fi din cale-afară de frumoase, iar ritmul îl subjuga, făcîndu-l să uite unde se afla.

– Te prinde, nu-i aşa? rîse Leiter, într-un tîrziu. Aş putea sta aici o noapte-ntreagă. Dar, tocmai de-aia, eu zic c-ar fi timpul s-o luăm din loc. Nu ne vom mai opri la „Small's Paradise". E asemănător cu „Savoy"-ul, dar nu are aceeaşi clasă. Cred c-am să te duc la „Yeah Man", pe Seventh Avenue. Apoi ne vom muta, în sfîrşit, la unul din localurile lui Mr. Big. Singura chichiţă e că astea nu se deschid decît după miezul nopţii. Am să mă duc pînă la toaletă, pînă cînd tu vei achita nota. Am să-ncerc să aflu unde l-am putea găsi pe omul nostru în seara asta. N-are rost să colindăm prin toate localurile lui, pînă ce-i vom da de urmă.

Bond plăti şi îl întîlni pe Leiter, cîteva minute mai tîrziu, în îngusta casă a scărilor de la intrare. Ieşiră în stradă şi porniră în căutarea unui taxi.

– M-a costat douăzeci de dolari, dar am reuşit să aflu că umblă zvonul că-n seara asta Mr. Big va trece pe la „Boneyard". E un local micuţ, pe Lenox Avenue, în apropierea cartierului său general. E locul unde se desfăşoară cel mai grozav spectacol de striptease din oraş. Protagonista e o fată numită G-G Sumatra. Vom trece pe la „Yeah Man", să mai bem ceva şi să ascultăm puţină muzică, după care, pe la douăsprezece şi jumătate, ne vom îndrepta spre „Boneyard".

În centrala telefonică, aflată la numai cîteva cvartale distanţă, agitaţia se mai potolise. Cei doi poposiseră, pe rînd, la „Sugar Ray", „Ma Frazier" şi la „Savoy". La miezul nopţii, intraseră la „Yeah Man". La douăsprezece şi jumătate, telefonul sună din nou.

Mr. Big îl sună mai întîi pe şeful de sală de la „Boneyard".

– Peste vreo cinci minute vor sosi doi bărbaţi albi. Dă-le masa Z.

– Da, domnule, încuviinţă şeful de sală.

Traversă grăbit ringul de dans către o masă aflată în colţul din dreapta, pe care o coloană de susţinere o izola de restul sălii. Se afla lîngă intrarea de serviciu, dar oferea o perspectivă bună asupra ringului de dans şi a formaţiei aşezate dincolo de acesta. Masa era acum ocupată de doi bărbaţi şi două femei.

– Îmi pare rău, oameni buni, li se adresă şeful de sală. S-a făcut o greşeală. Masa aceasta era rezervată pentru doi ziarişti din centru, care trebuie să sosească din clipă-n clipă.

Unul dintre bărbaţi protestă, dar şeful de sală i-o reteză scurt:

– Mişcă-te, Bud! Lofty, condu-i pe domnii aceştia la masa F. În seara asta, le facem noi cinste. Sam, curăţă masa, i se adresă el apoi unui alt chelner. Pune două tacîmuri.

Cei patru se ridicară docili, înmuiaţi de perspectiva băuturilor gratuite. Şeful de sală aşeză pe masa Z un cartonaş cu inscripţia „Rezervat", se asigură că totul era în ordine, apoi se întoarse la locul său obişnuit, dincolo de tejgheaua aflată alături de draperia care masca intrarea în local.

Între timp, Mr. Big mai dădu două telefoane. Unul dintre ele îi fu adresat maestrului de ceremonii, care avea să prezinte spectacolul.

– La sfîrşitul numărului lui G-G, stingi luminile!

– Da, domnule, se grăbi prezentatorul să răspundă, slugarnic.

Celălalt apel fu adresat celor patru bărbaţi care jucau zaruri în pivniţa localului. Convorbirea dură mult şi fu foarte detaliată.

Capitolul VI

MASA Z

La unu fără un sfert, Bond şi Leiter achitară costul deplasării lor cu taxiul şi intrară în clădirea pe care strălucea, cu litere de neon violet şi verde, firma restaurantului „Boneyard".

Ritmurile îndrăcite şi mirosul de sudoare stătută îi izbiră de cum pătrunseră dincolo de draperia care masca uşa pivotantă a localului. Fata de la garderobă îi întîmpină cu un zîmbet larg şi ochi strălucitori.

– Aţi rezervat vreo masă, domnilor? îi întrebă chelnerul-şef.

– Nu, dar nu ne deranjează să stăm la bar, răspunse Leiter.

Chelnerul-şef îşi consultă lista de rezervări. Apoi păru a se hotărî. Încercui cu stiloul un spaţiu liber de la coada listei.

– Un grup care-a rezervat în avans n-a venit. Nu pot să ţin masa rezervată toată noaptea. Urmaţi-mă, vă rog.

Îi conduse prin sala aglomerată, ocolind micul ring de dans. Îi invită să se aşeze la o masă şi culese semnul „Rezervat". Apoi chemă un chelner.

– Sam, ocupă-te de aceşti domni! îi porunci acestuia, apoi plecă.

Comandară whisky cu sifon şi sandvişuri cu pui.

Bond adulmecă, bănuitor.

– Marihuana, constată el.

– Asta preferă cei de pe-aici. Nu peste tot, însă, li se permite să fumeze aşa ceva, explică Leiter.

Bond privi în jur. Muzica încetase. Mica orchestră formată din clarinet, bas, chitară electrică şi tobe se ridică de lîngă instrumente şi se retrase la o masă izolată. Duzina de cupluri de dansatori care se legănaseră pînă atunci în ringul de dans se îndepărtă, îndreptîndu-se spre mese. Lumina purpurie care luminase ringul de dans de sub pardoseala de sticlă se stinse. În locul ei, fură aprinse tuburi de neon subţiri, de dimensiunea unor creioane, mascate sub nişte globuri mari, colorate, cu diametrul mai mare decît cel al unei mingi de fotbal, care atîrnau din loc în loc pe pereţi. Globurile străluceau asemeni unor sori micuţi, în nuanţe diferite: auriu, albastru, verde, violet, roşu. Zidurile zugrăvite într-un negru lucios şi picăturile de sudoare de pe chipurile de abanos reflectau razele lor colorate. Cîte un muşteriu, aşezat la egală distanţă de două globuri, părea a avea obraji de culori diferite, unul roşu iar altul verzui. Această iluminare făcea imposibilă distingerea trăsăturilor celor aflaţi mai departe de cîţiva metri. Unele raze de lumină preschimbau roşul buzelor fetelor într-un negru macabru, în vreme ce altele le conferau paloarea fluorescentă a unor înecaţi.

Întreaga scenă părea desprinsă dintr-un tablou făcut de El Greco la lumina lunii, într-un cimitir în curs de dezafectare dintr-un oraş în flăcări.

Încăperea nu era prea mare, avea latura de cel mult douăzeci de metri. Erau acolo vreo cincizeci de mese, în jurul cărora muşteriii stăteau înghesuiţi, ca măslinele-n borcan. Era cald, iar aerul încins mirosea a fum şi sudoare, mirosul a două sute de trupuri negre în călduri. Zarva era cumplită: negrii se distrau fără oprelişti, izbucnind în hohote zgomotoase şi ţipînd unii la alţii, dintr-un capăt în celălalt al sălii.

– Isuse, ia te uită cine-i aici...

– Unde te-ai pitit pîn-acu', fetiţo...

– Pe legea mea, chiar aşa e! E Pinkus... Noroc, Pinkus...

– Vino-ncoa'!

– Dă-mi pace... Dă-mi pace, îţi spun!... (Plesnetul unei palme date cu sete.)

– Unde-i G-G? Să vină G-G! Jos textila!...

Din cînd în cînd, cîte un bărbat sau cîte o femeie se repezea pe ringul de dans şi începea să danseze în ritmul bătăilor din palme ale prietenilor săi. Sala se umplea de fluierături şi îndemnuri. Dacă era vorba de o fată, se auzeau aproape imediat strigăte precum: „Dezbrăcarea!", „Nu ţi-e cald, fetiţo?" sau „Dă-i-nainte!". Prezentatorul spectacolului intervenea atunci, eliberînd ringul, în fluierăturile şi înjurăturile asistenţei.

Sudoarea începu să formeze broboane grele pe fruntea lui Bond. Leiter se aplecă peste masă şi-i şuflă:

– Există trei ieşiri: cea din faţă, cea de serviciu, din spatele nostru, şi încă una, dincolo de podiumul orchestrei.

Bond încuviinţă. În aceste momente însă, nu-i prea păsa de aceste ieşiri. Nimic din ce se întîmpla aici nu reprezenta ceva nou pentru Leiter; pentru Bond însă, era o ocazie nesperată de a veni în contact cu materialul uman cu care lucra Mr. Big. Oamenii aceştia erau lutul pe care acesta îl modela cum îi trecea prin minte. Cele văzute în seara aceasta completau, treptat, peisajul unidimensional al dosarelor citite la Londra sau aici la New York, dîndu-i consistenţă. Chiar dacă acum s-ar fi hotărît să plece, fără a mai fi aşteptat să-l vadă pe Mr. Big, seara aceasta tot ar fi însemnat un cîştig enorm, căci Bond reuşise să-şi facă o idee completă despre mediul în care avea să lucreze la acest caz. Sorbi o înghiţitură zdravănă de whisky.

Pe neaşteptate, asistenţa izbucni într-un ropot de aplauze. Prezentatorul îşi făcuse apariţia pe ringul de dans; era un negru înalt, îmbrăcat într-un frac alb-imaculat, cu o garoafă roşie la butonieră. Rămase locului, aşteptînd să se facă linişte. Sala se

cufundă în întuneric, şi un reflector îşi aţinti spotul de lumină asupra maestrului de ceremonii. Tăcerea se înstăpîni.

– Oameni buni, a sosit timpul!..., anunţă prezentatorul, cu un zîmbet larg ce-i dezveli şiragul de dinţi albi, care alternau cu alţii de aur.

Se auziră aplauze răzleţe, excitate.

Prezentatorul făcu un semn spre stînga ringului de dans, exact vizavi de Bond şi Leiter. Un alt reflector îşi îndreptă fasciculul de lumină în acea direcţie.

– Mister Jungles Japhet şi tobele sale!

Un ropot de aplauze, însoţit de fluierături şi ţistuieli.

Patru negri îmbrăcaţi în cămăşi viu colorate şi pantaloni largi, albi, se iviră rînjind. Fiecare dintre ei purta în braţe cîte o tobă cu membrana din piele. Erau cu toţii uscăţivi şi înalţi. Unul dintre ei se întoarse cu faţa spre spectatori şi flutură mîna în semn de prietenie.

– Toboşari voodoo din Haiti, şopti Leiter.

Liniştea se înstăpîni iar. Din vîrfurile degetelor, cei patru toboşari începură să bată ritmul lent, sincopat, al unei rumbe.

– Iar acum, prieteni..., începu prezentatorul, cu faţa întoarsă încă spre cei patru toboşari, v-o prezint pe G-G... Sumatra!

Ultimul cuvînt fu rostit cu intensitatea unui urlet. Prezentatorul începu să aplaude. În sală, vacarmul deveni de nedescris. Uşa din spatele toboşarilor se deschise şi pe ringul de dans năvăliră doi negri solizi, avînd drept unic veşmînt cîte un *cache-sexe* auriu. Purtau pe umeri o negresă scundă, înveşmîntată în pene negre de struţ, ai cărei ochi erau ascunşi de o mască neagră.

Îngenuncheară şi o aşezară în mijlocul ringului de dans transformat acum în scenă. Îşi înclinară capetele pînă cînd frunţile lor atinseră pardoseala. Ea făcu doi paşi înainte, iar lumina reflectorului o urmări. Vlăjganii se retraseră discret, făcîndu-se nevăzuţi prin uşa pe care intraseră.

Prezentatorul dispăruse şi el. Se auzea doar bătaia ritmică a tobelor.

Fata îşi duse mîna la gît şi pelerina din pene de struţ se desfăcu, preschimbîndu-se într-un evantai cu raza de un metru şi jumătate. Dintr-o răsucire, evantaiul se deschise, asemeni unei cozi de păun. Fata era goală, cu excepţia unui slip minuscul de dantelă neagră, şi a unor steluţe din strasuri ce-i ascundeau sfîrcurile. Deşi mărunţică, era bine făcută, iar trupul ei de bronz, bine proporţionat, uns cu ulei, sclipea în lumina reflectorului.

Pîntecele fetei prinse a oscila în ritmul tobelor. Smuci coada de păun, dezvelindu-şi şoldurile care începură să se unduiască. Partea superioară a corpului îi rămăsese însă perfect imobilă. Penele negre fură din nou smucite, şi umerii şi picioarele intrară în ritm. Tobele bubuiră mai tare. Fiecare parte a corpului ei în mişcare urma acum un alt ritm. Buzele i se depărtară, dezvelindu-i dantura perfectă. Nările începură să-i freamăte. Ochii sclipiră, de dincolo de masca neagră tivită cu diamante. Avea un chip sexy, pe care se întipărise o expresie perversă – căţea, acesta era cuvîntul care, în opinia lui Bond, îi rezuma înfăţişarea.

Bătăile tobelor se înteţiră, alcătuind o structură complexă de ritmuri întreţesute. Fata azvîrli evantaiul de pene şi-l mătură cu piciorul, îndepărtîndu-l din conul de lumină. Îşi ridică braţele deasupra capului, şi întregul ei trup începu să tremure. Pîntecele îşi înteţi oscilaţiile, înainte şi-napoi. Tălpile-i loviră pardoseala într-o cadenţă nebunească, iar şoldurile descriau cercuri din ce în ce mai mari. Deodată, îşi smulse steluţa care-i ascundea un sfîrc şi o aruncă în direcţia spectatorilor. Dinspre aceştia răsună un geamăt surd, apoi tăcerea redeveni stăpînă. Îşi smulse şi cea de-a doua stea, dezvelindu-şi şi cel de-al doilea sfîrc. Din nou geamătul surd, din nou liniştea. Bătăile tobelor se preschimbară în bubuituri de tunet. Sudoarea curgea în valuri pe feţele toboşarilor. Mîinile le fluturau frenetic deasupra membranelor

cenuşii. Ochii le erau holbaţi, priveau în gol. Îşi ţineau capetele uşor înclinate într-o parte, de parc-ar fi plecat urechea la vreo şoaptă. De-abia dacă se osteneau să arunce fetei cîte o privire, cînd şi cînd. Publicul se bîţîia în ritmul muzicii sălbatice, cu ochii scurgîndu-se după fata despuiată de pe scenă. Trupul acesteia lucea acum de sudoare, care i se prelingea, în broboane grele, pe sîni şi pe pîntece. Tremurul i se transformă în zvîcniri ample, sacadate. Deschise gura şi lăsă să-i scape un ţipăt. Mîinile-i şerpuiră de-a lungul trupului şi smuciră slipul de dantelă, care se rupse. Îl aruncă spre public. Rămăsese acum doar cu un triunghi minuscul de pînză neagră, susţinut de fire subţiri. Uraganul tobelor căpătă o nuanţă încărcată de senzualitate. Fata ţipă din nou şi, contrabalansîndu-şi greutatea corpului cu braţele întinse în faţă, începu să se lase pe spate, de parc-ar fi vrut să atingă podeaua cu umerii. Bond auzea tot mai pregnant larma mulţimii, amestec de gîfîituri şi grohăituri, asemănătoare vînzolelii unei turme de porci bătîndu-se să ajungă la troacă. Mîinile i se încleştară pe faţa de masă. Oricît ar fi încercat să-ţi menţină detaşarea, nu reuşea. Îşi simţi gîtlejul uscat.

Publicul începu să urle la ea:

– Hai, G-G! Scoate-l, păpuşă! Hai! Dezbracă-te! Dezbracă-te!

Fata căzu în genunchi. Ritmul se stinse încet, iar zvîcnetele ei se atenuară la rîndul lor, într-o serie de spasme, acompaniate de un mieunat de pisică în călduri.

Tobele răsunau acum încet, într-un ritm surd, constant, monoton. Mîinile flămînde ale bărbaţilor din sală se întindeau, căutînd s-o apuce pe fată. Din toate colţurile încăperii răsunau îndemnuri obscene şi comentarii fără perdea.

Prezentatorul îşi făcu din nou apariţia pe ringul de dans, şi un reflector îl prinse în conul de lumină.

– E-n regulă, oameni buni, fie cum vreţi voi! rosti el, ridicînd braţele în semn de capitulare. Picături de transpiraţie i

se prelingeau din vîrful bărbiei. G-G a consimţit să vă facă pe plac!

Un chiot de satisfacţie agită mulţimea, la auzul veştii că fata avea să li se înfăţişeze în toată splendoarea goliciunii ei.

– Hai, G-G, scoate-i! Arată-ne ce ai, fetiţo! Hai, hai, jos textila!

Tobele continuau să bată, în surdină.

– ...Dar, prieteni, G-G a pus şi o condiţie, urmă prezentatorul. Se va dezbrăca... dar numai cu luminile stinse!

Sala răspunse cu un grohăit plin de dezamăgire. Întreaga încăpere se cufundă în întuneric.

O fi vreo poantă cu care obişnuiţii localului s-au familiarizat de mult, îşi spuse Bond.

Pe neaşteptate însă, toate simţurile îi intrară în alertă.

Chiotele mulţimii se estompară rapid. În acelaşi timp, simţi un curent de aer rece mîngîindu-i faţa. Avea senzaţia că se scufunda.

– Hei! ţipă Leiter. Glasul lui venea de undeva de aproape, dar suna ciudat, de parcă ar fi vorbit dintr-un butoi.

Isuse! exclamă Bond în sinea sa.

Deasupra capului se auzi zgomotul unui chepeng închis. Bond întinse mîna şi, la vreo treizeci de centimetri distanţă, întîlni un perete care se mişca.

– Lumină! porunci o voce calmă.

În aceeaşi clipă, cineva îi imobiliză braţele, împiedicîndu-l să se ridice de pe scaun.

În faţa sa, de cealaltă parte a mesei, Leiter era şi el imobilizat de către un negru solid. Se aflau într-o celulă strîmtă, pătrată. La dreapta şi la stînga se aflau alţi doi negri, ambii înarmaţi.

Cu un şuierat specific mecanismelor hidraulice, platforma pe care se aflau se opri. Bond ridică privirea. Undeva, la cîţiva metri deasupra capului, distinse balamalele unei trape largi. De dincolo de ea, din sală, nici un sunet nu răzbătea pînă aici.

Unul dintre negri rînji.

– Cum aţi călătorit?

Leiter lăsă să-i scape o înjurătură. Bond îşi relaxă muşchii, aşteptînd.

– Care dintre ei e englezul? întrebă negrul care vorbise mai devreme.

Acesta părea a fi şeful. Pistolul pe care îl aţintise către inima lui Bond era finisat cu grijă. Butoiaşul octogonal al încărcătorului era lustruit, iar printre degetele negre încleştate pe patul armei se puteau desluşi incrustaţiile din fildeş.

– Cred că ăsta e, îşi dădu cu părerea negrul care-l imobilizase pe Bond. Are şi cicatricea.

Îi strîngea braţul atît de tare, încît Bond avea senzaţia că fusese prins într-o menghină. Mîinile începuseră deja să îi amorţească.

Individul cu pistolul împodobit fantezist ocoli masa şi înfipse ţeava în stomacul lui Bond. Piedica era trasă.

– Nu cred că rişti să dai greş, de la aşa de mică distanţă, comentă Bond.

– Gura! făcu negrul.

Cu mîna stîngă, îl percheziţionă pe Bond, cu gesturi de expert. Îi descoperi revolverul şi îl întinse celuilalt tovarăş înarmat.

– Dă-i ăsta şefului, Tee-Hee. Îl iei pe englez şi-l duci sus. Ăstalalt rămîne aici, cu mine.

– Da, dom'le, răspunse negrul pe nume Tee-Hee, un tip solid îmbrăcat într-o cămaşă pestriţă şi pantaloni de culoarea lavandei.

Bond fu obligat să se ridice în picioare. Vîrful piciorului drept îi rămase agăţat de rama mesei. Îl smuci cu putere, provocînd un vacarm cumplit de argintărie ciocnită cu porţelanuri. În acelaşi timp, Leiter izbi scurt cu călcîiul în fluierul piciorului paznicului său. Bond încercă şi el să facă acelaşi lucru, dar îşi greşi ţinta. Urmară cîteva clipe de haos, dar cei doi

paznici nu-şi slăbiră deloc strînsoarea. Leiter fu ridicat de parcă ar fi fost doar o păpuşă de cîrpă. Paznicul său îl întoarse cu faţa spre perete şi-l izbi cu putere de acesta, strivindu-i nasul. Apoi îl întoarse din nou cu faţa spre ceilalţi. Un şuvoi de sînge i se prelingea din nări, pînă pe buze.

Cele două arme rămaseră aţintite asupra lor, neslăbindu-i nici o clipă. Eforturile celor doi prizonieri fuseseră zadarnice, dar, recăpătîndu-şi stăpînirea de sine pentru cîteva momente, îi ajutaseră să depăşească şocul capturării lor.

– Uşurel, fraţilor, dacă nu vreţi s-o păţiţi! făcu negrul care dăduse ordinele adineauri. Duceţi-l de-aici pe englez, i se adresă apoi paznicului lui Bond. Mr. Big aşteaptă. Se întoarse apoi către Leiter.

– Ia-ţi adio de la prietenul tău. Nu cred că veţi avea ocazia să vă mai întîlniţi.

Bond îi zîmbi lui Leiter.

– Noroc că ne-am înţeles cu cei de la poliţie să vină să ne ia de-aici, în jur de ora două. Ne vedem mai tîrziu.

Leiter îi răspunse cu un rînjet, care-i dezvălui dinţii pătaţi cu sînge.

– Comisarul Monaghan va fi încîntat de ceea ce are să găsească aici. Să ne vedem cu bine!

– Rahat! spuse negrul, deloc convins de mica discuţie a celor doi. Daţi-i drumul.

Paznicul lui Bond îl smuci, întorcîndu-l cu faţa spre zid. Împinse, şi zidul pivotă, deschizînd calea spre un coridor îngust. Tipul pe nume Tee-Hee o luă înainte.

Trecură cu toţii şi uşa se închise cu zgomot înapoia lor.

Capitolul VII

MISTER BIG

Paşii lor trezeau ecouri stranii pe coridorul îngust pardosit cu piatră. La capătul acestuia, dădură de o uşă. Dincolo de ea se afla un alt culoar lung, luminat din loc în loc de cîte un bec chior. Trecură de încă o uşă şi ajunseră într-un depozit spaţios, plin de lăzi şi cutii de carton, aşezate cu grijă unele peste altele. Pardoseala era străbătută de şinele unor troliuri. Etichetele lipite pe cutii indicau faptul că se aflau în magazia unui magazin de băuturi alcoolice. Porniră pe o alee, printre lăzi, şi ajunseră în faţa unei uşi mari de fier. Individul numit Tee-Hee apăsă pe butonul soneriei. Liniştea nu era tulburată de nici un zgomot, şi Bond deduse că străbătuseră, în subteran, o distanţă de cel puţin un cvartal, de la clubul de noapte şi pînă aici.

Se auzi clinchetul unui zăvor, iar uşa se deschise. În prag se afla un negru îmbrăcat în haine elegante, care ţinea în mînă un pistol. Le făcu semn să intre, şi grupul lor pătrunse într-un coridor larg, cu pardoseala acoperită de o mochetă groasă.

– Puteţi intra, Tee-Hee, rosti negrul îmbrăcat în ţinută de seară.

Tee-Hee ciocăni scurt în uşa de alături, o deschise şi intră, luînd-o înainte.

Într-un jilţ cu spătarul înalt, dincolo de un birou somptuos, şedea Mr. Big, privindu-i liniştit.

– Bună dimineaţa, domnule James Bond. Vă rog, luaţi loc.

Vocea îi era profundă şi blîndă.

Paznicul lui Bond îl conduse către birou, pe covorul gros şi moale, către un scaun scund, din bare de inox şi piele. Îi eliberă braţele, iar Bond se aşeză şi-l privi pe Mr. Big în faţă, pentru întîia oară.

Bond resimţi eliberarea braţelor din strînsoarea ca de menghină ca pe o binecuvîntare. Îşi lăsă mîinile să atîrne, şi răsuflă uşurat, atunci cînd sîngele îşi reluă circulaţia, provocîndu-i o durere surdă, pe măsură ce muşchii i se trezeau din amorţeală.

Mr. Big îl privea tăcut, odihnindu-şi capul uriaş pe spătarul înalt al jilţului.

Bond deveni conştient de faptul că nici o fotografie din cîte văzuse nu reuşise să redea cu adevărat înfăţişarea acestui om, puterea şi inteligenţa care radiau din chipul cu trăsături supradimensionate.

Capul său era aproximativ de două ori mai mare decît unul obişnuit, şi, paradoxal, era aproape sferic. Tenul îi era negru-cenuşiu, lucios şi neted, precum cel al unui înecat pescuit din rîu după o săptămînă. Era spîn, cu excepţia unor smocuri zbîrlite de păr negru, deasupra urechilor. Nu avea gene ori sprîncene, iar ochii îi erau extraordinar de depărtaţi. Privirea îi era fixă şi pătrunzătoare. Atunci cînd îşi aţintea ochii asupra unui obiect, părea că vrea să îl devoreze, să îl înghită cu totul. Globii oculari îi erau uşor bulbucaţi, iar irisul îi era auriu, cu pupilele de un negru-intens, acum larg deschise. Erau ochi de animal, nu de om, şi păreau a arunca flăcări.

Nasul îi era mare, fără însă a avea, cu pregnanţă, caracteristicile rasiale negroide. Nările nu-i erau căscate, iar buzele, deşi groase şi închise la culoare, nu erau răsfrînte. Deschidea gura numai pentru a vorbi, iar atunci îşi dezvelea dinţii albi şi gingiile rozalii. Faţa nu îi era aproape deloc ridată; numai la baza

nasului, atunci cînd se încrunta, apăreau două brazde adînci. Fruntea era uşor bombată, iar ţeasta îi era netedă ca un bec.

Paradoxal însă, capul său monstruos de mare nu părea deloc disproporţionat. Gîtul îi era scurt şi gros, iar umerii erau cei ai unui gigant. Din lectura dosarelor, Bond aflase că Mr. Big avea aproape doi metri înălţime şi aproape o sută douăzeci de kilograme; era însă musculos, iar statura sa enormă inspira teamă. Încă din copilărie, gigantul îşi dedicase întreaga energie luptei împotriva destinului şi lumii care îl ura, fiindcă se temea de el.

Mr. Big purta un sacou de gală, iar nasturii cămăşii sale albe şi butonii de la manşete erau îmbrăcaţi, ostentativ, în diamante. Îşi ţinea mîinile enorme împreunate pe tăblia biroului. Nu se vedea nici o urmă de scrum de ţigară, nici vreo scrumieră, iar mirosul neutru din încăpere demonstra că stăpînul ei nu fuma. Pe birou nu se afla decît un interfon cu vreo douăzeci de butoane, iar lîngă acesta, o cravaşă cu mînerul din fildeş.

Mr. Big îl privea în tăcere pe Bond, aşezat de cealaltă parte a biroului lat. Se studiară reciproc o vreme, apoi Bond aruncă o privire în jurul său.

Încăperea era spaţioasă şi plină de cărţi; părea a fi biblioteca unui milionar. Cu excepţia unei ferestre înalte, în spatele lui Mr. Big, pereţii erau tapetaţi cu rafturi. Nu se vedea nici o uşă, dar oricare dintre rafturile cu cărţi putea fi, în realitate, o uşă mascată. Cei doi negri care îl aduseseră aici stăteau în spatele său, oarecum stingheri, cu ochi holbaţi nu la Mr. Big, ci la o curioasă efigie aşezată pe o masă în dreapta acestuia.

În ciuda cunoştinţelor sale precare în ceea ce privea cultul voodoo, Bond o recunoscu deîndată, din descrierea lui Leigh Fermor.

Pe masă se afla o cruce albă înaltă de un metru şi jumătate, înfiptă într-un piedestal de aceeaşi culoare. Braţele crucii erau îmbrăcate în mînecile unui frac negru, prăfuit, a cărui coadă atîrna mai jos de tăblia mesei. Partea superioară a crucii era

ascunsă de un joben cu fundul spart, iar vîrful alb se ițea deasupra acestuia. La intersecția scîndurilor din care era alcătuită crucea atîrna un guler de preot.

Lîngă piedestal, pe măsuță, fusese așezată o pereche de mănuși de culoarea lămîiei, iar de un braț al crucii se sprijinea un baston cu vîrful de aur. Alături, pe masă, se mai afla încă un joben desfundat.

Ciudata sperietoare de ciori domina întreaga încăpere. Bond o recunoscu: era întruchiparea Zeului Cimitirelor și Șef al Legiunii Morților, Baron Samedi. Deși nu credea în superstițiile legate de acesta, chiar și lui Bond, efigia îi stîrnea fiori neplăcuți.

Își ațintì din nou privirea asupra imensului chip negru-cenușiu.

Mr. Big vorbi.

– Tee-Hee, tu rămîi aici. Tu, Miami, poți pleca.

– Da, domnule! răspunseră cei doi negri, într-un glas.

Tăcerea se așternu din nou. La început, Mr. Big își ațintise privirea pătrunzătoare asupra lui Bond, studiindu-l în amănunțime. Acum, deși continua să-l privească, Bond avu senzația că încetase să îl mai vadă. Ochii îi erau opaci, de parcă mintea care le coordona mișcările ar fi fost preocupată de cu totul altceva.

Bond era hotărît să nu se lase intimidat. Amorțeala din mîini îi trecuse, astfel încît își duse mîna spre buzunarul de la piept, cu gînd să-și scoată țigările și bricheta.

– Puteți fuma, domnule Bond, spuse Mr. Big. Însă, în cazul în care intențiile dumneavoastră sînt cumva de altă natură, vă sfătuiesc ca, înainte să vi le puneți în aplicare, să vă aplecați și să studiați broasca sertarului din fața dumneavoastră. Credeți-mă, voi fi oricînd gata să răspund acțiunii dumneavoastră!

Bond se aplecă în față. Sertarul avea o gaură a cheii foarte largă. De fapt, estimă Bond, avea un diametru de exact 45 de milimetri, corespunzător calibrului unei arme, care, presupuse

el, putea fi declanşată printr-o apăsare pe o pedală, de către cel aflat dincolo de birou. Omul acesta era un izvor nesecat de şmecherii puerile. Puerile? Poate, dar nicidecum de ignorat. Şmecheriile de pînă acum – bomba artizanală, masa care se scufundase – funcţionaseră cu un maximum de eficienţă. Nu fuseseră doar simple artificii menite să impresioneze. Iar ideea armei ascunse în sertar nu avea nimic absurd. Era fantezistă, dar impecabil realizată din punct de vedere tehnic.

Îşi aprinse o ţigară şi trase cu satisfacţie în piept fumul. Nu era prea îngrijorat de situaţia în care se afla acum. Nu-i venea să creadă că oamenii lui Mr. Big ar fi îndrăznit să-i facă vreun rău. Era destul de greu să-i fie înscenată dispariţia, la numai două zile de la sosirea sa din Anglia; poate doar printr-un accident ireproşabil pus la cale, ceea ce era destul de improbabil. Totodată, dacă îl ucideau, aveau să fie nevoiţi să-l lichideze şi pe Leiter. Două crime ar fi însemnat mult prea mult, şi ar fi pus pe urmele lui Mr. Big ambele servicii secrete, iar uriaşul din faţa sa ştia asta. Totuşi, îngrijorarea lui Bond avea oarecare temeiuri, ştiindu-l pe Felix Leiter în mîinile acestor maimuţoi negri.

Uriaşul îşi umezi buzele.

– Au trecut mulţi ani de cînd n-am mai văzut vreun membru al Serviciului Secret. De fapt, asta s-a întîmplat în timpul războiului. Oamenii dumneavoastră s-au descurcat bine în acele vremuri. Aveţi agenţi de valoare. Prietenii mei m-au informat că deţineţi un rang înalt în cadrul Serviciului. Purtaţi indicativul „Dublu Zero" – 007, dacă nu mă înşel. Mi s-a spus că semnificaţia acestui indicativ se referă la faptul că, în decursul unei misiuni, aţi fost obligat să ucideţi un om. Nu cred că există multe indicative „Dublu-Zero" în cadrul unei organizaţii pentru care asasinatul nu constituie o modalitate predilectă de acţiune. Pe cine trebuie să ucideţi de astă dată, domnule Bond? Nu cumva pe mine?

Glasul îi era blînd şi intonaţia egală, lipsită de patimă. Bond percepu un amestec de accente, american şi francez, dar engleza lui Mr. Big era perfectă, lipsită de poluarea argotică.

Bond nu răspunse. Bănuia că Moscova îi furnizase lui Mr. Big toate aceste detalii.

– Va trebui să-mi răspundeţi, domnule Bond. Soarta dumneavoastră şi cea a amicului dumneavoastră depinde de răspunsul acesta. Sursele mele de informare sînt demne de încredere. Ştiu mult mai mult decît am spus mai devreme, şi voi fi în stare să deosebesc adevărul de minciună.

Bond era conştient de acest lucru. Alese o poveste îndeajuns de plauzibilă, care nu avea să-i dezvăluie nimic nou adversarului său.

– În America au fost puse în circulaţie o serie de monede de aur englezeşti, Rose Nobles, din vremea lui Edward al IV-lea, rosti el. Unele dintre acestea au fost vîndute aici, în Harlem. Trezoreria americană ne-a cerut ajutorul pentru a le descoperi sursa, care nu poate fi decît engleză. Am venit în Harlem pentru a face cercetări, însoţit de un reprezentant al Trezoreriei Americane care, sper din tot sufletul, a ajuns cu bine înapoi la hotel.

– Domnul Leiter este reprezentantul Agenţiei Centrale de Informaţii, iar nu al Trezoreriei, obiectă Mr. Big, fără pic de tulburare în glas. Situaţia sa este, în acest moment, extrem de delicată.

Tăcu, părînd cu gîndurile aiurea. Privea dincolo de Bond.

– Tee-Hee.

– Da, domnule.

– Leagă-l pe domnul Bond de scaun.

Bond fu gata să sară în picioare.

– Nu vă mişcaţi, domnule Bond, urmă Mr. Big, pe acelaşi ton liniştit. Dacă rămîneţi pe loc, aveţi oarecare şanse de a supravieţui.

Bond privi adînc în ochii aurii ai adversarului său. Se lăsă să cadă înapoi pe scaun. Imediat, o coardă groasă îi fu trecută peste mijloc, imobilizîndu-l strîns. Alte două corzi, ceva mai subţiri, îi fixară încheieturile mîinilor de braţele scaunului, apoi veni rîndul gleznelor să-i fie legate de picioarele scaunului. De-acum, era întru totul neputincios; putea, cel mult, să se trîntească la podea, cu tot cu scaun.

Mr. Big apăsă pe unul din butoanele interfonului.

– Trimiteţi-o înăuntru pe Miss Solitaire, porunci el.

Urmă o scurtă tăcere, apoi unul dintre rafturile de bibliotecă din dreapta biroului se dădu la o parte.

Una dintre cele mai frumoase femei pe care Bond o văzuse vreodată îşi făcu apariţia, şi închise uşa. Se opri în mijlocul încăperii şi-l studie pe Bond din cap pînă-n picioare, centimetru cu centimetru. Sfîrşindu-şi inspecţia, se întoarse către Mr. Big şi-l întrebă:

– M-aţi chemat?

Mr. Big nu catadicsise să întoarcă privirea spre ea. I se adresă lui Bond, cu aceeaşi voce liniştită.

– Femeia aceasta e extraordinară, domnule Bond. Am de gînd să mă căsătoresc cu ea, deoarece posedă un talent unic. Am descoperit-o într-un cabaret din Haiti, insula ei natală; prezenta un număr telepatic, a cărui şmecherie n-am reuşit să o înţeleg. Am observat-o cu atenţie, dar tot n-am înţeles. De fapt, nu era nimic de înţeles. Era telepatie, pur şi simplu. Făcu o pauză, apoi reluă:

– V-am spus toate acestea pentru a vă avertiza. Ea îmi va sluji drept inchizitor. Tortura e o metodă murdară şi deloc concludentă. Cei anchetaţi sfîrşesc prin a mărturisi orice, numai pentru a scăpa de dureri. Avînd-o însă la dispoziţie pe această fată, metodele murdare devin caduce. Ea poate ghici dacă oamenii îmi spun sau nu adevărul. Iată de ce vreau ca ea să devină soţia mea. E mult prea valoroasă pentru a fi lăsată liberă. De altfel, ar

fi interesant de văzut ce fel de progenituri am putea aduce pe lume, noi doi, rînji el, cinic.

Mr. Big se întoarse spre ea şi o măsură din priviri.

– Deocamdată, e cam îndărătnică. Nu vrea să aibă de-a face cu bărbaţii. Iată de ce, în Haiti, au numit-o „Solitaire"[1]. Ia-ţi un scaun, îi porunci el fetei. Spune-mi dacă omul acesta minte. Ai însă grijă, nu te aşeza în bătaia armei, adăugă el.

Fata nu scoase nici un cuvînt, însă luă de lîngă perete un scaun asemănător cu cel de care fusese legat Bond, şi se aşeză. Genunchii ei aproape că-i atingeau genunchiul lui drept. Îl privi ţintă, în ochi.

Chipul îi era palid, de acea paloare a albilor ce-au trăit o viaţă întreagă la tropice. Îi lipsea însă spălăceala pe care climatul tropical le imprimă pielii şi părului. Ochii îi erau de un albastru-adînc, provocatori parcă. Privindu-i, Bond realiză că privirile ei încercau să-i transmită un mesaj. Încercă să-i răspundă la rîndul său, tot din priviri, dar lucirea din ochii ei dispăru aproape imediat. Părul îi era de un negru-intens şi îi cădea pînă pe umeri. Avea pometii înalţi şi o gură mare, senzuală, cu o umbră de cruzime. Linia maxilarelor îi era fină şi delicată. Nasul drept şi ascuţit dădea impresia unei voinţe de fier. O mare parte din frumuseţea chipului ei se datora faptului că părea o fiinţă născută pentru a porunci. Era faţa unei fiice de stăpîn de sclavi, de origine franceză.

Purta o rochie lungă din mătase albă, mată, cu o croială aparent clasică, în afară de decolteul ce îi dezvăluia partea superioară a sînilor. În urechi avea cercei cu diamante, şi o brăţară asortată, la încheietura mîinii stîngi. Unghiile îi erau scurt tăiate şi nelăcuite, şi nu purta nici un inel.

Continuînd să-l privească în ochi, îşi împreună mîinile în poală, iar linia dintre sîni i se adînci.

---

[1] Singuratica *(franc.)*.

Mesajul pe care atitudinea fetei i-l transmitea era lipsit de echivoc. Fără să vrea, Bond îi răspunse cu aceeași căldură. Modificarea expresiei de pe chipul pînă atunci rece și imperturbabil al prizonierului nu-i scăpă lui Mr. Big, care apucă mînerul de fildeș al cravașei. Unealta șfichiui aerul în direcția lui Solitaire, plesnindu-i cu un sunet insuportabil umerii.

Bond tresări, mai abitir chiar decît fata. Privirea ei aruncă o flacără scurtă, apoi deveni opacă.

– Ridică-te, îi porunci Mr. Big, cu blîndețe. Ai uitat unde te afli.

Ea își îndreptă spinarea. Avea în mîini un pachet de cărți. Începu să le amestece. Apoi, poate din dorința de a-și sfida stăpînul, îi trimise lui Bond încă un mesaj tăcut: complicitatea, sau poate chiar mai mult.

Întoarse cu fața, în poală, valetul de cupă. Apoi dama de pică. Așeză cele două jumătăți ale pachetului de cărți față în față. Le împinse una-ntr-alta, și cărțile se amestecară din nou.

De-a lungul acestei demonstrații mute, nu ridică privirea spre Bond, nici măcar o singură dată. Bond însă simți un fior de excitare și pulsul i se iuți. Avea un prieten în tabăra inamică.

– Ești gata, Solitaire? întrebă uriașul.

– Da, cărțile sînt pregătite, îi răspunse fata, cu răceală în glas.

– Domnule Bond, am să vă rog să o priviți pe Solitaire în ochi și să repetați ceea ce mi-ați spus mai devreme, în legătură cu motivul prezenței dumneavoastră aici.

Bond o privi, dar ochii fetei nu-i transmiseră, de astă dată, nici un mesaj. Privirea ei era focalizată în altă parte. Privea în gol, undeva dincolo de el.

Repetă ceea ce spusese mai devreme.

Vreme de o clipă, fiorul neliniștii îl străbătu. Putea cu adevărat fata să citească gîndurile? Iar dacă da, avea să vorbească oare împotriva sa?

Timp de cîteva momente, tăcerea fu stăpînă în încăpere. Bond încerca să pară indiferent. Privi înspre tavan, apoi din nou spre ea.

Ochii ei reveniră la viață. Se întoarse spre Mr. Big.

– Spune adevărul, rosti ea, sec.

Capitolul VIII

LIPSĂ DE UMOR

Mr. Big căzu pe gînduri. Apoi, după cîteva minute de reflecţie, se hotărî. Apăsă unul dintre butoanele interfonului.

– Blabbermouth?

– Da, şefule.

– Americanul ăla, Leiter, e în mîinile tale, nu-i aşa?

– Da, domnule.

– Loveşte-l pînă cade jos. Du-l la Spitalul Bellevue şi aruncă-l în faţa intrării, dar ai grijă să nu te vadă nimeni. Ai priceput?

– Da, domnule.

Mr. Big închise interfonul.

– Blestemat să fii! izbucni Bond. CIA nu te va lăsa să scapi cu una cu două!

– Aţi uitat, domnule Bond, că CIA nu are dreptul să acţioneze pe teritoriul Statelor Unite. Serviciul Secret American e cu totul neputincios în America. Jurisdicţia sa se extinde numai în afara graniţelor. Iar cei de la FBI nu sînt tocmai prieteni cu cei de la CIA. Tee-Hee, vino-ncoace!

– Da, domnule, spuse Tee-Hee, apropiindu-se de birou.

Mr. Big ridică privirea spre Bond.

– Care deget de la mînă îl folosiţi cel mai puţin?

Bond fu uimit de această întrebare. Mintea îi lucra cu repeziciune.

– După ce vă veți gîndi, îmi veți spune, cu siguranță, că degetul mic de la mîna stîngă vă este de cel mai puțin folos, urmă vocea calmă a lui Mr. Big. Tee-Hee, rupe-i domnului Bond degetul mic de la mîna stîngă.

Fața negrului arătă, pentru întîia oară, motivul care îl făcuse să-și merite ciudata poreclă.

– Hi-hi, chicoti acesta, cu un glas dogit. Hi-hi!

Se îndreptă, nerăbdător, către Bond. Bond își încleștă mîinile pe brațele scaunului. Fruntea i se umplu de broboane de sudoare. Încerca să-și imagineze durerea, pregătindu-se astfel pentru a o înfrunta.

Negrul desprinse încet degetul mic al mîinii stîngi a lui Bond, care, imobilizat în scaun, nu putu face nimic pentru a-l împiedica. Îi prinse vîrful între degetul său mare și arătător și se apucă să-l împingă încet înapoi, chicotind încîntat.

Bond se zvîrcoli din răsputeri, încercînd să răstoarne scaunul, dar Tee-Hee, cu mîna rămasă liberă, apucă spătarul, prevenindu-i astfel răsturnarea. Sudoarea se prelingea pe chipul lui Bond, iar dinții i se dezgoliră, într-un rictus involuntar. Durerea creștea, aducîndu-i lacrimi în ochi. Ca prin ceață, o văzu pe fată privindu-l cu ochii măriți de groază și cu gura ușor întredeschisă.

Degetul îi era acum perpendicular pe suprafața dosului palmei. Încet-încet, se deplasa către încheietură. Deodată, osul cedă, cu un pîrîit sinistru.

– Destul, porunci Mr. Big.

Tee-Hee dădu drumul degetului dizlocat, vădit dezamăgit că distracția se încheiase.

Bond lăsă să-i scape un geamăt animalic, apoi leșină.

– Gagiul ăsta-i complet lipsit de simțu' umorului, comentă Tee-Hee.

Solitaire se prăbuşi înapoi pe scaun, închizînd ochii.

– Era înarmat? întrebă Mr. Big.

– Da, domnule, răspunse Tee-Hee.

Scoase din buzunar revolverul Beretta al lui Bond şi-l aşeză pe birou. Mr. Big îl luă în mînă şi-l examină cu ochi de expert. Îl cîntări în mînă, verifică eficacitatea patului rabatabil. Apoi scoase gloanţele şi le înşiră pe masă, scoţînd şi glontele aflat pe ţeavă. În fine, împinse pistolul deoparte, în direcţia lui Bond.

– Trezeşte-l, ordonă el, uitîndu-se la ceas. Se făcuse ora trei.

Tee-Hee se deplasă în spatele scaunului de care fusese legat Bond şi îşi înfipse unghiile în lobii urechilor lui Bond.

Acesta gemu şi îşi înălţă capul.

Privirea i se îndreptă spre Mr. Big, şi un val de înjurături îi scăpă printre buze.

– Fiţi mulţumit că n-aţi murit, spuse Mr. Big, lipsit de emoţie. Durerea, oricît de mare, e preferabilă morţii. Iată revolverul dumneavoastră. Gloanţele vor rămîne la mine. Tee-Hee, înapoiază-i domnului Bond revolverul.

Tee-Hee luă arma de pe masă şi o strecură înapoi în teaca de la subsuoara lui Bond.

– Am să vă explic, pe scurt, care sînt motivele ce m-au determinat să vă las în viaţă, urmă Mr. Big. V-am îngăduit să vă bucuraţi de senzaţia durerii, în loc să vă las să sporiţi poluarea rîului Harlem, încălţîndu-vă cu o pereche de galoşi de ciment.

Tăcu o vreme, apoi continuă:

– Domnule Bond, eu sufăr de plictiseală. Am căzut pradă stării pe care creştinii antici o numeau „accidie", o letargie mortală care îi cuprinde pe cei sătui, cei care nu mai simt nici o dorinţă. Sînt perfect realizat în meseria pe care am ales-o, cei care îmi folosesc talentele, cu diferite prilejuri, sînt mulţumiţi de mine, iar cei pe care îi folosesc eu însumi mă ascultă şi se tem de mine. Practic, pe orbita pe care am ales-o, nu mi-a mai rămas nimic de cucerit. Din păcate, e prea tîrziu să-mi schimb vocaţia,

la această vîrstă. De altfel, puterea fiind scopul final al oricărei străduințe, nu cred că vreun alt domeniu mi-ar permite să acced la o putere mai mare decît posed acum.

Bond asculta distrat. Între timp, în minte începu să-i încolțească un plan. Simțea prezența lui Solitaire, dar evita să o privească în ochi. Își ațintise privirea în ochii aurii ai omului cu chip cenușiu de dincolo de masă.

Acesta vorbea mai departe, cu aceeași intonație blîndă:

– Domnule Bond, ceea ce-mi face mie plăcere ține, de-acum, de artă, ce se manifestă în finețea și acuratețea pe care încerc să le confer operațiunilor pe care le duc la bun sfîrșit. Pentru mine, a devenit aproape o manie să execut cu eleganță și exactitate fiecare sarcină pe care trebuie să o îndeplinesc. Zi de zi încerc să-mi fixez noi standarde, mereu mai înalte, de subtilitate și perfecțiune tehnică, astfel încît fiecare acțiune a mea să devină o operă de artă, care să poată fi identificată ca aparținîndu-mi, așa cum semnătura identifică operele unui artist precum, de pildă, Benvenuto Cellini. Deocamdată, mă mulțumesc doar cu propria mea judecată, însă sînt convins, domnule Bond, că perfecțiunea cu care îmi finalizez operațiunile va fi, în cele din urmă, recunoscută de către istoricii vremurilor viitoare.

Mr. Big tăcu din nou. Bond îi văzu ochii aurii deschiși larg, de parcă omul ar fi avut viziuni. E un megaloman de prima mînă, își spuse Bond. Și, poate tocmai de asta, e cu atît mai periculos. Cei mai mulți criminali dădeau greș deoarece singurul lor mobil era lăcomia. O minte care privea crima ca pe o artă însemna însă cu totul altceva. Omul acesta nu era un gangster oarecare. Era o adevărată amenințare. Deși îngrozit, Bond se simțea fascinat de ticăloșia fără margini a celui din fața sa.

– Accept condiția anonimatului din două motive, continuă Mr. Big: deoarece natura acțiunilor mele necesită discreție și, de asemenea, fiindcă admir sacrificiul de sine al artiștilor anonimi. Dacă-mi este permisă o asemenea comparație, mă văd pe mine

însumi asemeni pictorilor marilor fresce egiptene, ce și-au dedicat întreaga viață producerii unor capodopere închise pe vecie în mormintele faraonilor, deși știau că nici un ochi de muritor n-avea să le admire vreodată.

Ochii lui mari rămaseră închiși, pentru cîteva clipe.

– Să revenim, însă, la cazul nostru. Motivul pentru care nu v-am ucis în această dimineață, domnule Bond, e faptul că nu mi-ar face nici o plăcere, din punct de vedere estetic, să vă trag un glonte în burtă. Mașinăria aceasta – Mr. Big făcu un gest larg, arătînd spre sertarul în care se afla arma ațintită spre Bond, prin gaura cheii – a făcut destule găuri, în destule burți, astfel încît am căpătat convingerea că această mică jucărie este perfect funcțională, din punct de vedere tehnic. Pe de altă parte, așa cum, cu siguranță, v-ați dat seama, nu mi-ar conveni deloc ca o șleahtă de curioși să-și bage nasul în afacerile mele, punînd tot soiul de întrebări legate de dispariția dumneavoastră și a prietenului dumneavoastră, domnul Leiter. Ar fi incomod, nimic mai mult, nimic mai puțin. Dar, din diverse motive, nu țin neapărat să fiu incomodat, în aceste momente.

Mr. Big se uită la ceas.

– Așadar, m-am hotărît să vă las cîte o amintire, dîndu-vă totodată un avertisment solemn. Veți părăsi chiar astăzi țara, iar domnul Leiter își va cere transferul. Am destule pe cap, chiar și fără o droaie de agenți europeni care să se adauge numeroșilor curioși locali cu care sînt nevoit să mă confrunt. Asta-i tot, încheie el. Dacă vom avea ocazia să ne reîntîlnim, vă asigur că veți avea parte de cea mai originală moarte pe care am să o pot născoci în ziua respectivă. Tee-Hee, condu-l pe domnul Bond în garaj. Trimite doi oameni împreună cu dumnealui în Central Park, și cere-le să-l arunce într-o arteziană. Dacă se opune, poate fi lovit, dar nu ucis. S-a înțeles?

– Da, domnule, răspunse Tee-Hee, adăugînd apoi unul din chicotele sale în falset.

Îi dezlegă lui Bond gleznele, apoi încheieturile mîinilor. Apucă mîna stîngă a lui Bond şi i-o răsuci la spate. Apoi, cu mîna liberă, desfăcu frînghia care-i imobiliza pieptul. Îl smuci pe Bond, obligîndu-l să se ridice în picioare.

– Sus! porunci Tee-Hee.

Bond ridică, încă o dată, privirea spre uriaşul chip cenuşiu.

– Cei ce merită să moară, mor de moartea pe care şi-o merită, spuse acesta. Notaţi-vă această maximă! Îmi aparţine.

Apoi, Bond se uită la Solitaire. Fata îşi plecase privirea şi nu îndrăzni să şi-o mai ridice.

– Dă-i drumul! spuse Tee-Hee.

Îl întoarse pe Bond cu faţa spre perete şi-l împinse înainte, răsucindu-i încheietura mîinii, aproape dizlocîndu-i-o. Bond lăsă să-i scape un geamăt cît mai realist cu putinţă şi se prefăcu a se împletici. Voia ca Tee-Hee să-l creadă vlăguit şi docil. Voia ca acesta să slăbească puţin strînsoarea de menghină pe care o exercita asupra braţului său stîng. Orice mişcare bruscă pe care ar fi îndrăznit să o facă, în aceste condiţii, i-ar fi sfărîmat încheietura.

Tee-Hee întinse mîna peste umărul lui Bond şi apăsă pe o carte anume dintr-unul din rafturi. O secţiune largă a bibliotecii pivotă. Bond fu împins pe culoarul ce se deschisese, iar negrul împinse la loc secţiunea deschisă. Se auzi un clinchet, atunci cînd uşa se închise şi, judecînd după grosimea ei, Bond fu convins că nici un sunet nu avea puterea de a răzbate dincolo de ea. Se aflau pe un coridor îngust, cu pardoseala acoperită de o mochetă. La capătul acestuia, o serie de trepte coborau spre nivelul inferior. Bond gemu din nou.

– Ai grijă, s-ar putea să-mi rupi braţul, şi-am să leşin dracului de durere! scrîşni el.

Se împletici iar, încercînd să determine exact poziţia negrului în spatele său. Îşi aminti sfatul lui Leiter: „Fălci, pîntece, stomac sau gît: loveşte-i oriunde altundeva, şi vei reuşi doar să-ţi rupi mîna".

– Ţine-ţi gura! spuse negrul, însă îşi slăbi strînsoarea, permiţîndu-i lui Bond să-şi lase mîna mai jos cu cîţiva centimetri. Atît îi era de-ajuns.

Parcurseseră jumătate din lungimea coridorului, iar de trepte îi despărţeau numai cîţiva paşi. Bond se prefăcu din nou că se împiedică, iar negrul se lovi de el. Îl blestemă şi îl împinse, dar Bond ştia acum în ce direcţie trebuia să lovească.

Se aplecă puţin şi, cu mîna dreaptă întinsă ca o scîndură, lovi sec, înapoia sa. Împactul provocă o bufnitură surdă. Negrul ţipă ascuţit, ca un iepure rănit, şi eliberă mîna stîngă a lui Bond. Acesta se întoarse şi, cu dreapta, îşi scoase revolverul din tocul de la subţioară. Negrul scîncea stins, încovoiat, cu mîinile încleştate între picioare, unde fusese lovit. Bond izbi din toate puterile în ţeasta ca de lemn a negrului. Se auzi un pocnet sec, de parcă ar fi izbit o uşă. Negrul căzu în genunchi, gemînd, sprijinindu-se cu mîinile de podea. Bond îl ocoli şi, cu vîrful întărit al pantofului, izbi cu sete şezutul negrului. Individul ţipă, rostogolindu-se cei cîţiva metri care îl despărţeau de scări. Capul lui izbi balustrada de fier, apoi, rostogolindu-se în continuare corpul inert dispăru dincolo de muchia primei trepte. Bond auzi un trosnet, de parcă, în cădere, negrul s-ar fi lovit de un obstacol, iar după o clipă, o bufnitură surdă răsună, atunci cînd atinse solul. Apoi se aşternu liniştea.

Bond îşi şterse sudoarea care-i picura în ochi şi rămase locului, ascultînd. Îşi băgă mîna rănită în buzunarul hainei. Se umflase îngrozitor şi îl durea cumplit. Ţinînd în mîna dreaptă pistolul, păşi în vîrful picioarelor către trepte.

Trupul inert zăcea pe ciment, un etaj mai jos. Bond coborî treptele şi, ajungînd jos, se opri din nou, ascultînd. Undeva pe-aproape, de dincolo de una dintre uşile încuiate care se deschideau imediat lîngă trepte, răsuna bîzîitul acut al unei centrale telefonice. Acolo se afla, cu siguranţă, centrul de comunicaţii al lui Mr. Big. I-ar fi plăcut să dea o raită pe-acolo.

Încărcătorul armei îi fusese însă golit, iar Bond nu avea de unde să ştie cîţi oameni se aflau dincolo de uşă. Purtau căşti, probabil, şi de aceea nu auziseră zgomotul căderii lui Tee-Hee.

Se apropie de corpul inert. Tee-Hee era fie mort, fie pe moarte. Zăcea pe spate, cu mîinile şi picioarele răşchirate. Cravata în dungi îi acoperea figura, ca un stindard sfîşiat. Bond nu simţea nici o umbră de remuşcare. Cotrobăi în haina lui Tee-Hee, iar la cingătoarea pantalonilor de culoarea lavandei descoperi un Colt calibrul 38 cu ţeava tăiată. Era încărcat. Strecură inutilul Beretta în teacă, apoi cîntări în mînă arma cea grea pe care o găsise şi rînji.

Se găsea în faţa unei uşi scunde, zăvorîte. Bond îşi lipi urechea de lemnul scorojit. Auzi duduitul înfundat al unui motor. Aceasta era, în mod sigur, uşa ce dădea în garaj. De ce se auzea însă acel motor pornit, la o oră atît de matinală? Bond scrîşni din dinţi, dumirindu-se. Mr. Big îşi avertizase prin interfon ciracii, despre sosirea sa şi a lui Tee-Hee. Cei de dincolo de uşă se întrebau probabil de ce întîrziau, şi aşteptau ca negrul şi prizonierul să-şi facă apariţia din clipă-n clipă.

Bond stătu o clipă pe gînduri. Avea de partea sa avantajul surprizei, cu singura condiţie ca zăvoarele să fie bine unse.

Mîna stîngă nu-i era de nici un folos. Ţinînd Coltul în dreapta, împinse încet primul zăvor, cu muchia palmei rănite. Zăvorul alunecă în linişte. Cel de-al doilea, aşijderea. Mai rămînea doar să apese pe clanţă. O apăsă încet şi trase uşa către sine, cîţiva centimetri.

Pe măsură ce crăpătura uşii groase se lărgi, zgomotul motorului crescu în intensitate. Maşina se afla, se pare, chiar în dreptul uşii. Smuci uşa, deschizînd-o, şi se lipi de perete, astfel încît să ofere o ţintă cît mai dificilă, apoi trase piedica revolverului.

La numai cîţiva paşi distanţă se afla o limuzină neagră, cu motorul pornit. Poarta dublă a garajului era larg deschisă. Farurile cu bătaie lungă sfîşiau întunericul, făcînd să strălucească

caroseriile curate ale altor cîteva maşini. La volanul limuzinei stătea aşezat un negru solid, iar un altul era rezemat de portiera deschisă. Nimeni altcineva nu se zărea prin preajmă.

La vederea lui Bond, cei doi negri rămaseră cu gura căscată de uimire; cel din maşină scăpă dintre buze o ţigară aprinsă. Apoi, dezmeticindu-se, cei doi începură să-şi scotocească buzunarele în căutarea pistoalelor.

Instinctiv, Bond trase mai întîi în cel aflat lîngă maşină, realizînd că acesta avea cele mai multe şanse de a trage primul.

Împuşcătura stîrni ecouri puternice în vasta încăpere subterană.

Negrul îşi încleştă ambele mîini pe burtă, se împletici doi paşi în direcţia lui Bond, apoi se prăbuşi cu faţa în jos. Arma lui lovi betonul cu un pocnet sec.

Cel de la volan slobozi un urlet, văzînd cum mîna lui Bond zvîcnea înspre el. Incomodat de volan, nu reuşise încă să îşi scoată arma din buzunarul de la piept.

Bond trase direct în gura deschisă care urla, iar reculul izbi capul individului de geamul portierei.

Bond ocoli maşina şi deschise portiera. Negrul sîngera abundent, iar creierii îi erau împrăştiaţi peste tot în interiorul maşinii. Bond îşi aruncă revolverul pe scaunul de alături şi se opinti, scoţînd cadavrul din maşină. Încercă să evite a se murdări de sînge. Se aşeză la volan şi binecuvîntă motorul pornit şi faptul că schimbătorul de viteze se afla lîngă volan. Trînti portiera, îşi aşeză mîna rănită pe volan şi apăsă pe acceleraţie. Frîna de mînă fusese trasă. Se aplecă şi, cu mîna dreaptă, trase cu putere de levier.

Acest răgaz se dovedi periculos. Exact cînd limuzina depăşea poarta deschisă, răsună o împuşcătură şi un glonte se înfipse în caroserie. Răsuci volanul spre dreapta, iar următoarea împuşcătură îşi rată ţinta. O fereastră se făcu ţăndări, de cealaltă parte a străzii.

Împuşcătura venise de undeva de jos, iar Bond deduse că, într-un fel sau altul, primul negru reuşise să îşi găsească, în cele din urmă, arma.

Parcurgînd în grabă treptele de viteză, aruncă o privire în oglinda retrovizoare, dar nu văzu decît pata de lumină aruncată din garaj pe caldarîmul întunecat al străzii pustii.

Bond nu avea idee unde se afla, şi nici încotro se îndrepta. Era o stradă largă, lipsită de repere distinctive. Descoperi că, din obişnuinţă, o apucase pe banda din stînga, şi învîrti de volan, înscriindu-se corect, pe cea din dreapta. Mîna stîngă îl durea cumplit, dar nu avea ce face; cu degetul mare şi cu arătătorul, reuşea să menţină volanul în echilibru. Îşi aduse aminte de portiera stropită cu sînge şi îşi retrase şoldul, încercînd să evite picăturile de sînge ce se prelingeau. Strada ce părea nesfîrşită era pustie, cu excepţia fuioarelor de aburi ce se ridicau, fantomatice, din reţeaua de canalizare. Botul masiv al maşinii le spulbera, unul după altul, dar cîteva clipe după aceea, Bond le zărea în oglinda retrovizoare, înălţîndu-se iar.

Conducea cu o viteză constantă, situată în jurul a optzeci de kilometri pe oră. Trecu pe roşu, în cîteva intersecţii pustii. Traversă o serie de cvartale cufundate în beznă, apoi ajunse la o intersecţie circulată şi opri la stop, aşteptînd să se facă verde. Coti la stînga şi avu norocul de a prinde unda verde. Cu fiecare semafor, se îndepărta tot mai mult de bîrlogul inamicului. La o intersecţie, încetini şi citi indicatoarele. Se afla la intersecţia dintre Park Avenue şi Strada 116. La următorul colţ încetini din nou. Strada intersectată de bulevardul larg purta numărul 115. Răsuflă uşurat. Se îndrepta spre centru, mereu mai departe de Harlem. Îşi văzu de drum. La intersecţia cu Strada 60 coti la dreapta şi opri maşina în dreptul unui hidrant. De jur împrejur nu se vedea ţipenie de om. Luă pistolul de pe scaunul de alături, şi-l îndesă la cingătoare, apoi închise portiera şi ieşi din nou pe bulevard.

Cîteva minute mai tîrziu, reuşi să oprească un taxi şi, foarte curînd, urca treptele hotelului St.Regis.

– Aveţi un mesaj, domnule Bond, îl anunţă portarul de noapte.

Bond deschise cu mîna dreaptă plicul care conţinea mesajul, ferindu-şi flancul stîng de eventuala privire curioasă a portarului. Mesajul fusese transmis de Felix Leiter, la ora patru. Era lapidar: „Sună-mă imediat".

Bond se îndreptă spre ascensor şi apăsă butonul care comanda închiderea uşilor. Urcă la etajul 21 şi se îndreptă spre camera sa. Pătrunse în camera de zi şi aprinse luminile.

Aşadar, reuşiseră amîndoi să scape cu viaţă. Se lăsă să cadă într-un fotoliu, lîngă telefon.

– Isuse! răsuflă el, uşurat. Ce noapte!

Capitolul IX

ADEVĂRAT SAU FALS?

Bond contemplă o vreme telefonul, apoi se ridică şi se apropie de scrinul din colţ. Turnă trei degete de Haig & Haig într-un pahar, adăugă un pumn de cuburi de gheaţă, apoi clătină paharul, pentru ca amestecul să se răcească. Sorbi jumătate din conţinut, dintr-o înghiţitură, după care aşeză paharul pe o măsuţă şi îşi dezbrăcă haina. Mîna stîngă îi era atît de umflată, încît abia reuşi să şi-o scoată prin mînecă. Degetul mic îi era dizlocat, iar durerea îl străfulgeră din cap pînă-n picioare, atunci cînd umflătura se frecă de ţesătură. Degetul era vînăt, aproape negru. Îşi dezlegă cravata şi îşi descheie primul nasture de la cămaşă. Mai sorbi o dată din pahar şi se întoarse lîngă telefon.

Leiter îi răspunse imediat.

– Mulţumesc lui Dumnezeu! răsuflă acesta uşurat. Eşti teafăr?

– Un deget rupt, răspunse Bond. Dar tu?

– Am luat cîţiva pumni, dar nimic serios, în cele din urmă. Amicii noştri au început prin a analiza la ce cazne să mă supună. Mai întîi, au vrut să mă cupleze la pompa de aer comprimat din garaj. Se gîndeau să înceapă prin a-mi pompa aerul în urechi, iar apoi să continue şi-n alte părţi ale corpului. Văzînd că Mr. Big nu le transmite nici un ordin în ceea ce mă privea, s-au plictisit. Într-un tîrziu, am ajuns să mă contrazic cu Blabbermouth, tipul

cu pistolul acela ciudat, pe teme de jazz. Discutînd despre Duke Ellington, am căzut de acord că ne plac mai mult formațiile de percuționiști, iar nu cele de suflători. Amîndoi am fost de părere că pianul sau bateria duc greul unei trupe, mai mult decît oricare alt instrument. I-am spus poanta despre clarinet – „o țeavă de lemn în care nici dracu' nu se pricepe să sufle ca lumea" – și-a rîs de s-a prăpădit. Și, uite-așa, ne-am împrietenit. Celălalt – cel zis „Flanelă" – era cam adormit, iar Blabbermouth l-a trimis la culcare, spunînd că avea să aibă el grijă de mine. Apoi a telefonat Mr. Big.

– Eram de față, și nu mi s-a părut o conversație prea veselă, spuse Bond.

– Blabbermouth era al naibii de îngrijorat. Se tot plimba prin încăpere, bombănind. Pe neașteptate, m-a pocnit cu un box de oțel, și mi-am pierdut cunoștința. M-am trezit lîngă spitalul Bellevue, pe la trei și jumătate. Blabbermouth și-a cerut scuze, spunînd că n-a putut să evite a mă lovi. L-am crezut. M-a rugat să am grijă să nu se afle că mă cruțase. Mi-a spus că avea să raporteze că mă lăsase în fața spitalului, pe jumătate mort. Bineînțeles, i-am promis că voi avea grijă ca la urechile șefului său să ajungă o serie de detalii macabre, în ceea ce privește soarta mea. Ne-am despărțit în termeni cum nu se poate mai cordiali. M-am dus la Urgență și i-am rugat să mă consulte și să-mi dea un tratament pentru durerea de cap și m-am întors acasă. Am fost al naibii de îngrijorat pentru tine, pînă cînd a sunat telefonul. Erau cei de la Poliție și de la FBI. Se pare că Mr. Big a depus o plîngere împotriva unui englez nebun ce și-a ieșit din fire la „Boneyard", la primele ore ale dimineții, și i-a împușcat trei angajați – doi șoferi și un chelner, nici mai mult, nici mai puțin –, a furat o mașină și dus a fost, lăsîndu-și pălăria și pardesiul la garderobă. Mr. Big a făcut, se pare, mare tărăboi, cerînd intervenția imediată a forțelor de ordine. Bineînțeles, i-am avertizat pe curcani să-și vadă de ale lor, dar sînt turbați de furie, așa că

va trebui să părăsim cît mai repede oraşul. Povestea nu va mai apuca să ajungă în ziarele de dimineaţă, însă ediţiile de după-amiază şi jurnalele de la televiziune şi radio vor face din întreaga afacere capul de afiş al zilei. Pe de altă parte, Mr. Big şi ai lui se vor repezi pe urmele tale, ca un cuib de viespi stîrnit. M-am gîndit deja la un plan. Dar spune-mi şi tu ce ţi s-a întîmplat! Doamne, de-ai şti ce fericit sînt că-ţi aud glasul!

Bond îi relată în detaliu tot ce se petrecuse, fără să omită nimic. Cînd sfîrşi de povestit, Leiter şuieră admirativ:

– Dar ştiu că i-ai dat de furcă Uriaşului! Ai avut parte de un noroc chior. Tipa aceea pe nume Solitaire ţi-a salvat pielea. Crezi că ne-ar putea fi de vreun folos?

– Ar putea, dacă am reuşi să ajungem în preajma ei. Din cîte mi-am putut da seama, se pare că Mr. Big o cam ţine din scurt.

– Ne vom gîndi mai tîrziu la asta, îl întrerupse Leiter. Acum, ar fi cazul să intrăm în acţiune. Voi închide telefonul şi-am să te sun din nou peste cîteva minute. Am să trimit medicul poliţiei să te consulte. Va sosi într-un sfert de oră. Apoi voi sta de vorbă cu comisarul-şef şi voi încerca să aranjez lucrurile în ceea ce priveşte poliţia, în măsura în care va fi posibil. Vom încerca să tragem de timp, cerîndu-le să anunţe că maşina furată a fost găsită. Cei de la FBI vor trebui să se descurce cu presa, ca să nu răsufle nimic din povestea cu „asasinul englez", iar numele tău să nu fie dat publicităţii. Altfel, ambasadorul Marii Britanii va fi somat să dea explicaţii şi ne vom trezi cu mitinguri de protest ale Asociaţiei Naţionale pentru Progresul Populaţiei de Culoare şi cine mai ştie cîte. Ar fi de preferat să discuţi cu şefii tăi de la Londra, sugeră Leiter, coborînd tonul. Acolo e trecut de zece, aşa că poţi să-l suni chiar acum. Nu ţi-ar strica o vorbă bună pusă la grangurii de-aici. De cei de la CIA mă pot îngriji eu, dar cei de la FBI s-au cam trezit cu faţa la cearşaf, aşa că vor fi puşi pe fapte mari, şi noi tocmai de aşa ceva nu avem nevoie. Vei avea nevoie de nişte haine noi, dar de asta am să mă-ngrijesc eu. Nu

pierde timpul cu somnul, vom avea timp berechet să dormim, în mormînt. Te sun mai tîrziu, mai spuse Leiter, și închise telefonul.

Bond zîmbi în sinea sa. La auzul vocii pline de voie bună a prietenului său și aflînd că acesta avusese grijă de toate detaliile, simți cum oboseala și gîndurile sumbre i se topesc ca prin farmec. Ridică telefonul și ceru o convorbire peste ocean. Centralista îl anunță că avea să primească legătura peste zece minute.

Bond intră în dormitor și, cu chiu, cu vai, reuși să se dezbrace. Făcu un duș fierbinte, apoi unul rece ca gheața. Se bărbieri și, cu mare greutate, îmbrăcă o cămașă și o pereche de pantaloni curați. Împachetă Coltul în cămașa murdară și-l puse în valiză, apoi introduse un încărcător nou în Beretta. Își împachetase o bună parte din lucruri cînd se auzi țîrîitul telefonului.

Ridică receptorul și, o vreme, ascultă pîrîiturile și zgomotul de fond, ecourile unor conversații animate și frînturi de transmisii Morse. Își închipui clădirea masivă din Regent's Park, centrala telefonică de la subsol, consola operatoarei și o ceașcă de cafea așezată alături, glasul operatoarei răspunzînd: „Da, aici Universal Export", adresa pe care o solicitase Bond, una din numeroasele adrese de acoperire pe care le utilizau agenții în cazul unor convorbiri urgente de peste hotare. Operatoarea avea să-l anunțe pe responsabil, iar acesta urma să-și dea acordul pentru preluarea convorbirii.

– Aveți legătura, îl anunță centralista. Vorbiți, vă rog! Londra, sînteți chemați de New York.

Bond auzi vocea calmă, cu accent englezesc:

– Universal Export. Cu cine vorbesc?

– Doresc să vorbesc cu domnul director general, spuse Bond. Sînt nepotul său, James, sun de la New York.

– O clipă, vă rog.

Bond deduse că, în acest moment, operatoarea îi dădea legătura domnișoarei Moneypenny. Secretara avea să apese pe

un buton al interfonului, anunțînd: „Un apel de la New York, domnule. Cred că e 007". „Fă-mi legătura!" avea să răspundă M.

– Da? rosti glasul plin de răceală pe care Bond îl cunoștea atît de bine.

– Sînt James, domnule, spuse Bond. S-ar putea să am nevoie de puțin ajutor. S-au ivit unele probleme.

– Spune-mi despre ce este vorba.

– Azi-noapte am făcut o vizită clientului nostru principal, începu Bond. Trei dintre angajații săi s-au îmbolnăvit, cît timp am stat acolo.

– Cît de gravă e boala? întrebă vocea de la capătul firului.

– Cum nu se poate mai gravă, domnule, răspunse Bond. Bîntuie o gripă păcătoasă, pe-aici.

– Sper că nu te-ai molipsit...

– Am avut și eu parte de un ușor guturai, domnule, dar nu e cazul să vă faceți griji. Am să vă scriu, pentru a vă relata amănuntele. Problema este că, avînd în vedere cazurile de gripă semnalate, Federația e de părere că ar trebui să plec din oraș. (Bond zîmbi, închipuindu-și zîmbetul ce i se zugrăvise, cu siguranță, pe chipul lui M, la auzul spuselor sale). Voi pleca numaidecît, împreună cu Felicia.

– Cu cine?

– Cu Felicia, noua mea secretară de la Washington.

– Aha!

– Mă gîndeam să vizitez uzina pe care mi-ați recomandat-o, la San Pedro.

– Bună idee!

– Mă tem însă că Federația va fi de altă părere, și m-am gîndit să vă cer sprijinul.

– Înțeleg. Cum merg afacerile?

– Perspectivele sînt promițătoare, dar nu e deloc ușor. Felicia va dactilografia astăzi un raport complet, pentru dumneavoastră.

– Foarte bine, spuse M. Altceva?

– Asta-i tot, domnule. Vă mulţumesc pentru sprijinul acordat.

– Nu-ţi face griji. Vezi ce faci! La revedere.

– Să ne vedem cu bine, domnule.

Bond aşează receptorul în furcă, rînjind. M avea să îl contacteze pe şeful personalului. Îşi închipui cam în ce fel avea să decurgă discuţia: „007 a reuşit să se ia în coarne cu cei de la FBI. Nebunul s-a dus în Harlem noaptea trecută şi-a doborît trei dintre oamenii lui Mr. Big. Se pare că s-a şifonat şi el nitel, dar nu e ceva grav. E nevoit să plece din oraş, împreună cu Leiter, tipul de la CIA. Se vor îndrepta spre St.Petersburg. Cred că e cazul să anunţi secţiile A şi C. Se pare că vom avea de discutat cu cei de la Washington. Transmiteţi-le că sînt alături de ei, însă 007 se bucură de încrederea mea deplină, şi sînt convins că el a acţionat în legitimă apărare. Nu se va mai repeta, şi aşa mai departe... Ai priceput?"

Bond rînji din nou, închipuindu-şi disperarea lui Damon, care va trebui să aplaneze încă un scandal cu cei de la Washington, pe lîngă numeroase alte diferende anglo-americane.

Telefonul sună din nou. Era Leiter.

– Ascultă-mă cu atenţie, spuse acesta. Se pare că, încet-încet, se limpezesc apele. Cei trei pe care i-ai curăţat erau nişte ticăloşi de ultima speţă, căutaţi pentru tot soiul de delicte: Tee-Hee Johnson, Sam Miami şi un al treilea, pe nume McThing. FBI-ul a fost de acord să muşamalizeze totul. N-au fost încîntaţi, iar Poliţia a făcut un scandal monstruos. Ştabii de la FBI l-au trezit cu noaptea-n cap pe şeful meu, şi i-au cerut să te expedieze acasă. Am reuşit să-i liniştim, pînă la urmă, cu condiţia ca amîndoi să părăsim imediat oraşul. Detaliile legate de plecare au fost deja puse la punct. Nu putem pleca împreună: eu voi lua avionul, iar tu vei veni cu trenul. Notează!

Bond îşi sprijini receptorul telefonului de umăr şi întinse mîna după hîrtie şi creion.

– Gara Pennsylvania, linia 14, la zece şi jumătate, în această dimineaţă. Vei lua expresul „Silver Phantom"[1] către St. Petersburg, via Washington, Jacksonville şi Tampa. Ţi-am rezervat un compartiment de lux. Vagonul 245, compartimentul H. Vei găsi biletul în tren, la conductor; rezervarea s-a făcut pe numele de Bryce. Nu pierzi timpul prin gară: te duci direct la linia 14, la vagonul tău, îţi iei biletul şi te închizi în compartiment, pînă la plecarea trenului. Eu voi pleca peste o oră. Am să iau un avion al companiei Eastern. Din acest moment, rămîi singur. Dacă ai vreo problemă, sună-l pe Dexter. Să nu te miri însă dacă el are să vină cu o falcă-n cer şi cu una-n pămînt. Trenul tău va ajunge la destinaţie mîine, în jurul amiezii. Vei lua un taxi şi-i vei cere să te ducă la Everglades, bulevardul Golfului, pe plaja Sunset. Toate hotelurile de pe plajă se află într-un cartier numit Treasure Island. De acolo, o alee duce la St. Petersburg. Taximetristul îţi va arăta drumul. Eu te voi aştepta acolo. Ţi-ai notat? Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă de tine! Vorbesc foarte serios. Mr. Big va face tot posibilul pentru a pune mîna pe tine. O escortă a poliţiei n-ar face decît să atragă atenţia asupra ta. Ia un taxi de la hotel pînă la gară şi încearcă să fii cît mai discret cu putinţă. Am să-ţi trimit un impermeabil şi o pălărie nouă. Nota a fost deja achitată la St. Regis. Ai vreo întrebare?

– Totul îmi pare a fi în regulă, răspunse Bond. Am vorbit cu M, iar el va aranja lucrurile cu cei de la Washington, în cazul în care apar complicaţii. Să fii cu băgare de seamă! mai adăugă el. Eşti următorul pe lista lor neagră. Ne vedem mîine. Cu bine!

– Am să mă descurc, îl linişti Leiter. Noroc!

Se făcuse şase şi jumătate. Bond trase draperiile şi admiră răsăritul soarelui deasupra oraşului. Deşi străzile erau încă

---

[1] Fantoma de argint *(engl.)*.

cufundate în întuneric, vîrfurile uriaşelor stalagmite de beton căpătaseră nuanţe rozalii. Unul după altul, etajele se luminau, reflectînd razele soarelui, de parcă o armată întreagă de îngrijitori ar fi coborît, etaj cu etaj, aprinzînd luminile.

Medicul poliţiei îşi făcu în curînd apariţia. Următorul sfert de oră nu fu deloc plăcut pentru Bond.

– Fractură curată, declară acesta. Va dura cîteva zile pînă cînd se va vindeca. Cum s-a întîmplat?

– L-am prins din greşeală la uşă, minţi Bond.

– Pe viitor, ţineţi-vă departe de uşi, comentă medicul, cu subînţeles. Uşile astea pot fi ale naibii de primejdioase. Ar trebui să fie interzise prin lege. Noroc că nu v-aţi prins gîtul într-o astfel de uşă...

După plecarea doctorului, Bond sfîrşi de împachetat. Se întrebă cam în cît timp i-ar fi putut aduce cei de la *room service* micul dejun, cînd soneria telefonului ţîrîi din nou.

Bond se aştepta să audă glasul furios al unui poliţist sau al vreunui om de-al FBI-ului. Cînd colo, o voce de fată, vorbind repede şi pe un ton scăzut, ceru să vorbească cu domnul Bond.

– Cine-i acolo? întrebă Bond, încercînd să cîştige timp, deşi ştia prea bine răspunsul.

– Ştiu că tu eşti, rosti glasul, iar Bond realiză că fata vorbea cu buzele lipite de microfon. Sînt Solitaire.

Numele fu rostit în şoaptă.

Bond nu răspunse, încercînd să-şi imagineze scena ce se petrecea la celălalt capăt al firului. Era singură, oare? Vorbea, fără să se gîndească, la un telefon din casă, cu extensii multiple, la care ascultau spionii lui Mr. Big, încîntaţi? Ori se afla în aceeaşi încăpere cu Mr. Big, care-i dicta tot ceea ce avea de spus, cuvînt cu cuvînt?

– Ascultă-mă, spuse fata. Trebuie să mă grăbesc. Trebuie să ai încredere în mine! Mă aflu într-o prăvălie din cartier, dar va trebui să mă întorc numaidecît în camera mea. Te rog, crede-mă!

Bond își scoase batista și astupă cu ea microfonul, înainte de a vorbi.

– Ce trebuie să-i transmit domnului Bond, în cazul în care îl voi întîlni?

– Oh, la naiba! izbucni fata, cuprinsă de un acces de isterie deloc simulată. Îți jur pe viața mamei mele, pe viețile copiilor mei nenăscuți! Trebuie să plec, și nici tu nu mai poți rămîne aici! Trebuie să mă iei cu tine. Te voi ajuta, cunosc o mulțime dintre secretele sale. Dar te implor, grăbește-te! Îmi risc viața, vorbind cu tine! suspină ea, exasperată, pradă panicii. Pentru numele lui Dumnezeu, ai încredere în mine! Trebuie să mă crezi! Trebuie!

Bond continuă să tacă. Mintea sa lucra însă, cu repeziciune.

– Ascultă-mă! reluă ea, de astă dată cu disperare în glas. Dacă nu vrei să mă iei cu tine, mă voi sinucide. Acum mă crezi? Sau vrei să mă vezi moartă?!

Dacă fata juca teatru, atunci era o actriță de geniu. Deși știa că riscă enorm, Bond se hotărî. Rosti în microfon, cu voce scăzută:

– Dacă încerci să mă tragi pe sfoară, te voi ucide, Solitaire, chiar de-ar fi acesta ultimul lucru pe care-l voi face. Ai la îndemînă ceva de scris?

– Așteaptă o clipă, spuse fata. Da, spune...

Dacă totul nu era decît o cacialma, fata ar fi răspuns fără nici o ezitare, gîndi Bond.

– Ne întîlnim în gara Pennsylvania, la zece și douăzeci de minute fix. Expresul „Silver Phantom", în direcția... Washington, adăugă el, după o scurtă șovăială. Vagonul 245, compartimentul H. Prezintă-te drept doamna Bryce. În cazul în care eu n-am ajuns încă, biletul se află la conductor. Intri în compartiment și mă aștepți. Ai înțeles?

– Da, răspunse fata. Îți mulțumesc din suflet...

– Ai grijă, nu e cazul să fii recunoscută. Poartă o pălărie cu voaletă, sau ceva în genul ăsta...

– Sigur că da, spuse fata. Îţi promit că aşa voi face. Acum trebuie să plec.

Închise telefonul. Bond contemplă o vreme receptorul mut, apoi îl aşeză în furcă.

– Ei bine, am făcut-o şi p-asta! rosti el, cu glas tare.

Se ridică şi se întinse. Se apropie de fereastră şi privi afară, în gol. Gîndurile îl năpădiră. Într-un tîrziu, ridică din umeri şi se întoarse lîngă telefon. Se uită la ceas. Era şapte şi jumătate.

– *Room service,* bună dimineaţa! rosti o voce plină de amabilitate.

– Aş dori micul dejun, spuse Bond. Un suc de ananas, porţie dublă. Fulgi de porumb şi frişcă. O omletă mare, cu şuncă. Pîine prăjită şi marmeladă. O cafea neagră.

– Desigur, domnule, spuse fata de la celălalt capăt al firului, apoi repetă comanda. Veţi fi servit imediat.

– Vă mulţumesc.

– Cu plăcere.

Bond rînji în sinea sa. „Ultimul dejun al condamnatului a fost copios" îşi spuse el. Se aşeză la fereastră şi privi cerul senin, cu gîndul la viitor.

Departe, în Harlem, centrala telefonică redeveni centrul unei activităţi intense. „Şoaptă" vorbea din nou cu oamenii răspîndiţi prin oraş, transmiţînd încă o dată semnalmentele lui Bond, către toţi „ochitorii":

– Cercetaţi gările şi aeroporturile. Nu scăpaţi din ochi hotelul San Regis, la intersecţia Străzii 55 cu Fifth Avenue. Mr. Big spune că nu trebuie să vă scape, chiar de va încerca să fugă pe autostradă. Transmiteţi mai departe! Cercetaţi gările şi aeroporturile...

Capitolul X

FANTOMA DE ARGINT

Bond îşi ridică gulerul noului său impermeabil şi ieşi în pragul magazinului St. Regis, care dădea în Strada 55. Trecuse în prăvălie direct din hotel.

Aşteptă în prag pînă cînd zări un taxi. Se repezi în stradă, deschise portiera cu degetul mare al mîinii sale rănite şi îşi aruncă înăuntru valiza uşoară. Apoi urcă şi el. Taxiul abia dacă încetini o clipă. Negrul care, pe partea cealaltă a drumului, ţinea în mînă o cutie de colectă purtînd inscripţia „Pentru veteranii de culoare ai războiului din Coreea", precum şi tovarăşul acestuia, aşezat la volanul unui automobil decapotabil oprit alături, nu îl băgară în seamă. Rămaseră acolo încă vreo cîteva ceasuri, supraveghind intrarea în hotel, pînă cînd, mult mai tîrziu, două sunete scurte şi unul lung slobozite din claxonul unui camion care trecu pe stradă, le dădură semnalul încetării supravegherii.

Dar Bond fu imediat depistat, atunci cînd coborî pe trotuarul din faţa gării Pennsylvania. Un negru care se fîţîia de colo-colo prin faţa gării, ţinînd în mînă un coş de răchită, se grăbi să intre într-o cabină telefonică. Era ora zece şi un sfert.

Deşi mai erau numai cincisprezece minute pînă la plecarea trenului, unul dintre chelnerii de la vagonul-restaurant anunţă că nu se simţea bine şi fu imediat înlocuit de un individ care, cu cîteva minute în urmă, primise instrucţiuni foarte precise prin

telefon. Şeful restaurantului protestă, dar cîteva cuvinte şoptite la ureche de către noul venit fură de ajuns pentru a-l reduce la tăcere şi a-l face să-şi pipăie îngrijorat talismanul norocos pe care îl purta la gît.

Bond parcurse grăbit pasarela acoperită şi se îndreptă spre peronul liniei 14.

Trenul, lung de aproape o jumătate de kilometru, se întindea în zare, în semiîntunericul staţiei subterane. Generatoarele de patru mii de cai putere ale locomotivei Diesel duduiau. În lumina albă a becurilor, dungile de purpură şi aur şi emblema companiei feroviare străluceau pe caroseria locomotivei. Mecanicul şi fochistul, ce aveau să conducă uriaşul vehicul pe parcursul primei etape de trei sute douăzeci de kilometri către sud, îşi vedeau de treabă în cabina de aluminiu aflată la trei metri deasupra solului, pregătindu-se pentru plecare.

În liniştea care domnea în imensa cavernă de beton îngropată sub oraş, fiecare zgomot stîrnea ecouri nebănuite.

Pasagerii nu erau foarte numeroşi. Cei mai mulţi aveau să urce mai tîrziu, la Newark, Philadelphia, Baltimore şi Washington. Bond străbătu aproape o sută de metri de-a lungul peronului, cu paşii răsunîndu-i asemeni unor împuşcături, înainte de a ajunge în dreptul vagonului 245, situat spre coada trenului. Însoţitorul de vagon aştepta pe peron, cu plictiseala zugrăvită limpede pe chipul negru, prietenos. Purta ochelari. Dedesubtul ferestrelor vagonului, o inscripţie cu litere mari, cafeniu-aurii, informa „Richmond, Fredericksburg and Potomac", iar sub aceste cuvinte, un nume, „Bellesylvania", numele purtat de acest vagon. Un fuior subţire de aburi se înalţa din orificiile de aerisire ale sistemului de încălzire.

– Compartimentul H, spuse Bond.

– Domnul Bryce, nu-i aşa? Poftiţi, vă rog! Doamna Bryce a sosit adineauri. Compartimentul dumneavoastră se află la capătul culoarului.

Bond urcă în tren şi pătrunse în coridorul zugrăvit în verde-măsliniu. Covorul era gros, iar în aer plutea mirosul stătut de fum de ţigară, caracteristic trenurilor americane. O plăcuţă îi anunţa pe călători: „Dacă doriţi o pernă în plus sau alte comodităţi suplimentare, sunaţi şi însoţitorul de bord vă va servi imediat. Numele său este...". Dedesubt, o carte de vizită anexată completa plăcuţa: „Samuel D. Baldwin".

Compartimentul H se afla în cea de-a doua jumătate a vagonului. Cu excepţia compartimentului E, ocupat de un cuplu de americani respectabili, restul vagonului era pustiu. Uşa compartimentului H era închisă. Bond apăsă pe clanţă. Uşa fusese încuiată pe dinăuntru.

– Cine-i acolo? întrebă un glas îngrijorat de femeie.

– Eu sînt, răspunse Bond.

Uşa se deschise. Bond intră, îşi aşeză bagajul la locul său şi închise uşa.

Solitaire era îmbrăcată într-un taior negru. Purta o pălărie de pai cu voaletă, de aceeaşi culoare. Dincolo de vălul întunecat, Bond îi zări chipul palid şi ochii mari, plini de spaimă. Arăta ca o franţuzoaică get-beget şi era din cale-afară de frumoasă.

– Mulţumesc lui Dumnezeu, ai ajuns cu bine, rosti ea, uşurată.

Bond aruncă o privire împrejur, apoi deschise uşa toaletei şi se uită înăuntru. Micuţa încăpere era goală.

Pe peron, o voce anunţă: „Vă rugăm, poftiţi în vagoane!". Se auzi un zgomot metalic, atunci cînd însoţitorul ridică scăriţa şi închise uşa. Apoi trenul se urni lin. Trecură de un semnal luminos, care emise un dangăt monoton, ce se pierdu undeva în urmă. Roţile clănţăniră sec, trecînd de un macaz, apoi trenul începu să accelereze. În sfîrşit, porniseră.

– Unde preferi să te aşezi? întrebă Bond.

– Mi-e totuna, răspunse ea, cu aceeaşi intonaţie plină de nelinişte. Alege tu!

Bond ridică din umeri şi se aşeză cu spatele la locomotivă. Prefera să privească înapoi. Ea se aşeză în faţa lui, pradă unei nervozităţi cu greu stăpînite. Trenul parcurgea încă lungul tunel care ducea spre ieşirea din oraş.

Fata îşi scoase pălăria şi o aşeză alături, pe banchetă. Îşi desprinse cîteva agrafe care îi menţineau părul strîns în coc, şi îşi scutură capul. Pletele negre îi căzură, grele, pe umeri. Avea cearcăne, şi Bond deduse că nici ea nu apucase să închidă ochii în noaptea trecută.

Între ei se afla o măsuţă. Deodată, ea întinse mîna, aplecîndu-se peste masă, şi-i cuprinse mîna dreaptă. I-o ţinu strîns, cu ambele mîini, şi o sărută. Bond se încruntă şi încercă să-şi retragă mîna, dar ea refuză să-şi slăbească strînsoarea. Îşi ridică privirea şi ochii ei mari şi albaştri se adîncirăîntr-ai lui.

– Mulţumesc, spuse ea. Îţi mulţumesc că ai avut încredere în mine. Ştiu că nu ţi-a fost uşor.

Îi eliberă mîna şi se lăsă pe spate.

– Mă bucur că am avut încredere în tine, spuse Bond, stînjenit, încercînd din răsputeri să pătrundă taina acestei femei.

Căută în buzunar şi scoase un pachet de Chesterfield şi o brichetă.

Ea întinse mîna şi-i luă pachetul. Îl deschise, scoase o ţigară, o aprinse şi i-o oferi. Bond o luă şi trase fumul în piept, zîmbindu-i. Simţi pe buze gustul rujului ei.

– Fumez cam trei pachete pe zi. Dacă ai de gînd să-mi aprinzi fiecare ţigară, vei fi ocupată, nu glumă.

– Te voi ajuta numai atunci cînd vei începe cîte un pachet nou, spuse ea. Nu te teme, n-am de gînd să te bat la cap tot drumul, pînă la St. Petersburg.

Bond o privi pieziş, şi zîmbetul îi pieri.

– Doar nu ţi-ai închipuit c-am să te cred că ai de gînd să mergi doar pînă la Washington? spuse ea. Nu te-ai grăbit să-mi răspunzi, azi-dimineaţă. De altfel, Mr. Big este convins că te vei

îndrepta spre Florida. L-am auzit vorbind cu oamenii săi de-acolo. I-a telefonat unui tip poreclit „Hoțul", pe linia interurbană. I-a cerut să țină sub observație aeroportul din Tampa și gările. Poate c-ar trebui să coborîm mai devreme, la Tarpon Springs, ori într-una din stațiile mărunte de pe coastă. Crezi c-ai fost văzut urcînd în tren?

– Nu cred, răspunse Bond, iar zîmbetul îi lumină din nou fața. Dar tu? Ți-a fost greu să scapi?

– Aveam programată o lecție de canto. Mr. Big vrea să devin cîntăreață, să fac pe solista la „Boneyard". Unul dintre oamenii lui m-a dus cu mașina la profesorul meu, și urma să vină să mă ia, pe la amiază. N-a fost deloc mirat, auzind că mi-am programat lecția atît de devreme. Iau adesea micul dejun împreună cu profesorul meu de canto; am astfel ocazia să mai scap de Mr. Big, care insistă să luăm toate mesele împreună.

Fata se uită la ceas, iar Bond observă că purta un ceas foarte costisitor, din platină și diamante.

– Nu-mi vor simți lipsa decît peste vreo oră. Am așteptat pînă cînd șoferul a plecat, apoi am ieșit și m-am grăbit să te sun, dintr-o prăvălie. Am luat apoi un taxi, pînă în centru. Mi-am cumpărat o periuță de dinți și alte cîteva mărunțișuri. În rest, n-am la mine decît bijuteriile mele și banii pe care am reușit să-i pun deoparte, fără știrea lui. Sînt vreo cinci mii de dolari. Precum vezi, n-am să-ți fiu o povară, din punct de vedere financiar, zîmbi ea. De mult îmi doream să încerc să scap, adăugă apoi, făcînd un gest către fereastră. Mi-ai dăruit o viață nouă. Am stat închisă împreună cu el și gangsterii lui negri vreme de aproape un an. Pentru mine, acesta e paradisul.

Trenul străbătea acum șesurile nedesțelenite și mlaștinile care despart New York-ul de Trenton. Peisajul nu era deloc atrăgător. Dacă n-ar fi fost uriașele panouri de reclamă ce lăudau virtuțile teatrelor de pe Broadway și cimitirele de mașini ce se

zăreau din loc în loc, Bond ar fi putut să jure că se afla în Trans-Siberian, înainte de război.

– Sper c-ai să găseşti ceva mai bun, drept paradis, spuse el, zîmbind. Dar nu trebuie să-mi mulţumeşti. Acum sîntem chit. Noaptea trecută, tu ai fost cea care mi-a salvat viaţa. Asta, dacă într-adevăr ai puterea de a citi gîndurile, adăugă el.

– Da, am această putere, spuse ea. Sau, oricum, una asemănătoare. Adesea, pot să prevăd ce anume urmează să li se întîmple celorlalţi. Desigur, cînd locuiam în Haiti, nu-mi era greu să brodez pe seama viziunilor mele, aşa încît reprezentaţiile mele de cabaret aveau un succes nebun. Localnicii cred în voodoo şi în tot soiul de superstiţii, ceea ce i-a determinat să mă creadă vrăjitoare. Îţi jur însă că, încă din clipa în care te-am văzut, am ştiut că mă vei salva. Am văzut... tot soiul de lucruri, adăugă fata, îmbujorîndu-se.

– Ce fel de lucruri?

– Mă rog... tot felul de lucruri, spuse ea evaziv, clipind des. Vom vedea. Nu ne va fi deloc uşor, să ştii, va fi periculos pentru amîndoi, urmă ea, pe un ton serios. Îmi promiţi că vei avea grijă şi de mine?

– Mă voi strădui din răsputeri, promise Bond. În primul rînd, cred că amîndurora ne-ar prinde bine un pui de somn. Ce-ar fi să bem ceva şi să mîncăm nişte sandvişuri cu pui? Apoi îl vom chema pe însoţitorul de bord, să ne aranjeze paturile. Nu trebuie să te simţi stînjenită, se grăbi el să adauge, văzînd expresia de pe chipul fetei. Vrem, nu vrem, de-acum înainte sîntem împreună. Va trebui să petrecem douăzeci şi patru de ore în acelaşi compartiment, şi n-are nici un rost să ne formalizăm. În fond, de-acum eşti doamna Bryce, rînji el. Trebuie să te comporţi ca atare, cel puţin pînă la un anumit punct.

Ea izbucni în rîs. Ochii îi străluceau. Apăsă pe butonul de lîngă fereastră.

Conductorul sosi o dată cu însoțitorul de bord. Bond comandă cîte un whisky, sandvișuri cu pui și cafea decofeinizată, astfel încît să poată adormi liniștiți.

– Va trebui să-mi plătiți încă un bilet, domnule Bryce, spuse conductorul.

– Desigur, răspunse Bond.

Sesizînd faptul că Solitaire întinsese mîna spre a-și lua poșeta, se grăbi să adauge:

– Iubito, sper că n-ai uitat că mi-ai dat mie banii tăi, înainte de a pleca de acasă?

– Doamna va avea nevoie de o grămadă de bani, pentru a-și completa garderoba de vară, spuse conductorul. Magazinele din St. Pete sînt destul de costisitoare, iar clima e îndeajuns de fierbinte, pe-acolo. Ați mai fost în Florida?

– Mergem acolo în fiecare an, în acest anotimp, răspunse Bond.

– Vă doresc o călătorie plăcută, le ură conductorul.

Cînd ușa se închise în urma lui, Solitaire izbucni în rîs, încîntată.

– Nu vei reuși să mă faci să mă simt stînjenită, spuse ea. Am să mă gîndesc și-am să te prind și eu la strîmtoare, ai să vezi! Pentru început însă, cred c-am să intru acolo, să mă aranjez puțin, continuă ea, arătînd spre ușa din spatele lui Bond. Cred că arăt înfiorător!

– Du-te, iubito, du-te! rîse Bond, iar ea dispăru dincolo de ușă.

Bond își întoarse privirea spre fereastră și admiră căsuțele cochete de la intrarea în Trenton. Îi plăcea să călătorească cu trenul, și se aștepta ca restul călătoriei să fie o adevărată încîntare.

Trenul își încetini fuga. Trecură pe lîngă șiruri lungi de vagoane de marfă goale, purtînd numele pitorești ale stațiilor de origine: Lackawanna, Chesapeake, Ohio, Lehigh Valley,

Acheson, Topeka şi Santa Fe, nume ce îl duceau cu gîndul la vremurile romantice ale construirii căilor ferate americane.

Bond oftă şi îşi îndreptă din nou gîndurile spre prezent.

De voie, de nevoie, se hotărîse să o accepte pe Solitaire şi să profite la maximum de prezenţa ei. Avea de pus multe întrebări, dar fiecare avea să fie pusă la timpul potrivit. Mai important i se părea faptul că îi mai administrase încă o lovitură lui Mr. Big, acolo unde avea să-l doară mai tare: în amorul său propriu.

Cît despre tînăra sa însoţitoare, avea să stea de vorbă cu ea pe parcursul călătoriei. Se bucura că trecuseră hotarul către prietenie, şi că între ei se instalase chiar un soi de intimitate.

Să fi fost oare adevărat ce spusese Mr. Big, că fata nu voia să aibă de-a face cu bărbaţii? Se îndoia. Solitaire părea deschisă spre dragoste şi dorinţă. Cel puţin, aşa se purtase, pînă în prezent, faţă de el. Abia aştepta ca ea să se întoarcă şi să se aşeze iar în faţa lui, iar el să o poată admira şi descoperi, pas cu pas. Solitaire... Avea un nume atrăgător. Nu era de mirare că aceia care o întîlniseră în barurile sordide din Port au Prince o botezaseră astfel. Chiar şi lui, deşi îi fusese dat să cunoască latura amicală a fetei, personalitatea ei îi părea misterioasă, ascunsă. Bănuia, în trecutul ei, o copilărie singuratică, petrecută pe o plantaţie în decădere, într-un conac plin de ecouri, ce se cufunda treptat în ruină, în arşiţa umedă a tropicelor. Părinţii îi muriseră, iar proprietatea fusese vîndută. Fata fusese crescută, probabil, de vreun servitor credincios, într-o casă cu chirie din capitală. Frumuseţea îi fusese singura avere, şi avusese de înfruntat propunerile dubioase de a deveni „guvernantă", „secretară" sau vreo altă denumire voalată echivalînd cu prostituţia respectabilă. Pe cine ştie ce căi îndoielnice, fata ajunsese apoi în lumea spectacolului. Reprezentaţiile sale misterioase în vreun club de noapte îi îndepărtaseră pe mulţi dintre cei care o rîvniseră, în acea lume dominată de magie, făcînd-o de temut. Şi apoi, într-o seară, la una dintre mese se aşezase uriaşul cu chip cenuşiu, care îi

promisese că avea să o facă faimoasă, iar spectacolul ei avea să ajungă pe Broadway. Şansa unei vieţi noi, posibilitatea unei evadări din arşiţă şi noroi o determinaseră să accepte propunerea necunoscutului.

Bond îşi întoarse privirea de la fereastră. Poate că povestea pe care o imaginase suferea puţin de romantism, dar nici nu putea fi prea departe de adevăr.

Auzi uşa deschizîndu-se. Fata îşi reluă locul în faţa sa. Părea veselă şi plină de prospeţime. Îl scrută cu atenţie.

– Ţi-ai pus tot felul de întrebări despre mine, spuse ea. Am simţit asta. Dar nu-ţi face griji. Nu am nimic rău de ascuns. Poate că, într-o bună zi, cînd vom avea timp destul, am să-ţi povestesc totul. Acum însă, vreau să uit tot ce ţine de trecut. Îţi voi spune doar adevăratul meu nume. Mă cheamă Simone Latrelle, dar poţi să-mi spui cum îţi vine la îndemînă. Am douăzeci şi cinci de ani şi, în aceste clipe, sînt fericită. Încăperea asta micuţă îmi place la nebunie. Dar mi-e foame şi mi-e somn. Care pat îl alegi?

Auzind întrebarea, Bond zîmbi. Se gîndi o clipă, iar apoi îi răspunse:

– Nu e foarte elegant din partea mea, dar cred că ar fi mai bine să dorm eu în patul de jos. Prefer să mă ştiu cît mai aproape de podea, în cazul în care... Nu cred că avem vreun motiv să ne facem griji, se grăbi el să completeze, văzînd privirea încruntată a fetei. Mr. Big pare însă a avea un braţ foarte lung, mai ales în rîndul negrilor. Iar asta se referă şi la angajaţii căilor ferate. Te deranjează alegerea mea?

– Bineînţeles că nu, spuse fata. Chiar voiam să-ţi propun şi eu acelaşi lucru. Oricum, cu mîna ta rănită, n-ai fi putut urca prea uşor.

Le fu adus prînzul, de către un chelner de culoare. Părea foarte nerăbdător să fie plătit şi să se întoarcă la ale lui.

Sfîrşirâ de mîncat, şi Bond apăsă butonul soneriei, chemîndu-l pe însoţitorul de bord. Şi acesta păru distrat şi evită să-l privească în ochi pe Bond. Se moşmondi fără rost, fără a se grăbi deloc să monteze paturile celor doi. Consumă o gestică enormă, încercînd să dea ostentativ de înţeles că nu avea destul loc în compartiment spre a-şi desfăşura în liniştc activitatea. Într-un tîrziu, prinse curaj şi deschise gura.

– Poate că doamna Bryce va avea amabilitatea de a aştepta în compartimentul de alături, pînă cînd voi pregăti paturile, spuse el, privind dincolo de umărul lui Bond. Cuşeta aia va rămîne liberă pînă-n St. Pete.

Scoase din buzunar o cheie şi deschise uşa care lega cele două compartimente, fără a mai aştepta replica lui Bond.

Bond îi făcu un semn de încuviinţare lui Solitaire. Aceasta înţelese aluzia şi intră în compartimentul alăturat. O auzi zăvorînd uşa care dădea pe culoar. Negrul închise uşa de legătură.

Bond aşteptă cîteva clipe. Îşi aminti apoi de numele însoţitorului de bord.

– Te frămîntă ceva, Baldwin? îl întrebă.

Uşurat, acesta îndrăzni în sfîrşit să-l privească în ochi.

– Sigur că da, dom'le Bryce, rosti el, şi odată pornit, torentul cuvintelor nu mai putu fi zăgăzuit. N-ar trebui să vă spun asta, dom'le Bryce, dar se pare că voiajul ăsta n-are să fie prea liniştit. Aveţi un duşman în trenu' ăsta, dom'le Bryce. Am auzit o seamă de chestii care nu mi-au plăcut deloc. Nu pot spune mai mult, c-aş intra într-o grămadă mare de rahat. Da' v-aş recomanda să fiţi cu băgare de seamă. Da, dom'le! Cineva v-a arătat cu degetul, iar omul ăla nu glumeşte. Ar fi bine să luaţi astea, adăugă el, şi scoase din buzunar două icuri de lemn, folosite de obicei pentru blocarea ferestrelor. Puneţi-le sub uşă! recomandă el. Mai mult de-atît, nu vă pot ajuta, că m-aleg cu gîtu' tăiat. Da'

nu-mi place ca vreunu' să le pună gînd rău călătorilor din vagonu' meu. Nu, dom'le!

Bond luă icurile şi vru să spună ceva:

– Dar..., începu el.

– Mai mult nu pot face, dom'le Bryce, spuse negrul, pe un ton fatalist, rezemîndu-se de uşă. Dacă veţi suna după mine deseară, am să v-aduc cina. Da' să nu lăsaţi pe nime' altcineva să vă intre-n cuşetă.

Luă bancnota de douăzeci de dolari pe care i-o întinsese Bond, o mototoli şi o băgă în buzunar.

– Voi face tot ce mi-a sta-n putinţă, dom'le Bryce, făcu el, îndatoritor. Da' dacă nu bag de seamă, au să mă dibuie şi-au să-mi ia gîtu', zău aşa!

Fără alte comentarii, ieşi şi închise uşa în urma sa.

Bond rămase cîteva clipe pe gînduri, apoi deschise uşa care dădea în compartimentul vecin. Solitaire citea.

– În sfîrşit, a reuşit să ne desfacă paturile, îi spuse el. A durat atîta fiindcă se apucase să-mi spună povestea vieţii lui, şi nu se mai sătura de povestit. Am să aştept aici, pînă cînd tu te vei fi pregătit de culcare. Cheamă-mă, cînd vei fi gata.

Se aşeză pe locul pe care fata tocmai îl părăsise şi privi afară. Suburbiile posomorîte ale Philadelphiei îşi exhibau mizeria, asemeni unor cerşetori. N-avea nici un rost să o înspăimînte pe fată mai devreme decît era cazul. Noua ameninţare se ivise însă mai devreme decît s-ar fi aşteptat. Iar, în cazul în care iscoada din tren avea să descopere identitatea fetei, primejdia ce avea să planeze asupra ei avea să fie la fel de mare precum cea care-l pîndea pe Bond.

Ea îl chemă din compartimentul vecin.

Mica încăpere era cufundată în întuneric, cu excepţia luminii de veghe de la patul lui, pe care ea o lăsase aprinsă.

– Somn uşor, îi ură ea.

Bond îşi dezbrăcă sacoul şi, pe tăcute, strecură icurile sub ambele uşi. Apoi se întinse în patul confortabil şi, fără să se gîndească deloc la viitor, căzu într-un somn adînc, legănat de hurducăturile trenului.

La cîteva vagoane distanţă, un chelner negru reciti ceea ce îşi notase în grabă pe un formular pentru telegrame şi aşteptă următoarea oprire, la Philadelphia, ce-avea să dureze zece minute.

Capitolul XI

ISPITA

Trenul străbătea mugind cîmpia, în după-amiaza însorită, mereu spre sud. Lăsaseră în urmă Pennsylvania şi Maryland. Poposiseră îndelung la Washington, unde Bond auzise, ca prin vis, dăngătul clopotelor de avertizare ale locomotivelor ce făceau manevre şi anunţurile cu voce blîndă, nazalizată, transmise la staţia de amplificare. Acum străbăteau Virginia. Aici, clima era deja mai blîndă, iar amurgul, la doar cinci ore distanţă de gerul New York-ului, purta parcă în sine mireasma primăverii.

Departe, pe cîmp, întorcîndu-se de la muncă, cîte un grup de negri întorcea capul, auzind uruitul îndepărtat şi scîrţîitul şinelor argintii. „E Fantoma, s-a făcut ora şase!", spunea cîte unul. „Chiar aşa, uite că nu mi s-a oprit ceasul", răspundea altul, privind luminile vagoanelor colorate din urma locomotivei Diesel ce gonea spre Carolina de Nord.

Se treziră aproape de ora şapte, smulşi din amorţeală de clinchetul strident al semnalului de avertizare de la o barieră aflată în suburbiile oraşului Raleigh. Bond deblocă uşile, înainte de a aprinde lumina, şi apăsă pe butonul soneriei care îl chema pe însoţitorul de bord.

Comandă două sticluţe de Martini. Fură serviţi foarte repede, dar stewardul le aduse două sticluţe atît de mici, însoţite de

pahare şi gheaţă, încît Bond ştiu imediat că nu avea să fie de ajuns, şi mai comandă încă patru astfel de sticluţe.

Conversară îndelung, în contradictoriu, studiind meniul. Peştele era descris ca fiind gătit din „fileuri dezosate", iar puiul era, se pare „rumen-auriu, servit fără oase"; cel puţin aşa specifica meniul.

– Vor să ne ia ochii! decretă Bond şi, în cele din urmă, comandă omletă cu şuncă şi cîrnaţi, o salată şi cîte o porţie din minunatul Camembert de casă care constituie surpriza cea mai plăcută a meniurilor americane.

Pe la ora nouă, Baldwin se întoarse, pentru a strînge masa. Îi întrebă dacă mai doreau ceva anume.

Bond apucase să reflecteze.

– La ce oră ajunge trenul la Jacksonville? întrebă el.

– În jurul orei cinci, mîine dimineaţă, domnule.

– Pe peron există vreun pasaj subteran?

– Da, domnule. Vagonul acesta opreşte chiar în dreptul rampei.

– Ai putea să deschizi uşa şi să pregăteşti scara îndeajuns de repede?

Negrul zîmbi.

– Da, dom'le! Puteţi fi liniştit, se va face!

Bond îi strecură în buzunar o bancnotă de zece dolari.

– N-aş vrea să uit de asta, cînd vom ajunge la St. Petersburg, explică el.

Negrul rînji.

– Apreciez bunătatea dumneavoastră, domnule. Noapte bună, domnule. Noapte bună, doamnă.

Ieşi, închizînd uşa.

Bond se ridică imediat şi aşeză icurile sub uşă, blocînd-o din nou.

– Aha! făcu Solitaire. Deci, aşa stau lucrurile...

– Mda, mi-e teamă că da, încuviinţă Bond, apoi îi povesti despre avertismentul lui Baldwin.

– Nu mă surprinde deloc, spuse fata, după ce el sfîrşi de povestit. Probabil te-au reperat la intrarea în gară. Mr. Big are o echipă întreagă de spioni, numiţi „ochitori". Cînd se pun pe urmele cuiva, e aproape imposibil să le scapi. Sînt curioasă care dintre ei se află în tren. Poţi să fii sigur că e vorba de un negru; fie e vreun însoţitor de bord, fie vreunul dintre angajaţii de la vagonul-restaurant. Are puterea de a-i determina pe aceşti oameni să facă tot ce-i place lui.

– Aşa se pare, constată Bond. Dar cum reuşeşte una ca asta? De ce-i sînt toţi atît de credincioşi?

Ea privi afară, pe geam, în bezna prin care trenul îşi croia drum cu o viteză ameţitoare. Apoi îşi întoarse din nou capul, privind adînc în ochii mari, albastru-cenuşii ai agentului englez. Cum i-ar fi putut explica aşa ceva lui, care se născuse şi trăise în încăperi încălzite şi luminate, şi nu purtase în viaţa lui decît haine elegante? Cum să-i explice aceste lucruri cuiva care nu trăise niciodată în inima tropicelor, în voia urii, otrăvurilor şi ameninţărilor acestora; cuiva care nu auzise niciodată bubuitul misterios al tobelor în junglă, cuiva care nu văzuse magia neagră în acţiune şi nu cunoscuse spaimele ucigaşe pe care aceasta le provoacă? Ce ştia el despre catalepsie, despre citirea gîndurilor şi despre cel de-al şaselea simţ al peştilor, păsărilor şi negrilor; despre semnificaţia mortală a unei pene albe, a unor beţe încrucişate în mijlocul drumului, a săculeţilor de piele plini cu oase şi ierburi? Despre umbre, despre moartea prin înec, despre fatalele rătăciri?

O trecu un fior, şi un roi de amintiri întunecate o năpădi. Îşi amintea, mai bine ca oricînd, de coliba tainică în care, în copilărie, fusese dusă de doica sa negresă. „Nu te teme, coniţă! Astea-s vrăji puternice şi-o să te apere cît îi trăi!". Bătrînul acela dezgustător şi băutura oribilă pe care acesta i-o dăduse... Doica o obligase să-şi ţină gura deschisă şi i-o turnase pe gît, pînă la ultima picătură. Vreme de o săptămînă, se trezise în fiecare

noapte, ţipînd. Doica se îngrijorase, pînă cînd, într-o noapte, dormi adînc, fără să mai aibă coşmaruri. Cîteva săptămîni mai tîrziu, lăsîndu-şi capul pe pernă, simţise ceva tare înlăuntrul acesteia. Băgase mîna şi scosese la iveală un ghemotoc murdar de bălegar uscat. Îl aruncase pe fereastră, dar cînd, a doua zi dimineaţa, îl căutase, nu mai era acolo. Somnul îi rămăsese pe mai departe lin, şi ştiu că doica găsise ghemotocul şi-l ascunsese undeva în cameră, sub scîndurile podelei.

Cîţiva ani mai tîrziu, aflase ce conţinea băutura dată de bătrînul vraci voodoo: era un amestec de rom, praf de puşcă, pămînt luat dintr-un mormînt şi sînge omenesc. Chiar şi acum, amintindu-şi gustul acela înfiorător, îl simţea parcă din nou pe buze şi-i venea să vomite.

Omul din faţa ei habar n-avea de nimic din toate astea, şi nu ştia că, în oarecare măsură, şi ea mai credea în aceste superstiţii. Ridică ochii şi întîlni privirea întrebătoare a lui Bond.

– Crezi că eu nu pot să înţeleg asemenea lucruri, spuse el. Pînă la un punct, ai dreptate. Ştiu însă cîtă spaimă pot trezi ele în sufletul oamenilor, şi ştiu că spaima are multe chipuri. Am citit multe cărţi despre voodoo şi ştiu cît de eficientă poate fi magia sa. Mă îndoiesc însă că ea ar putea avea putere asupră-mi, căci am încetat să mă mai tem de întuneric de cînd eram copil; n-am fost niciodată un subiect potrivit în şedinţele de sugestie şi hipnotism. Cunosc însă jargonul acestui cult, şi nu trebuie să-ţi fie teamă că voi rîde de tine. Oamenii de ştiinţă care au scris acele cărţi şi-au luat foarte în serios obiectul cercetării.

Solitaire zîmbi.

– Fie, încuviinţă ea. Atunci e de-ajuns să-şi spun că oamenii săi cred că Mr. Big e zombi-ul lui Baron Samedi. Zombii sînt îndeajuns de răi ei înşişi. Sînt cadavre vii, trezite din morminte, care ascultă ordinele celui care i-a invocat. Baron Samedi e cel mai temut dintre spiritele cultului voodoo. E întruchiparea întunericului şi a morţii. Posibilitatea ca el să-şi controleze pro-

priul zombi e, aşadar, înspăimîntătoare. Ştii, de acum, cum arată Mr. Big. E un uriaş cenuşiu, ce dispune de enorme puteri psihice. Pentru un negru, nu-i deloc greu să şi-l închipuie zombi, şi încă unul foarte rău. De aici, şi pînă la a-l crede întruchiparea lui Baron Samedi nu e decît un pas. Mr. Big încurajează această credinţă, păstrînd la dreapta sa fetişul lui Baron Samedi. L-ai văzut şi tu, în încăperea aceea.

Şovăi o clipă, apoi urmă, cu răsuflarea tăiată:

– Poţi să mă crezi pe cuvînt, stratagema lui funcţionează de minune. Nu cred că vreunul dintre negrii care l-au văzut şi ştiu zvonurile care circulă despre el nu le-a dat crezare. Se tem cu toţii de el, iar prezenţa lui le provoacă o groază fără margini. Şi au dreptate să se teamă, adăugă ea. Şi tu te-ai teme, de-ai şti ce li se întîmplă celor care nu-l ascultă fără crîcnire, cum sînt aceştia torturaţi şi ucişi...

– Şi ce caută Moscova în toate astea? întrebă Bond. E adevărat că e un agent al SMERŞ-ului?

– Nu ştiu ce înseamnă SMERŞ, spuse fata. Ştiu însă că lucrează pentru ruşi. L-am auzit vorbind rusește cu unii dintre cei care veneau să-l viziteze. Păreau a spune adevărul, deşi nu le înţelegeam spusele. Să nu uiţi însă că eu nu-l cunosc decît de un an, iar el e teribil de secretos. Dacă Moscova a reuşit să îl racoleze, a pus mîna pe unul dintre cei mai puternici oameni din America. Poate să afle aproape orice îşi pune în gînd, iar dacă nu reuşeşte să obţină ceea ce îşi doreşte, cineva sfîrşeşte prin a plăti cu viaţa.

– De ce nu-l ucide nimeni?

– Nu poate fi ucis, răspunse ea. E deja mort, e un zombi.

– Înţeleg, rosti Bond, încet. E un aranjament foarte convenabil. Tu ai îndrăzni să încerci să îl ucizi?

Ea întoarse privirea spre geam, apoi din nou spre el.

– Dacă n-aş avea de ales, da, admise ea, şovăitoare. Dar nu uita, vin din Haiti. Deşi mintea îmi spune că l-aş putea ucide,

instinctul îmi şopteşte că n-aş reuşi..., adăugă ea, cu un gest de neputinţă. Îi zîmbi, vinovată. Probabil mă crezi o proastă iremediabilă, spuse ea.

Bond căzu pe gînduri.

– Nu, după ce-am citit toate acele cărţi, recunoscu el, într-un tîrziu. Luă mîna fetei într-a sa. Cînd va veni vremea, voi scrijeli pe glonţul meu o cruce, spuse el, zîmbind. Era un mijloc de protecţie îndeajuns de eficace, în vremurile de demult.

Ea ridică ochii, împovărată de gînduri:

– Cred că, dacă cineva îl poate ucide, acela eşti tu, rosti ea, serioasă. L-ai lovit destul de tare, noaptea trecută, în schimbul a ceea ce ţi-a făcut. Acum însă, spune-mi ce trebuie să fac, îşi schimbă ea tonul, apucîndu-i mîinile.

– La culcare! spuse Bond.

Îşi privi ceasul. Se făcuse zece.

– Ar fi bine să tragem un pui de somn, cît mai avem timp. Vom coborî pe furiş din tren la Jacksonville şi va trebui să ne străduim să trecem neobservaţi. Vom încerca să ajungem pe coastă pe o altă cale.

Se ridicară în picioare. Rămaseră locului, faţă în faţă, clătinîndu-se o dată cu legănările trenului.

Deodată, Bond întinse mîna dreaptă şi o cuprinse. Braţele ei îi încojurară gîtul, iar buzele li se uniră într-un sărut pătimaş. El o ţintui de perete, iar ea îi cuprinse obrajii în palme. O strălucire fierbinte se aprinse în ochii fetei. Buzele li se întîlniră din nou, de astă dată ea fiind cea care iniţiase lasciva atingere, ca şi cum ea ar fi fost bărbatul, iar el, femeia.

Bond îşi blestemă mîna rănită, care îl împiedica să-i exploreze şi să-i posede trupul. Îşi eliberă mîna dreaptă şi îi atinse sînii tari, mîngîindu-i sfîrcurile ce purtau stigmatul dorinţei. Apoi mîna îi alunecă de-a lungul şirei spinării, oprindu-se deasupra feselor. O trase către sine, strîngînd-o la piept, pînă cînd lungul sărut se sfîrşi.

Ea își desprinse brațele din jurul gîtului lui și-l împinse deoparte.

– Am sperat dintotdeauna ca, într-o bună zi, să pot săruta astfel un bărbat, spuse ea. Și, de cum te-am văzut, am știut că tu vei fi acela.

Își coborî mîinile pe lîngă trup, rămînînd nemișcată, dăruindu-se, gata să-l primească.

– Ești foarte frumoasă, spuse el. Săruți mai bine decît oricare dintre femeile pe care le-am cunoscut vreodată. La naiba cu brațul ăsta! blestemă el, privindu-și bandajul incomod de pe mîna stîngă. Din pricina lui, nu te pot cuprinde în brațe și nici nu pot face dragoste cu tine. Mă doare prea tare. Iată încă un motiv pentru care Mr. Big va trebui să plătească.

Ea izbucni în rîs.

Scoase din poșetă o batistă și își șterse rujul de pe buze. Apoi își dădu la o parte părul de pe frunte și îl sărută iar, tandru și mai calm, fără patimă.

– E bine și așa, spuse ea. Avem și așa destulă bătaie de cap...

O zgîlțîire a trenului o expedie din nou în brațele lui. El îi cuprinse în palmă sînul stîng și îi sărută gîtul alb, apoi, din nou, buzele. Simți cum inima își încetinea ritmul nebunesc. O luă de mînă și o conduse în centrul micuței încăperi. Zîmbi:

– Poate că ai dreptate. Cînd va veni vremea, vreau să fim doar noi doi, avînd la dispoziție tot timpul din lume. Însă, în noaptea asta, știm sigur că vom fi deranjați cel puțin de un om. De altfel, va trebui să ne trezim la patru dimineața. Se pare că, pur și simplu, nu e acum momentul pentru a face dragoste. Pregătește-te de culcare. Apoi, voi urca la tine pentru a te săruta și a-ți spune noapte bună.

Se mai sărutară o dată, îndelung, apoi el se retrase din îmbrățișare.

– Cred că ar fi cazul să vedem dacă nu cumva avem vreun tovarăș de călătorie alături.

Pe tăcute, scoase icul de sub ușa care dădea în compartimentul vecin și trase zăvorul. Își scoase revolverul Beretta din teacă și deblocă siguranța, apoi îi făcu semn fetei să deschidă ușa, astfel încît să rămînă la adăpostul acesteia. La un semn, fata smuci clanța, deschizînd ușa cu o mișcare iute. Compartimentul alăturat era gol.

Bond îi zîmbi fetei și ridică din umeri.

– Cheamă-mă cînd ești gata, îi spuse, și intră în compartimentul vecin.

Ușa care dădea spre culoar era zăvorîtă. Încăperea era identică cu a lor. Bond o inspectă atent, căutînd punctele vulnerabile. Singura deschizătură din plafon era cea a instalației de aer condiționat și, după o scurtă reflecție, Bond elimină posibilitatea folosirii de gaze asfixiante pentru a-i lichida. O atare modalitate de acțiune i-ar fi ucis pe toți ocupanții vagonului. Mai rămîneau doar țevile de evacuare din micul cabinet de toaletă. Acestea ar fi putut, desigur, să fie folosite pentru introducerea în cabină a unui gaz mortal, dar pentru un astfel de atac, asasinul ar fi trebuit să fie un acrobat din cale-afară de îndrăzneț și de experimentat, pentru a se cățăra pe sub vagon, între roțile trenului aflat în mers. Pereții care dădeau spre culoar nu permiteau nici o abordare de acest gen.

Bond ridică din umeri. Dacă vor fi atacați, agresorul nu avea decît o singură cale de acces: ușile. Singura măsură de siguranță necesară în aceste condiții era să rămînă treaz.

Solitaire îl chemă. Compartimentul mirosea a „Vent Vert" de Balmain. Fata stătea întinsă în patul de deasupra, rezemată într-un cot, și îl privea.

Cearșaful îi era drapat în jurul umerilor, iar Bond ghici că, pe dedesubt, era goală. Părul îi cădea pe umeri într-o cascadă

neagră. În lumina slabă a veiozei aflată în spatele ei, chipul îi rămînea ascuns în umbră. Bond urcă scărița de aluminiu și se aplecă asupră-i. Ea întinse mîinile spre el, iar mișcarea bruscă făcu să-i cadă cearșaful de pe umăr.

– La naiba, îi scăpă lui Bond. Ești...

Ea îi acoperi buzele cu palma.

– Ispititoare e cuvîntul potrivit, de astă dată, surîse ea. E grozav de plăcut să poți aștepta un bărbat puternic și tăcut. Simt în tine o ardoare furioasă, dar acesta e singurul joc pe care-l putem juca acum și, crede-mă, n-aș fi în stare să-ți țin piept prea multă vreme. Cîte zile vor trece pînă cînd mîna îți va fi vindecată?

Bond mușcă mîna care îi acoperea buzele, iar ea țipă, surprinsă.

– Nu multe, îi răspunse Bond. Într-o zi, în vreme ce-ți vei juca micul tău joc nevinovat, te vei trezi înțepată precum un fluture într-un insectar.

Ea îl îmbrățișă și se sărutară, îndelung și pătimaș. Într-un tîrziu, își lăsă capul să cadă înapoi pe pernă.

– Grăbește-te să te vindeci, îi spuse ea. Am început să mă plictisesc deja de acest joc...

Bond coborî scara și trase draperia.

– Încearcă să adormi cît mai repede, o sfătui. Mîine ne așteaptă o zi grea.

Ea murmură ceva, în semn de răspuns, apoi se întoarse pe cealaltă parte și stinse lumina.

Bond se asigură că icurile erau bine fixate sub uși. Apoi își scoase haina și se întinse, îmbrăcat, pe patul de jos. Stinse lampa de veghe și își lăsă gîndurile în voia lor, dar ele reveneau mereu în același punct: Solitaire. Ascultă galopul monoton al roților și trosnetul răzleț al lambriurilor de lemn ale vagonului, acele zgomote familiare care aduc atît de repede somnul, într-un tren de noapte.

Era ora unsprezece, iar trenul parcurgea acum lunga distanţă ce despărţea Columbia de Savannah, în Georgia. Mai erau vreo şase ore pînă cînd avea să ajungă la Jacksonville, şase ore de întuneric, timp în care omul de încredere al lui Mr. Big fusese, cu siguranţă, instruit să acţioneze, cîtă vreme toţi păsagerii dormeau şi avea să se poată mişca în voie pe coridoare, fără să fie văzut.

Trenul şerpuia acum prin beznă, înghiţind kilometru după kilometru, peste cîmpiile pustii ale Georgiei, „Statul Piersicii". Din cînd în cînd, vaierul furios al fluierului se pierdea în imensitatea savanei, iar farul puternic al locomotivei sfîşia o potecă de lumină în labirintul nopţii.

Bond îşi aprinse din nou lampa de veghe şi încercă să citească. Gîndurile nu voiau însă să-i dea pace, aşa încît se lăsă păgubaş foarte curînd şi stinse iar lumina. Se gîndi la Solitaire şi la viitor, apoi mintea sa abordă perspectiva mai apropiată a sosirii la Jacksonville, a drumului spre St. Petersburg şi a apropiatei reîntîlniri cu Leiter.

Mult mai tîrziu, către ora unu, aţipise şi n-ar fi lipsit mult pînă să se cufunde într-un somn adînc, cînd un uşor zgomot metalic îl făcu să tresară şi să se ridice în capul oaselor, cu arma în mînă.

Cineva încerca să deschidă uşa dinspre culoar.

Bond sări din pat desculţ şi scoase icul de sub uşa ce dădea în compartimentul vecin. Trase apoi zăvorul şi deschise uşa. Trecu alături şi, străduindu-se să nu facă zgomot, trase încet zăvorul.

Un clinchet asurzitor se făcu auzit atunci cînd zăvorul ceda şi uşa se deschise. Bond năvăli pe culoar, dar apucă să mai vadă doar o siluetă dispărînd la capătul vagonului.

Dacă s-ar fi putut folosi de ambele mîini, ar fi reuşit, probabil, să-l împuşte pe individ. În condiţiile date însă, fusese nevoit să-şi pună revolverul la cingătoare pentru a trage zăvorul. Bond

ştia că o urmărire ar fi fost lipsită de sens. De-a lungul trenului, erau destule compartimente libere în care omul lui Mr. Big s-ar fi putut ascunde. Se gîndise dinainte la această posibilitate, şi ajunsese la concluzia că singura sa şansă era aceea de a-l lua pe agresor prin surprindere, fie împuşcîndu-l, fie obligîndu-l să se predea.

Parcurse înapoi cei cîţiva paşi care-l despărţeau de compartimentul H. Colţul unei bucăţele de hîrtie se ţea de sub uşă.

Se întoarse înapoi în compartiment, închizînd şi zăvorînd uşile în urma sa. Îşi aprinse veioza. Solitaire dormea liniştită. Bucata de hîrtie ce fusese strecurată pe sub uşă zăcea pe mochetă. O culese de jos şi se aşeză pe marginea patului.

Era o foaie cu linii, ruptă dintr-un carneţel ieftin, acoperită de un scris dezordonat, cu litere mari de tipar, trasate cu cerneală roşie. Bond o mînui cu grijă, fără să spere însă prea mult că o examinare atentă avea să scoată la iveală niscaiva amprente. Oamenii aceştia nu obişnuiau să lase urme. Iată ce citi:

Oh, Mare Vrăjitoare, cruţă-mă,
Nu mă ucide. Al lui fie cadavrul.

Divinul toboşar jurat-a
Că o dată cu venirea zorilor
Va face să răsune tobele sale pentru TINE,
În zori, devreme, devreme, devreme, devreme.
Oh, Mare Vrăjitoare, care ucizi copiii oamenilor
Înainte ca ei să fi crescut
Oh, Mare Vrăjitoare, care ucizi copiii oamenilor
Înainte ca ei să fi crescut
Divinul toboşar jurat-a
Că o dată cu venirea zorilor

Va face să răsune tobele sale pentru TINE.
ŢIE ne rugăm
Iar TU vei înţelege.

Bond se întinse, reflectînd la ceea ce citise.

Apoi împături bucata de hîrtie şi o strecură între paginile agendei sale.

Privi în gol, întins pe spate, aşteptînd să se crape de ziuă.

Capitolul XII

ŢINUTURILE MLĂŞTINOASE

Era în jur de ora cinci dimineaţa atunci cînd coborîră pe furiş din tren.

Era încă întuneric, iar peroanele pustii ale celui mai mare nod de cale ferată din Florida erau luminate doar ici şi colo. Intrarea în pasajul subteran se găsea la numai cîţiva metri de vagonul 245, iar în trenul adormit nu se zărea nici un semn de viaţă atunci cînd coborîră treptele. Bond îi ceruse însoţitorului de bord să încuie uşa compartimentului şi să lase draperiile trase la geam, după plecarea lor, aşa încît nimeni nu avea să le simtă, probabil, lipsa pînă la St. Petersburg.

Din pasaj, urcară în sala principală a gării. Bond se convinse că următorul tren către St. Petersburg era „Silver Meteor", perechea lui „Phantom", care avea să plece în jurul orei nouă. Rezervă două locuri la clasa întîi, apoi o luă de braţ pe Solitaire şi, împreună, ieşiră din clădirea gării în aerul călduţ al străzii întunecate.

Aveau la dispoziţie două sau trei localuri deschise peste noapte. Îl aleseră pe cel a cărui firmă strălucitoare de neon anunţa „Mîncăruri bune". Era însă obişnuitul bufet jegos ce poate fi întîlnit în preajma gărilor: două chelneriţe obosite, în spatele unei tejghele acoperită cu tablă zincată, plină de ţigări, bomboane, reviste de benzi desenate şi cărţi ieftine. Dincolo de

tejghea se aflau un aragaz cu multe ochiuri şi un automat uriaş de cafea. O uşă purtînd inscripţia „Toaletă" îşi ascundea oribilele secrete alături de o alta pe care scria „Accesul persoanelor străine interzis" – probabil, ieşirea de serviciu. Cîţiva bărbaţi îmbrăcaţi în salopete, ce ocupau una dintre cele douăsprezece mese uzate şi pline de pete, ridicară privirile, îi cercetară cîteva clipe, apoi îşi văzură pe mai departe de conversaţia lor dusă pe un ton scăzut. Mecanici de locomotivă ce se pregăteau să intre în schimb, presupuse Bond.

La dreapta intrării se aflau patru separeuri înguste, iar Bond şi Solitaire se strecurară într-unul dintre ele. Fără prea mari speranţe, cercetară meniul plin de pete de grăsime.

După un timp, una din chelneriţe catadicsi să se apropie. Se opri în dreptul separeului lor, cercetînd cu priviri blazate îmbrăcămintea lui Solitaire.

– De două ori suc de portocale, cafea şi omletă, enunţă Bond, sumar.

– S-a notat, răspunse fata, şi se îndepărtă, tîrşîindu-şi picioarele încălţate în pantofi cu tocuri scîlciate pe podeaua nu tocmai curată.

– În omletă vor pune lapte, dar ouăle fierte făcute în America nu pot fi mîncate, spuse Bond. Sînt de-a dreptul dezgustătoare, fiind servite fără coajă, amestecate într-o cană. Dumnezeu ştie de unde-au învăţat să le servească aşa! Probabil de la nemţi. Cît despre cafeaua americană de proastă calitate, e mai groaznică chiar şi decît cafeaua englezească de acelaşi fel. Cu sucurile de portocale însă, sper să avem noroc. În fond, sîntem în Florida, de-acum.

Îl cuprinse deprimarea, la gîndul că mai aveau de stat încă patru ore în atmosfera aceasta împuţită.

– În America de azi nu-i greu să cîştigi bani de pe urma muşteriilor, comentă Solitaire. Cu toţii nu vor decît să cîştige cîţiva dolari de pe urma clientului, ca apoi să-l azvîrle în stradă.

Dar stai să vezi cînd vom ajunge pe coastă! În această perioadă a anului, Florida nu e decît o imensă capcană pentru fraieri. Pe Coasta de Est, milionarii sînt cei vînaţi de toată lumea. Acolo unde mergem însă, toţi se înghesuie să jupoaie omul de rînd. Pornesc de la ideea că, oricum, respectivul om de rînd s-a dus acolo ca să moară şi, deci, nu-şi va lua averea în mormînt.

– Pentru numele lui Dumnezeu, încotro ne îndreptăm? exclamă Bond, îngrozit.

– La St. Petersburg, mai toţi sînt cu un picior în groapă, îi explică Solitaire. Acolo se află Marele Cimitir al Americii. Atunci cînd funcţionarul de bancă, lucrătorul de la oficiul poştal ori mecanicul de locomotivă atinge vîrsta de şaizeci de ani, îşi încasează pensia cuvenită pentru anii lucraţi şi se retrage la St. Petersburg, ca să mai apuce cîţiva ani de viaţă în bătaia soarelui, înainte de a muri. Oraşului i se mai spune şi „Oraşul Razelor de Soare". Vremea e mereu atît de frumoasă, încît cei de la ziarul local, *The Independent,* scot cîte o ediţie gratuită în fiecare zi în care soarele nu s-a arătat pe cer pînă la ora ieşirii de sub tipar. Asta se întîmplă doar de trei sau patru ori pe an, şi constituie o ocazie excelentă pentru reclamă. Acolo, toată lumea merge la culcare pe la ora nouă. Peste zi, bătrînii joacă table sau bridge. Există două echipe de baseball, „Kids" şi „Kubs", ambele formate din jucători de peste şaptezeci şi cinci de ani. Se mai joacă şi popice însă, în majoritatea timpului, bătrînii stau la taclale sau moţăie pe băncile aliniate de-a lungul trotuarelor şi în parcuri. E o priveliştе cumplită, toţi acei oameni în vîrstă, blindaţi cu aparate auditive, dinţi falşi şi ochelari cît fundurile de pahar...

– Sună dezolant, într-adevăr, recunoscu Bond. De ce naiba şi-a ales Mr. Big tocmai un asemenea teren pentru operaţiunile sale?

– Locul e perfect pentru ceea ce face el, răspunse Solitaire, cu seriozitate. Singurul delict întîlnit acolo e, practic, măsluirea cărţilor la bridge sau canastă. În consecinţă, efectivele poliţiei

sînt extrem de reduse. Desigur, există o unitate mare a Pazei de Coastă, dar ea se ocupă numai cu urmărirea contrabandiştilor ce fac naveta între Tampa şi Cuba, şi a pescuitorilor de bureţi care se avîntă în larg în afara sezonului, la Tarpon Springs. Nu ştiu exact ce fel de afaceri învîrte Mr. Big acolo. Ştiu doar că omul lui e un tip poreclit „Hoţul", adăugă ea, căzînd pe gînduri. Probabil are de-a face cu comuniştii şi Cuba. Cubanezii se infiltrează în Harlem şi dirijează reţelele răspîndite în toată Marea Caraibilor.

Cert este că St. Petersburg este, probabil, oraşul cel mai nevinovat din America, urmă ea. Totul e „popular" şi „drăguţ". E drept, există şi un sanatoriu pentru alcoolici. Bănuiesc însă că aceştia sînt atît de bătrîni încît au trecut de vîrsta la care ar putea face vreun rău cuiva, rîse ea. Are să-ţi placă, sînt convinsă, adăugă apoi, ridicîndu-şi privirea maliţioasă spre Bond. Probabil că vei ajunge şi tu să îţi doreşti să te stabileşti acolo pentru restul vieţii, devenind, la rîndul tău, un „babalîc". Ăsta e cuvîntul cel mai des utilizat prin partea locului: „babalîc"...

– Ferească Dumnezeu! izbucni Bond, cu convingere. Din cîte îmi spui, oraşul ăsta e un soi de Bornemouth sau Torquay, însă e de-un milion de ori mai groaznic. Sper să nu fie cazul să punem la cale vreun schimb de împuşcături cu „Hoţul", căci tare mi-e teamă că, în felul acesta, am trimite vreo sută de „babalîci" la cimitir, pe scurtătură, răpuşi de cîte un atac de cord. Dar chiar nu-i nici un tînăr pe-aici?

– Ba da, sînt destui, rîse Solitaire. Toţi localnicii, de pildă, care trăiesc de pe urma „babalîcilor". Cei ce administrează motelurile şi parcările de rulote. Ai putea cîştiga o grămadă de bani aici, deschizîndu-ţi o sală de bingo. Iar eu îţi voi fi „lătrătoare", fata care stă la uşă şi atrage fraierii. Ce zici, domnule Bond, vrei să ne stabilim la St. Petersburg şi să îmbătrînim împreună, frumos?

Bond o privi chiorîş.

– Prefer o viaţă plină de destrăbălare, alături de tine, rînji el. Probabil că la aşa ceva mă pricep mai bine. Însă îmi convine de minune faptul că toată lumea se culcă la ora nouă.

Ochii ei îi surîseră. Îl luă de mînă. Între timp, le fu adus micul dejun comandat.

– Da. Sînt de acord! Tu te vei duce la culcare la ora nouă, iar eu mă voi furişa pe uşa din dos şi mă voi duce să-mi fac de cap cu „băieţii" care joacă baseball...

Micul dejun era aşa cum profeţise Bond: groaznic.

Plătiră şi se îndreptară spre sala de aşteptare a gării.

Soarele răsărise şi se strecura prin crăpăturile ferestrei prăfuite în încăperea vastă şi pustie. Se aşezară într-un colţ şi, pînă la sosirea lui „Silver Meteor", Bond o descusu despre Mr. Big, încercînd să afle tot ce ştia fata despre acţiunile acestuia.

Solitaire îşi amintea cîte un nume sau o dată concretă, însă prea puţin faţă de ceea ce Bond ştia deja. În anul care trecuse, locuise într-un apartament situat în acelaşi bloc cu cartierul general al lui Mr. Big, fiind, practic, prizoniera acestuia. Două negrese solide îi ţinuseră companie, şi nu-i fusese niciodată îngăduit să iasă neînsoţită. Din cînd în cînd, Mr. Big o convoca în încăperea în care îl întîlnise pentru întîia oară pe Bond. I se cerea să ghicească dacă bărbatul sau femeia din faţa ei, care erau, de cele mai multe ori, legaţi de scaun, spuneau adevărul sau nu. Îşi adapta răspunsurile în funcţie de ceea ce simţea, dacă prizonierii erau buni sau răi. Ştia că verdictul ei constituia adesea o condamnare la moarte, dar soarta celor pe care îi simţea a fi răi o lăsa indiferentă. Puţini prizonieri erau albi.

Bond îşi notă date şi detalii despre toate întîlnirile de care fata reuşi să-şi amintească. Tot ceea ce-i spunea ea întregea portretul unui om foarte puternic şi activ, nemilos şi crud, care controla o reţea imensă de operaţiuni.

În legătură cu monedele de aur, fata nu-i putu spune decît că, în repetate rînduri, i se ceruse să deducă dacă oamenii lui Mr. Big spuneau adevărul despre cantitatea de aur vîndut şi preţurile obţinute. Cel mai adesea, aceştia minţeau în ambele privinţe.

Bond se feri să-i divulge fetei oricît de puţin din ceea ce aflase sau dedusese el însuşi. Sentimentele pe care le nutrea faţă de fată sau dorinţa crescîndă pe care i-o inspira trupul ei nu aveau nimic în comun cu latura profesională a vieţii sale.

„Silver Meteor" sosi la timp, ; amîndoi răsuflară uşuraţi, bucuroşi că păraseau lumea sordidă a marelui nod de cale ferată.

Trenul gonea acum prin inima statului Florida, străbătînd mlaştini şi crînguri năpădite de muşchi spaniol. Ici şi colo, cîte o pădurice de lămîi mai înviora oarecum peisajul.

Centrul statului, unde muşchiul era vegetaţia dominantă, căpăta aspectul straniu al unui ţinut pradă morţii. Chiar şi tîrguşoarele răzleţe prin care treceau purtau amprenta spectrală, casele de lemn avînd zugrăveala scorojită, de sub care se iţea scîndura uscată. Doar crîngurile verzi de lămîi ce dădeau în pîrg păreau vii. În rest, totul părea copt de arşiţa veşnică.

Privind pădurile pustii, Bond îşi spuse că, în mod sigur, în acestea nu trăiau decît lilieci şi scorpioni, broaşte cu corn şi păianjeni din specia văduvei-negre.

Se aflau în vagonul-restaurant, luîndu-şi prînzul, cînd peisajul suferi o modificare radicală. Înaintau acum de-a lungul Golfului Mexic, prin mlaştini de mangrove şi plantaţii de palmieri, şiruri nesfîrşite de moteluri şi parcări pentru rulote. Bond avu impresia că simte, în sfîrşit, aroma celeilalte Floride, cea din reclame, cea a concursurilor de tip „Miss Floare de Portocal 1954".

Coborîră din tren la Clearwater, cu o staţie înainte de St. Petersburg. Bond chemă un taxi şi îi dădu adresa Insulei Comorilor, aflată la o distanţă de o jumătate de oră de mers cu maşina.

Era ora două, iar soarele strălucea alb, pe cerul fără pată. Solitaire insistă să-şi scoată pălăria cu voaletă.

– Voalul mi se lipeşte de faţă, argumentă ea. Şi-apoi, cine m-ar putea recunoaşte aici?

Un negru solid, cu faţa ciupită de vărsat, pierdea vremea la volanul taxiului său, în momentul în care maşina în care se aflau cei doi trecu de intersecţia dintre Park Street şi Bulevardul Central, ce se continua cu aleea Insulei Comorilor, mărginită de apele limpezi ale golfului Boca Ciega.

Văzînd din profil chipul lui Solitaire, negrul rămase cu gura căscată. Sări din maşină şi se repezi într-o prăvălie, în căutarea unui telefon. Formă un număr din St.Petersburg.

– Mi-s Poxy, se prezentă el, răsuflînd greu în receptor. Dă-mi-l pe Hoţ, da' repede! Tu eşti, Hoţule? Ascultă, omule, Mr. Big trebe că-i în oraş. Cum adică tocmai ce-ai vorbit cu el la New York? Numa' ce-i zării gagica într-un taxi al companiei Stassen din Clearwater. A luat-o pe alee. Să-mi sară ochii dacă te mint! Nu-i uşor să uiţi o mutrişoară ca aia. Era cu-n tip îmbrăcat în ţoale albastre, cu pălărie gri. Parc-avea ş-o cicatrice pe faţă... Cum adică, să-i urmăresc? Nu po' să cred ce-mi spui, că Mr. Big nu-i aci, dacă ea e aci. Trebuia să te sun, să mă lămureşti. E-n regulă, am înţeles. Găsesc eu maşina, ori cînd s-o-ntoarce, ori în Clearwater. E-n regulă, nu te ambala, n-am făcut încă nici o boacănă!

Cinci minute mai tîrziu, bărbatul poreclit Hoţul lua legătura cu New York-ul. Fusese avertizat în legătură cu sosirea lui Bond, dar nu reuşea să priceapă ce căuta Solitaire în toată afacerea. Nici cînd sfîrşi de vorbit cu Mr. Big nu ştia mai multe, dar instrucţiunile fuseseră cum nu se poate mai limpezi.

Închise telefonul şi căzu pe gînduri, bătînd darabana pe tăblia mesei. Zece miare pentru ceea ce i se ceruse să facă. Îi tre-

buiau încă două ajutoare. În felul acesta, aveau să-i rămînă opt miare, numai pentru el. Îşi linse buzele, încîntat, apoi formă numărul unui salon de biliard din centrul oraşului Tampa.

Bond plăti cursa şi coborîră din maşină la Everglades, un grup de căsuţe de lemn zugrăvite în galben şi alb şi aşezate în careu pe trei laturi în jurul unui petic de iarbă verde, mărginit pe cea de-a patra latură de o plajă albă ce sfîrşea în mare. Golful Mexic se întindea cît vedeai cu ochii, de un calm plat, unindu-se la orizontul tremurat de arşiţă cu cerul fără nori.

După Londra, New York şi sordidul Jacksonville, schimbarea de peisaj era bine venită.

Bond intră pe uşa pe care scria „Birou", urmat îndeaproape de Solitaire. Apăsă pe butonul soneriei sub care scria „Administrator, D-na Stuyvesant", şi o aşchie de femeie cu părul alb proaspăt coafat îşi făcu apariţia, etalînd un zîmbet subţire.

– Poftiţi?

– Domnul Leiter?

– Ahaa, sînteţi domnul Bryce. Cabana Numărul Unu, chiar lîngă plajă. Domnul Leiter vă aşteaptă de la prînz. Dar doamna...? începu bătrîna, făcînd semn cu *pince-nez*-ul către Solitaire.

– Doamna Bryce, răspunse Bond.

– Da, desigur, răspunse doamna Stuyvesant, cam neîncrezătoare. Am să vă rog să semnaţi în registru, sînt sigur că şi doamna Bryce şi dumneavoastră abia aşteptaţi să vă refaceţi după oboseala călătoriei. Treceţi, vă rog, adresa completă. Vă mulţumesc.

Îi conduse afară, de-a lungul potecii de beton care ducea la ultima cabană de pe latura stîngă. Bătu la uşă, iar Leiter îşi făcu apariţia. Bond se aşteptase la o primire călduroasă dar, văzîndu-l, Leiter păru uimit. Rămase, literalmente, cu gura căscată. Părul

său de culoarea paiului, care mai purta încă urme întunecate la rădăcină, era zburlit, precum o claie de fîn.

– Nu cred că ai avut ocazia să-mi cunoşti soţia, spuse Bond.

– Nu, nu, adică ba da, cum să nu?! Ce mai faceţi?

Era, în chip evident, depăşit de evenimente. Uitînd de Solitaire, îl apucă pe Bond de mînecă şi-l trase înăuntru. În ultima clipă, îşi aminti de fată şi o luă şi pe ea de mînă, tîrînd-o înăuntru. Apoi împinse uşa cu călcîiul, retezînd urarea de „şedere plăcută" a doamnei Stuyvesant.

Odată rămaşi singuri, Leiter tot nu reuşi să-şi recapete cumpătul. Încremenise locului şi-şi plimba ochii holbaţi de la unul la altul.

Bond lăsă să-i cadă din mînă valiza pe pardoseala micului hol de la intrare. De aici, se deschideau două uşi. Bond deschise una dintre acestea şi o invită pe Solitaire să intre. Era o cameră de zi spaţioasă, ce ocupa întreaga lăţime a cabanei. Mobilierul din lemn de bambus era cochet, iar în centrul fiecărui perete zugrăvit în culoarea oului de raţă se zărea cîte o împletitură de flori tropicale prinsă într-un cadru de bambus. În centrul încăperii se afla o masă lată, din acelaşi lemn de bambus, pe a cărei tăblie de sticlă se afla un telefon alb şi o vază cu flori. Ferestrele largi şi o uşă de sticlă dădeau spre plajă, iar jaluzelele de plastic alb erau lăsate pînă la jumătate, pentru a mai atenua strălucirea albă a nisipului.

Bond şi Solitaire se aşezară în fotolii. Bond îşi aprinse o ţigară şi aruncă pachetul şi bricheta pe masă.

Zbîrnîitul telefonului îi făcu să tresară. Leiter se dezmetici, se apropie de masă şi ridică receptorul.

– La telefon, rosti el. Dă-mi-l pe locotenent. Domnul locotenent? A sosit. Tocmai a intrat. Nu, e teafăr.

Ascultă cîteva clipe, apoi se întoarse spre Bond.

– Unde-ai coborît din tren? îl întrebă, iar Bond îi răspunse.

– La Jacksonville, rosti Leiter în receptor. Da, aşa zic şi eu. Desigur. Voi afla detaliile şi-am să vă sun ca să vă pun la curent. Sînteţi amabil să-i anunţaţi pe cei de la Omucideri? V-aş fi recunoscător... şi New York-ul, desigur. Vă rămîn îndatorat, domnule locotenent. Orlando 9000. E-n regulă. Mulţumesc, încă o dată. La revedere!

Aşează receptorul în furcă. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se aşeză în faţa lui Bond.

Deodată, îşi întoarse privirea spre Solitaire şi îi zîmbi, cerîndu-şi scuze.

– Presupun că tu eşti Solitaire, spuse el. Îmi cer scuze pentru primirea deloc protocolară. Am avut însă o zi grea. Pentru a doua oară, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, nu mă mai aşteptam să-l văd vreodată pe omul ăsta.

Se întoarse spre Bond.

– Putem continua?

– Da, îi răspunse Bond. Solitaire e de-acum de partea noastră.

– Asta-i o veste bună, zîmbi Leiter. Presupun că n-aţi ascultat ştirile la radio şi nici n-aţi avut ocazia să citiţi ziarele, aşa că am să vă fac un scurt rezumat al celor întîmplate. „Fantoma" a fost oprită la scurt timp după plecarea din Jacksonville, între Waldo şi Ocala. Compartimentul vostru a fost atact cu rafale de mitralieră şi apoi aruncat în aer. N-a mai rămas nimic din el. Însoţitorul de tren, aflat pe culoar la momentul respectiv, a fost şi el ucis. N-au fost alte victime, dar pasagerii au tras o sperietură pe cinste. Cine-a făcut-o? Cine erau domnul şi doamna Bryce? Unde se aflau aceştia în momentul exploziei? Bineînţeles, ne-am gîndit că fuseseraţi răpiţi. Poliţia din Orlando a preluat cazul. Au cercetat rezervările de la New York şi au aflat că FBI-ul fusese cel care reţinuse locurile. Toate s-au prăvălit asupra mea. Şi, într-un tîrziu, apari tu, la braţ cu o tînără frumoasă, fericit ca un cocoş!

Leiter izbucni în rîs.

– Doamne! Ar fi trebuit să-i auzi pe cei de la Washington, adineauri... Urlau la mine, de parcă eu aş fi fost cel ce-a aruncat în aer trenul ăla blestemat!

Îşi luă o ţigară din pachetul lui Bond şi şi-o aprinse.

– Ei bine, cam ăsta-i rezumatul. Îţi voi povesti totul în amănunt, după ce-mi vei fi dezvăluit sfîrşitul. Dă-i drumul!

Bond îi istorisi în detaliu tot ce se petrecuse de la ultima lor convorbire telefonică, la hotelul St.Regis. Cînd ajunse la partea petrecută în tren, scoase din agendă bucăţica de hîrtie găsită sub uşă şi i-o întinse lui Leiter. Acesta fluieră uimit.

– Voodoo, declară el. Biletul acesta a fost menit să fie găsit asupra unui cadavru. În felul acesta, moartea ta ar fi fost cauzată de un asasinat ritual, pus la cale de prietenii celor pe care i-ai ucis în Harlem, pentru a le răzbuna moartea. Orice bănuială care ar fi putut duce la Mr. Big ar fi fost astfel, înlăturată. Oamenii ăştia se gîndesc la toate! Vom încerca să punem mîna pe omul lor care a acţionat în tren. Cel care a încercat să-ţi deschidă compartimentul a fost, probabil, unul din ajutoarele de la bucătărie. Sfîrşeşte de povestit, iar apoi îţi voi spune cum anume a acţionat.

– Vreau să văd şi eu, spuse Solitaire, şi întinse mîna după bilet.

Îl citi şi încuviinţă încet din cap, apoi spuse, cu glas şoptit.

– Da... E o *ouanga*, un descîntec voodoo, o invocaţie a Vrăjitoarei Tobelor. E folosită de triburile Ashanti din Africa, atunci cînd doresc moartea cuiva. Ceva asemănător se foloseşte şi în Haiti.

Îi înapoie hîrtia lui Bond. Noroc că nu mi-ai arătat-o atunci, rosti ea, foarte serios. Cred că isteria ce m-ar fi cuprins nu mi-ar fi trecut încă.

– În ceea ce mă priveşte, nu i-am dat prea mare atenţie, spuse Bond. Am bănuit însă că nu ascundea nimic bun. Ce noroc că am coborît la Jacksonville! Bietul Baldwin, îi datorăm viaţa...

Sfîrşi de povestit restul călătoriei.

– V-a văzut cineva coborînd din tren? întrebă Leiter.

– N-aş crede, îi răspunse Bond. Ar fi însă de preferat s-o ţinem pe Solitaire la adăpost, pînă cînd vom reuşi să o scoatem din ţară. Mă gîndeam că mîine am putea s-o trimitem în Jamaica, cu un avion. Aş putea găsi pe cineva acolo care să-i poarte de grijă pînă la sosirea noastră.

– Desigur, încuviinţă Leiter. Îi vom rezerva un loc la o cursă charter, în Tampa. Mîine la prînz vom merge la Miami, şi ea va putea să plece cu unul din zborurile de după amiază, fie cu KLM, fie cu PanAm. La ora cinei va fi în siguranţă, în Jamaica. E prea tîrziu să mai rezolvăm toate acestea în după-masa asta.

– Eşti de acord, Solitaire? întrebă Bond.

Fata privea pe fereastră. În ochii ei se putea citi aceeaşi expresie pierdută, pe care Bond mai avusese prilejul să o vadă.

Auzindu-i întrebarea, tresări. Îşi întoarse privirea spre Bond, întinse mîna şi-i mîngîie braţul.

– Da, rosti ea, cu glas şovăitor. Da, cred că da...

Capitolul XIII

MOARTEA UNUI PELICAN

Solitaire se ridică.

– Am să mă duc să mă schimb, spuse ea. Cred că aveţi o mulţime de lucruri de discutat.

– Sigur că da, îi răspunse Leiter, sărind în picioare. Necioplitul de mine! Cred că eşti frîntă de oboseală. Bănuiesc că ai putea lua tu camera lui James, iar noi doi ne vom înghesui într-a mea.

Solitaire îl urmă de-a lungul micului hol, iar Bond îl auzi pe Leiter explicîndu-i aranjamentul camerelor. Cîteva clipe mai tîrziu, Leiter se întoarse, aducînd cu sine o sticlă de whisky şi o carafă plină cu cuburi de gheaţă.

– Am uitat ce-nseamnă bunele maniere, se scuză el. Amîndurora ne-ar prinde bine o duşcă de tărie. Lîngă baie avem un băruleţ pe care am avut grijă să-l umplu cu tot ce ne-ar putea trece prin minte.

Turnă în pahare, deschise şi o sticlă de apă minerală şi amîndoi sorbiră îndelung din licoarea de foc.

– Haide să lămurim detaliile, propuse Bond, aşezîndu-se în fotoliu într-o poziţie relaxată. Se pare că acţiunea inamicului a fost foarte bine organizată.

– Chiar aşa, fu de acord Leiter. Numai rezultatele n-au fost pe măsură.

Îşi ridică picioarele pe masă şi-şi aprinse o ţigară.

– „Fantoma" a plecat din Jacksonville pe la cinci, începu el. A sosit la Waldo cu puţin înainte de şase. Imediat după plecarea din Waldo, cel puţin aşa presupun că s-a întîmplat, omul lui Mr. Big s-a dus în vagonul vostru, a intrat în compartimentul de lîngă cel rezervat de voi şi a agăţat un prosop între draperii şi sticla geamului, ceea ce însemna, se pare, că „geamul de la dreapta acestuia este cel al compartimentului cu pricina. Bănuiesc că aşa fusese instruit la telefon de către superiorii săi, cărora le telefonase pe parcurs. Între Waldo şi Ocala, linia ferată înaintează lin, fără nici un ocol, traversînd păduri şi ţinuturi mlăştinoase, urmă Leiter. În paralel cu aceasta se află şi şoseaua. La vreo douăzeci de minute după plecarea din Waldo, bang!, mecanicul locomotivei aude un semnal de avertizare de parcurs. Încetineşte înaintarea locomotivei pînă la şaizeci şi cinci de kilometri pe oră. Bang! şi iarăşi, bang! Trei semnale consecutive! Codul de urgenţă! Oprire imediată! Omul opreşte trenul, întrebîndu-se ce naiba s-a întîmplat. Drumul era drept, ultimul semafor îi arătase cale liberă. Nu vede nimic deosebit înainte. E cam şase şi un sfert, iar afară a început să se lumineze. În dreptul vagonului din mijlocul trenului, pe autostradă aşteaptă, cu motorul mergînd şi farurile stinse, o limuzină gri – credem că a fost vorba de un Buick. Marfă împrumutată. (Bond ridică întrebător din sprîncene, iar Leiter se grăbi să-i explice: împrumutată, adică furată.) Trei indivizi coboară din maşină. Negri. Înaintează de-a lungul liniei ferate, pe spaţiul acoperit cu iarbă care o separă de asfaltul şoselei. Doi dintre ei au în mîini „lătrătoare", adică mitraliere. Cel din mijloc are şi el ceva în mînă. Cu toţii parcurg vreo douăzeci de metri şi se opresc în dreptul vagonului 245. Indivizii înarmaţi slobozesc o rafală scurtă asupra geamului vostru. „Ananasul" are astfel cale liberă. Cel de-al treilea aruncă „ananasul" înăuntru, apoi o iau cu toţii la fugă spre maşină. Trec două secunde. De-abia au ajuns cei trei la maşină, cînd

BUUUM! Compartimentul H e făcut praf şi, o dată cu el, se pare, şi domnul şi doamna Bryce. De fapt, singurul care a fost făcut praf a fost Baldwin al vostru, care a năvălit pe culoar deîndată ce a văzut că oamenii din maşină se îndreptau spre vagonul pe care-l păstorea. N-au fost alte victime. Doar o sperietură cumplită şi numeroase cazuri de isterie şi şocuri nervoase printre pasageri. Maşina se îndepărtează către naiba-n praznic, unde se află şi acum şi unde, mai mult ca sigur, va rămîne. O clipă de linişte, apoi ţipete şi tropăituri pe culoare. Oamenii aleargă care încotro, fără noimă. Trenul se tîrăşte anevoie pînă în Ocala, unde vagonul 245 este desprins de restul garniturii, căreia, trei ore mai tîrziu, i se permite să plece mai departe. Scena a doua. Leiter stă singur în cabana lui, sperînd că prietenul său James nu a plecat dintre cei vii supărat pe el, şi întrebîndu-se cum anume îl va găti domnul Hoover pentru cina din acea seară. Asta-i tot, amice!

Bond izbucni în rîs.

– Dumnezeule, ce sincronizare perfectă! exclamă el. Sînt convins că alibiurile şi acoperirile tuturor oamenilor lui Mr. Big sînt perfect valabile. Ce om, Doamne, ce om! Pare a avea întreaga ţară la degetul mic. Asta dovedeşte că democraţia şi drepturile omului pot fi interpretate în mai multe feluri. Mă bucur că nu-l avem pe Mr. Big în Anglia. Cu rigiditatea caracteristică alor noştri, ar pune stăpînire pe tot ce mişcă, cît ai zice peşte! Iată însă că, spre norocul meu, am reuşit să-i scap şi a treia oară. Ritmul ăsta începe să mă cam obosească.

– Ai dreptate, îl aprobă Leiter, gînditor. Pe de altă parte, pînă la sosirea ta, Mr. Big n-a comis mai mult de o greşeală. Acum însă, a ratat de trei ori, consecutiv. Nu cred că-i place prea mult chestia asta. Va trebui să-l pocnim acum, cît mai e încă ameţit, iar apoi s-o ştergem fără să privim înapoi. Să-ţi spun ce mi-a trecut prin minte... Nu avem nici o îndoială în privinţa faptului că aurul intră în State pe aici. Am urmărit în repetate rînduri iahtul *Secatur*, şi de fiecare dată a venit din Jamaica direct la St. Peters-

burg, acostînd în docurile firmei aceleia care se ocupă de livrarea momelilor – Rubberus, sau cum naiba s-o fi numind...

– Ourobouros, îl corectă Bond. Marele Vierme al mitologiei. E un nume potrivit pentru o întreprindere ce se ocupă cu momeala pentru pescuit.

Deodată, o idee năucitoare îi veni în minte. Izbi în tăblia de sticlă a mesei.

– Felix! Sigur că da! Ourobouros – Hoţul („The Robber")... Te-ai prins? Omul lui Mr. Big de la faţa locului... El trebuie să fie!

Leiter se lumină la chip.

– Doamne Sfinte! exclamă el. Sigur că el e acela! Grecoteiul care e proprietarul firmei, tipul din Tarpon Springs ce figura în rapoartele pe care ni le-a arătat poliţaiul din New York, Binswanger e doar omul de faţadă. Probabil că nici măcar nu ştie că e ceva putred la mijloc. Noi va trebui să punem mîna pe patronul său, pe cel ce-şi zice „Hoţul". Sigur că el e acela!

Leiter sări în picioare.

– Hai, să-i dăm bice! Vom merge direct la faţa locului, să aruncăm o privire. Oricum aveam de gînd să o facem, de cînd am aflat că nava *Secatur* acostează de fiecare dată acolo. Apropo, iahtul e în Cuba acum, adăugă el. Mai exact, la Havana. A plecat de-aici acum o săptămînă. Cei de la Paza de Coastă l-au scotocit amănunţit, atît la sosire, cît şi la plecare. Bineînţeles, n-au găsit nimic. Le-a trecut prin minte chiar că ar putea avea o chilă dublă. Au fost la un pas de a desface nava în bucăţele. A trebuit să stea o săptămînă la reparat, înainte de plecare. Nimic, însă. Nici urmă de monede de aur! Oricum, vom merge acolo şi vom adulmeca şi noi prin preajmă. Să vedem, poate reuşim să dăm de urma prietenului nostru, Hoţul. Mai înainte însă, va trebui să telefonez la Washington şi Orlando, să le spun tot ce ştim. Vor trebui să pună mîna pe omul din tren al lui Mr. Big, dacă nu cumva e deja prea tîrziu. Pînă atunci, du-te şi vezi cum se

descurcă Solitaire. Spune-i să nu iasă din casă pînă cînd ne-ntoarcem. O vom închide înăuntru. Spune-i că deseară e invitata noastră la cel mai bun restaurant de pe coastă. E un local cubanez din Tampa, numit „Los Novedades". Ne vom opri în drum şi-i vom rezerva un loc la zborul de mîine după-masă.

Leiter întinse mîna spre telefon şi ceru să i se facă legătura pentru o convorbire interurbană. Bond îl lăsă să-şi vadă de treburi.

Zece minute mai tîrziu, erau pe drum.

Solitaire refuzase să rămînă singură. Se agăţase de Bond.

– Vreau să plec de-aici, îl implorase ea, cu ochii plini de lacrimi. Am o presimţire ciudată...

Nu-şi sfîrşi propoziţia. Bond o sărutase şi încercase să o liniştească:

– Nu-ţi face griji. Ne întoarcem în cel mult un ceas. Aici nu ţi se poate întîmpla nimic. Iar după aceea, nu ne vom despărţi, pînă în clipa în care vei urca în avion. Dacă vrei, putem rămîne în Tampa peste noapte, urmînd să-ţi rezervăm bilete la primul zbor, mîine în zori.

– Da, te rog, spusese Solitaire, îngrijorată. Ar fi mai bine aşa. Aici, mi-e teamă. Simt că sînt în pericol.

Îl îmbrăţişă strîns.

– Nu vreau să mă crezi isterică, îi şopti, sărutîndu-l. Du-te! Abia aştept să te întorci...

Leiter îl chemase, iar Bond ieşise, încuind uşa în urma sa. Îl urmă pe Leiter pînă în parcare, chinuit de o neliniştе nedefinită. Nu-şi putea închipui că fetei i s-ar fi putut întîmpla ceva rău, în locul acesta fermecător. Mr. Big nu avea cum să le fi dat de urmă atît de repede, aici, la Everglades, care nu era decît unul din sutele de hoteluri de acest fel de pe Insula Comorilor. Învăţase însă să respecte formidabilele intuiţii ale fetei, iar micuţa ei criză de nervi îl pusese pe gînduri.

La vederea maşinii lui Leiter, dădu uitării toate grijile. Bond adora maşinile iuţi, şi le conducea cu plăcere. Majoritatea maşinilor fabricate de americani îi displăceau. Le lipsea personalitatea şi patina individualităţii, atît de vizibile la maşinile europene. Automobilele americane erau doar nişte vehicule oarecare, asemănătoare ca formă, culori, ba chiar şi în tonalităţile claxoanelor lor. Erau proiectate pentru a fi folosite un an de zile, iar apoi schimbate, la jumătate din preţ, pentru modelul cel mai recent. Tot farmecul conducerii lor se risipise, o dată cu introducerea schimbătoarelor de viteze automate, a servodirecţiei şi suspensiilor de tip nou. Orice urmă de efort din partea şoferului era ştearsă, şi astfel dispăruse şi contactul nemijlocit cu maşina şi drumul, care, împreună cu îndemînarea, oferă atîta încîntare şoferului european. Pentru Bond, toate maşinile americane erau la fel: nişte gîndaci uriaşi, construiţi pentru a fi conduşi cu o mînă pe volan, cu radioul dat la maximum şi cu geamurile ridicate pentru a-l feri pe şofer de curent.

Leiter avea însă un Cord, una din puţinele maşini americane care posedau o personalitate proprie. Bond fu în culmea extazului atunci cînd, urcînd în monstrul de metal, auzi duduitul motorului şi tonalitatea virilă a eşapamentului larg. Deşi avea cincisprezece ani, maşina aceasta continua să arate asemeni celor mai moderne modele existente pe piaţă, îşi spuse Bond.

Ţîşnură pe şosea, de-a lungul întinderii nesfîrşite de apă. Parcurseră cei treizeci şi doi de kilometri, lungimea insulei, şi traversară podul care o unea cu peninsula îngustă la al cărei capăt se aflau St. Petersburg şi suburbiile sale.

Odată intraţi în oraş, de-abia cotiră, pătrunzînd pe Bulevardul Central şi îndreptîndu-se spre portul de agrement şi zona marilor hoteluri, cînd lui Bond îi fu dat să guste din atmosfera acestui uriaş „Azil de bătrîni al Americii". Toţi cei ce umpleau trotuarele aveau părul alb, zburlit ori proaspăt coafat. Faimoasele

bănci despre care îi vorbise Solitaire erau la fel de pline de bătrîni precum Trafalgar Square de porumbei.

Bond sesiză gurile smochinite ale femeilor şi strălucirea soarelui ce se reflecta în *pince-nez*-urile acestora. Bărbaţii îşi etalau la soare braţele scheletice şi piepturile scofîlcite, fiind mai toţi îmbrăcaţi în cămăşi scurte deschise pînă la brîu. Podoaba capilară firavă, dar coafată, a bătrînelor doamne scotea la iveală lucirea rozalie a scalpului. Pretutindeni, ţestele pleşuve se ofereau vederii, aproape indecente. Un aer general de familiaritate, un zvon perpetuu de bîrfe şi pălăvrăgeli, sute de partide de table ori bridge, mii de scrisori de la copii şi nepoţi, date din mînă-n mînă, citite şi răscitite, nesfîrşite comentarii privind preţurile din prăvălii ori de la moteluri, toate acestea întregeau dezolantul peisaj.

Nu era nevoie să fii în mijlocul lor, pentru a auzi toate acestea. Era de-ajuns să-i vezi dînd din capetele lipsite de păr şi gesticulînd cu mîinile lor tremurînde.

– Îţi vine să te bagi singur în mormînt şi să tragi capacul sicriului cît mai repede, comentă Leiter, auzind exclamaţiile îngrozite ale lui Bond. Aşteaptă însă pînă cînd vom coborî în mijlocul lor. Umbra ta va fi de-ajuns pentru a-i face să sară repede în lături, de parc-ai fi casierul de la bancă ce-ar vrea să le privească peste umăr în vreme ce-şi completează cecurile. E de-a dreptul greţos. Asta-mi aduce aminte de acel conţopist de la bancă, ce s-a dus acasă la amiază, pe neaşteptate, şi şi-a găsit nevasta în pat cu preşedintele băncii. S-a întors la ghişeul lui şi le-a povestit totul colegilor săi, spunînd: „Doamne, era cît pe ce să mă prindă!".

Bond izbucni într-un rîs sănătos.

– Mi se pare că le-aud ceasurile de aur ticăindu-le din buzunare, urmă Leiter. Pe-aici roiesc escrocii şi negustorii de mărunţişuri. Le bagă pe gît de toate bieţilor bătrîni: ceasuri de aur, inele masonice şi peruci. Numai gîndindu-mă, mă trec fiori.

Dar asta-i floare la ureche! Aşteaptă pînă cînd vom ajunge la localul Mătuşii Milly, şi-ai să-i vezi, ciorchini în jurul meselor, îndopîndu-se cu cheeseburgeri şi chiftele şi sperînd că vor apuca să trăiască pînă la nouăzeci de ani. Îţi vine să-ţi iei cîmpii! Dar nu-s chiar toţi bătrîni, pe-aici. Ia uită-te la panoul ăla!

Îi arătă un panou publicitar înălţat pe un teren viran de pe marginea drumului. Făcea reclamă unui magazin cu haine pentru copii. „STUTZHEIMER & BLOCK. NOU! NOU! NOU! PENTRU NOU-NĂSCUŢI ŞI COPIII MAI MĂRICEI, HAINE PENTRU TOATE GUSTURILE".

Bond gemu a lehamite.

– Hai să-i dăm drumul mai departe. Nu sînt plătit pentru a mă holba la toate minunile astea.

Ajunseră pe ţărm, iar apoi cotiră la dreapta. Se aflau pe chei, în dreptul cazărmii Pazei de Coastă. Pe străzi nu se mai zărea nici un bătrîn. „Azilul de bătrîni" se preschimbase într-un port ca oricare altul: docuri, depozite, bărci întoarse cu chila-n sus, plase de pescuit întinse la uscat, ţipătul pescăruşilor şi mirosul fetid al algelor putrede, adus din larg de briza uşoară. O firmă arsă de soare amintea de o altă lume, veselă şi plină de viaţă: „La irlandezul zîmbăreţ. Pat Grady – Maşini uzate".

– Ar fi de preferat s-o luăm pe jos, propuse Leiter. Haznaua Hoţului se află la numai un cvartal de-aici.

Parcară maşina pe o stradă lăturalnică. Trecură de un depozit de cherestea şi de o serie de cisterne de petrol. Apoi o cotiră din nou la stînga, cu faţa către larg.

Străduţa se sfîrşea pe chei, iar în prelungirea ei se afla un debarcader din scînduri albite de intemperii, ce înainta vreo douăzeci de metri în apele liniştite ale golfului. Alături, în dreapta, se afla un hangar uriaş cu pereţi din tablă ondulată. Deasupra uşilor mari atîrna o inscripţie, scrisă cu negru pe fondul alb: „Ouroboros Inc. Momeală vie, corali, scoici şi peşti exotici. Numai vînzări en-gros". Una din uriaşele uşi culisante avea şi o

portiță mai mică, zăvorîtă cu o broască strălucitoare, de yale. Portița avea și ea o inscripție, cu litere de tipar: „Proprietate privată. Accesul persoanelor străine interzis".

Așezat pe un scaun de bucătărie, cu spatele rezemat de ușa de metal, stătea un bărbat. Își curăța pușca, un Remington 30, din cîte-și putu da seama Bond. Ținea o scobitoare în colțul gurii, iar pe cap avea o caschetă de baseball murdară. Purta un maiou alb murdar, ce lăsa să i se vadă tufele de păr negru de la subțiori, o pereche de pantaloni șifonați din doc, iar în picioare, tenișI de cauciuc. Părea să aibă vreo patruzeci de ani, dar chipul îi era noduros și ars de soare, asemeni butucilor de amaraj ce jalonau cheiul. Avea o față îngustă, iar buzele subțiri îi erau congestionate. Tenul îi era de culoarea prafului de tutun, un fel de cafeniu gălbui. Impresia generală era aceea a unui individ crud și cinic, în genul răilor din filmele cu partide de pocher și mine de aur.

Bond și Leiter trecură pe lîngă el și înaintară pe debarcader. Tipul își văzu mai departe de pușca lui, dar Bond îi simți privirile urmărindu-i.

– Dacă ăsta nu-i Hoțul, e cu siguranță vreo rudă apropiată de-a lui, îngînă Leiter.

Un pelican cenușiu cu creștetul de un galben palid, moțăia la soare, cățărat pe unul din butucii de amaraj de la capătul debarcaderului. Îi lăsă să se apropie îndeajuns de mult, apoi, cu o fîlfîire din aripile-i greoaie, decolă, planînd razant deasupra apei. Pe neașteptate, plonjă. Ieși aproape imediat la suprafață, ținînd în cioc un peștișor, pe care se grăbi să-l înghită. Apoi, uriașa zburătoare își văzu mai departe de pescuit, zburînd cel mai adesea înspre soare, astfel încît umbra lui masivă să nu alunge prada. Leiter și Bond se întoarseră și porniră spre chei, iar pelicanul renunță la îndeletnicirea aducătoare de hrană și se întoarse în locul de unde pornise, văzîndu-și mai departe de moțăială.

Individul de pe chei se ocupa în continuare de puşcă, frecîndu-i mecanismul cu o cîrpă îmbibată în ulei.

– Bună, i se adresă Leiter. Dumneavoastră sînteţi proprietarul?

– Îhî, mîrîi bărbatul, fără să ridice privirea.

– Mă întrebam dacă ne-aţi lăsa să ne amarăm barca la pontonul dumneavoastră. Portul e cam aglomerat.

– Nu.

Leiter îşi scoase portofelul.

– Un pol ajunge?

– Nu.

Tipul îşi drese glasul, emiţînd un horcăit dezgustător, apoi scuipă gros, între Leiter şi Bond.

– Hei, ai grijă cum te porţi! îl avertiză Leiter.

Tipul stătu pe gînduri o clipă, apoi ridică privirea. Avea ochii mici şi apropiaţi, în care se putea citi sadismul unui dentist.

– Cum îi zice bărcii voastre?

– *Sybil*, răspunse Leiter.

– Nu-i nici o barcă-n port cu numele ăsta, zise individul.

Închise cu un clinchet răsunător chiulasa armei. Ţeava puştii era îndreptată, neglijent, spre capătul îndepărtat al clădirii din spatele său.

– Mata eşti chior, dom'le? făcu Leiter. Stă în port de-o săptămînă încheiată. E un iaht de optsprezece metri, vopsit în alb cu o dungă verde şi echipat pentru pescuit.

Puşca prinse a se mişca încet, descriind un arc de cerc. Mîna stîngă a bărbatului se odihnea în dreptul trăgaciului, în vreme ce dreapta imprima mişcarea de rotaţie lentă a armei.

Rămaseră cu toţii nemişcaţi, păstrînd tăcerea. Tipul privea cu lehamite înspre încărcător, cu scaunul rezemat în continuare de uşa depozitului.

Ţeava puştii trecu încet prin dreptul stomacului lui Leiter, apoi prin dreptul lui Bond. Cei doi încremeniseră, ca două sta-

tui, neîndrăznind să-şi mişte nici măcar mîinile. Mişcarea armei încetă. Ţeava era acum îndreptată spre capătul debarcaderului. Hoţul ridică o clipă privirea, mîji ochii şi apăsă pe trăgaci. Pelicanul ţipă scurt, şi cei doi îi auziră trupul masiv prăbuşindu-se, cu un plescăit sonor, în apa liniştită. Ecoul împuşcăturii bubui îndelung pe deasupra portului.

– De ce dracu' ai făcut una ca asta? izbucni Bond, furios.

– Antrenament, enunţă celălalt, împingînd încă un glonte pe ţeavă.

– Bănuiesc că există o filială a Asociaţiei de Protecţie a Animalelor şi aici în oraş. Ce-ar fi să mergem şi să-l reclamăm pe omul ăsta? sugeră Leiter.

– Vreţi să fiţi arestaţi pentru încălcarea unei proprietăţi private? întrebă Hoţul, ridicîndu-se alene în picioare, cu arma la subţioară. Asta-i o proprietate particulară! Şi-acu', căraţi-vă dracu' de-aici! răcni el, scuipînd cuvintele.

Se întoarse şi azvîrli scaunul deoparte din faţa uşii, apoi scoase din buzunar o cheie şi o descuie. Cu un picior în prag, se întoarse spre cei doi.

– Aveţi arme, amîndoi, rosti el. Le-am mirosit. Dacă îndrăzniţi să mai călcaţi vreodată pe-aici, vă fac sită şi-apoi spun c-am făcut-o în legitimă apărare. M-am săturat de puţulicii de teapa voastră care n-au altă treabă decît să-mi sufle mie-n ceafă! *Sybil*... Căcat!

Trecu pragul cu paşi hotărîţi şi trînti uşa în urma sa, atît de tare încît pereţii de tablă vibrară.

Cei doi schimbară priviri amuzate. Leiter ridică din umeri, rînji şi decretă:

– Runda-ntîi s-a încheiat cu victoria Hoţului.

Porniră înapoi, pe cheiul prăfuit. Soarele apunea, umplînd apele mării de sînge. Ajungînd la strada mare, Bond se opri şi privi în urmă. Deasupra intrării în depozit se aprinsese un bec ce dădea o lumină puternică, alungînd umbra din împrejurimi.

– N-ar avea nici un rost să încercăm o pătrundere frontală, fu de părere Bond. Pe de altă parte, n-am mai văzut pînă acum nici un depozit care să aibă doar o singură intrare...

– Așa m-am gîndit și eu, îl aprobă Leiter. Vom hotărî pe moment ce avem de făcut, la următoarea vizită.

Urcară în mașină și porniră spre casă, înaintînd fără grabă de-a lungul Bulevardului Central.

Pe drum, Leiter îl interogă pe Bond în privința lui Solitaire. Într-un tîrziu, adăugă, într-o doară:

– Apropo, sper că ești de acord cu repartiția camerelor.

– E cum nu se poate mai bine! admise Bond, vesel.

– Mă bucur, spuse Leiter. Mi-a trecut prin minte că, poate, voi doi ați fi preferat să stați împreună...

– Citești prea multe romane de duzină, comentă Bond.

– De fapt, am acționat delicat, în propriul meu interes, explică Leiter. Nu uita, pereții sînt subțiri în cabanele astea, iar eu îmi folosesc urechile pentru auzit, iar nu pentru a colecta rujul domnișoarelor.

Bond se apucă să-și scotocească buzunarele în căutarea unei batiste.

– Ticălosule! scrîșni el.

Leiter îl urmări cu coada ochiului cum își freca de zor urechile, apoi se miră, cu falsă inocență:

– Ce faci? N-am vrut nici o clipă să insinuez că roșul urechilor tale n-ar fi natural. Mă rog însă, tu știi mai bine...

Ultimele sale cuvinte se voiau încărcate de semnificații.

– Dacă la noapte te vei trezi cumva mort, vei ști cine-a făcut-o! rîse Bond.

Continuară să se tachineze, pînă cînd ajunseră la Everglades, și încă mai rîdeau, atunci cînd ursuza doamnă Stuyvesant le ieși în întîmpinare, pe gazonul din fața recepției.

– Scuzați-mă, domnule Leiter, începu ea. Mă tem însă că nu putem îngădui oaspeților noștri să asculte muzică la volum ridicat. N-am vrea să avem plîngeri din partea colocatarilor.

O privire amîndoi, uimiți.

– Iertați-mă, doamnă Stuyvesant, dar mi-e teamă că nu înțeleg..., spuse Leiter.

– Mă refer la combina muzicală pe care ați comandat-o și care v-a fost livrată adineauri, îl lămuri doamna Stuyvesant. Cărăușii abia au reușit să scoată ambalajele pe ușă, la plecare.

Capitolul XIV

„S-A LUAT LA HARŢĂ CU CEVA CARE L-A MÎNCAT"

Fata nu apucase să opună rezistenţă.

Cînd Leiter şi Bond, lăsînd-o pe administratoare cu gura căscată în mijlocul peluzei, năvăliră în cabana de la margine, găsiră camera neatinsă, iar aşternutul de pe patul fetei doar uşor şifonat.

Broasca de la uşa camerei sale fusese forţată cu un obiect ascuţit, apoi doi bărbaţi înarmaţi se arătaseră în prag.

„Dă-i drumul, cucoană! Îmbracă-te, dar nu încerca să faci vreo şmecherie, că-ţi găurim burtica!"

Apoi, fie că o loviseră, făcînd-o să-şi piardă cunoştinţa, fie îi puseseră un căluş în gură şi o legaseră. În spatele cabanei, se zăreau urmele pneurilor unui camion. Ocupînd o bună parte din holul de intrare, combina muzicală era un model antic. Cumpărată cu siguranţă la mîna a doua, costase cel mult cincizeci de dolari.

Bond îşi închipui expresia de teroare oarbă ce se zugrăvise pe chipul fetei, în clipa răpirii. Blestemă amarnic momentul în care consimţise să o lase singură. Habar nu avea că urma le fusese luată atît de repede. Era încă un exemplu al eficacităţii uriaşului mecanism controlat de Mr. Big.

Leiter vorbea la telefon cu sediul FBI-ului din Tampa.

– Blocați aeroporturile, gările și șoselele, spunea acesta. Veți primi ordine în acest sens de la cei din Washington, deîndată ce voi reuși să dau de ei. Vă pot garanta că întreaga operațiune se va bucura de cel mai înalt nivel de prioritate. Mulțumesc mult. Vă rămîn dator. Știți unde mă găsiți, nu-i așa? E-n regulă.

Puse receptorul în furcă.

– Slavă Domnului, au fost de acord să coopereze, îi spuse el lui Bond, care rămăsese cu privirea ațintită în gol, spre larg. Au trimis încoace doi oameni și vor întinde plasa, poate reușesc să prindă ceva. Cît timp îi voi pune la curent pe cei din New York și Washington, încearcă să afli tot ce poți de la băbătie: momentul exact al plecării răpitorilor, o descriere exactă etc. E de preferat să prezinți totul ca pe un jaf organizat și să pretinzi că Solitaire era complicea hoților. Baba va înțelege mult mai ușor așa ceva și, în felul acesta, întreaga afacere va rămîne la nivelul obișnuitelor infracțiuni ce se petrec prin hoteluri. Spune-i că poliția se află pe drum, dar că tu nu ai de gînd să aduci nici un fel de acuzații administrației hotelului. Baba va face orice ca să evite un scandal. Spune-i că și noi sîntem dispuși să facem același lucru.

Bond încuviință.

– Solitaire, complice?...

Nimic nu era imposibil; însă, în sinea lui, Bond nu putea să creadă una ca asta. Se întoarse în camera lui Solitaire și o cercetă amănunțit. Mirosul ei mai plutea încă în încăpere, aroma aceea de „Vent Vert" care îi amintea de călătoria făcută împreună. Pălăria cu voaletă a fetei era așezată frumos pe noptieră, iar cele cîteva articole de toaletă erau rînduite pe poliță din baie. Curînd îi găsi și poșeta și știu că avusese dreptate, acordîndu-i prezumția de nevinovăție. Geanta fusese împinsă sub pat. Fusese, probabil, o opțiune conștientă a fetei, în momentul în care răpitorii năvăliseră în încăpere. Goli poșeta pe pat și-i pipăi căptușeala.

Scoase din buzunar un briceag şi făcu o fantă în ţesătura fină. Luă dinăuntru cei cinci mii de dolari şi şi-i strecură în buzunar, unde aveau să fie în siguranţă. Dacă Mr. Big o va ucide pe fată, avea să îi cheltuiască pînă la ultimul bănuţ pentru a o răzbuna. Acoperi căptuşeala sfîşiată cum putu mai bine, umplu la loc geanta şi îi făcu vînt înapoi sub pat. Apoi se îndreptă spre biroul administratoarei.

Se făcuse ora opt atunci cînd terminară cu toate operaţiunile de rutină. Băură împreună un pahar de tărie, apoi se prezentară în sala de mese, unde restul oaspeţilor hotelului tocmai sfîrşeau de luat cina. Cu toţii îi priviră curioşi, cu un amestec de teamă şi respect. Ce căutau aici aceşti doi tineri cu o înfăţişare atît de fioroasă? şi unde era femeia care îi însoţise la sosire? A cui soţie fusese aceasta? Ce însemnaseră oare toate cîte se întîmplaseră în cursul după-amiezii? Sărmana doamnă Stuyvesant alergase întruna de colo-colo, vădit preocupată de ceva. Iar oamenii aştia nu ştiau că masa se servea la ora şapte? Personalul de la bucătărie se pregătea să plece acasă. Cum să-i servească aşa cum se cuvenea, cînd mîncarea se răcise deja? Tinerii aştia ar fi trebuit să se gîndească şi la cei din jur. Doamna Stuyvesant îşi împărtăşise bănuiala că tinerii ar fi fost, de fapt, oamenii guvernului de la Washington. Care era rostul prezenţei lor aici?

Ceilalţi oaspeţi ajunseră la o opinie unanimă: cei doi nu prevesteau nimic bun, iar venirea lor era o ofensă adusă clientelei selecte de la Everglades!

Bond şi Leiter fură conduşi la cea mai proastă masă, lîngă intrarea de serviciu. Meniul anunţat cuprindea un amestec de denumiri pompoase în engleză şi într-o franceză de baltă. Cînd fură serviţi, constatară că era vorba, de fapt, de un suc de roşii, peşte fiert cu sos alb, o felie de curcan afumat şi o budincă de lămîie cu un moţ de frişcă. Mestecară ursuzi cina frugală, în vreme ce sala de mese se golea de babalîci, iar lămpile de pe mese erau stinse una după alta. În final, meniul le fu încununat

de două boluri cu apă pentru clătitul degetelor, în care plutea cîte o singură petală de hibiscus.

Bond nu scoase nici un cuvînt în tot acest timp. Cînd terminară de mîncat, Leiter făcu un efort vizibil pentru a-l înveseli:

– Hai să ne facem criță, propuse el. E sfîrșitul cel mai potrivit pentru o zi dezastruoasă ca aceasta. Ori poate preferi să joci o partidă de bingo cu babalîcii? Am înțeles că în seara asta organizează un turneu de bingo în club...

Bond ridică din umeri. Se întoarseră în camera de zi a cabanei lor și, o vreme, băură cu îndîrjire, tăcuți, privind absenți nisipul alb în lumina lunii și întinderea nesfîrșită de întuneric a mării.

Cînd Bond se convinse că băuse îndeajuns de mult pentru a-și îneca amarul, se ridică, îi ură noapte bună prietenului său și intră în dormitorul lui Solitaire, pe care îl luase în stăpînire, acum, cînd ea nu mai era aici. Se strecură sub cearșaful în care se tăvălise și trupul ei cald și, înainte de a cădea pradă somnului, se hotărî. De cum avea să se lumineze, îi va face o vizită Hoțului și îl va constrînge să spună adevărul. Mintea îi fusese prea ocupată, în ceasurile din urmă, și nu mai apucase să stea de vorbă cu Leiter despre acest subiect. Era însă convins că Hoțul era amestecat în răpirea lui Solitaire. Îi veniră în minte ochii mici și cruzi, buzele subțiri ale acestuia, și grumazul osos ce se înălța din maioul soios precum cel al unei broaște țestoase. Mușchii i se încordară, reliefîndu-se sub cearșaf, ca niște frînghii. Apoi, somnul îl năpădi, iar mușchii i se relaxară în vreme ce adormea.

Dormi pînă la opt dimineața. Văzînd cît de mult dormise, înjură zdravăn. Se vîrî sub duș, ținîndu-și ochii deschiși în bătaia jetului de apă rece, pînă cînd nu-și mai simți pleoapele grele de somn. Apoi, înfășurîndu-și un prosop în jurul taliei, intră în camera lui Leiter. Jaluzelele erau coborîte, dar în încăpere pătrundea suficientă lumină, încît observă imediat că nimeni nu dormise în pat, în acea noapte.

Zîmbi, gîndindu-se că Leiter dăduse gata sticla de whisky pe care o începuseră împreună și adormise pe canapeaua din camera de zi. Trecu dincolo, dar și această încăpere era pustie. Sticla de whisky, încă pe jumătate plină, era acolo unde o lăsase, în mijlocul mesei, lîngă scrumiera plină ochi cu mucuri de țigară.

Se îndreptă spre fereastră, trase jaluzelele și o deschise. Aruncă o privire spre cerul limpede ce prevestea o dimineață superbă și se întoarse în cameră. Atunci văzu plicul. Se afla pe un scaun, lîngă ușă. Îl luă și îl deschise. Conținea un bilețel scris de mînă, cu stiloul.

M-am tot gîndit, și n-am reușit să adorm. E ora cinci dimineața. Dau o fugă pînă la depozitul de momeală vie. Am rămas aceeași pasăre de noapte. Mi se pare ciudat că șmecherul ăla stătea acolo, de parcă ne-ar fi așteptat, în vreme ce S. era răpită. Părea că știe că-l vom căuta și era gata să se dea la noi, în cazul în care lovitura nu ar fi reușit așa cum plănuise. Dacă nu mă întorc pînă la zece, cheamă ajutoare, la numărul de telefon Tampa 88.

FELIX

Bond nu aștepta nici o clipă. În vreme ce se îmbrăca și se rădea, ceru să-i fie adusă o cafea și un corn și chemă un taxi. Zece minute mai tîrziu, taxiul sosi. Bond apucase să mănînce și să se întremeze bîndu-și cafeaua. Tocmai părăsea cabana, cînd auzi telefonul zbîrnîind în camera de zi. Se întoarse în fugă.

– Domnul Bryce? Sînt doctorul Roberts, de la camera de gardă a spitalului Mound Park. Se află internat la noi un anume domn Leiter, care ar vrea să vă vorbească. Puteți veni pînă aici?

– Isuse! exclamă Bond, înspăimîntat. Ce-a pățit? E grav?

– Nu cred că e cazul să vă îngrijorați, îi răspunse vocea de la celălalt capăt al firului. A fost un accident rutier. Șoferul vino-

vat a fugit de la locul accidentului. Domnul Leiter a suferit doar o uşoară comoţie şi s-a ales cu cîteva vînătăi. Puteţi veni încoace? Domnul Leiter ţine neapărat să vă vorbească.

– Sigur că da, încuviinţă Bond, uşurat. Sosesc îndată.

Ce naiba s-a petrecut, de astă dată? se întrebă în sinea sa, în vreme ce traversa grăbit peluza. Probabil că fusese bătut şi lăsat să zacă în mijlocul drumului. Bine că nu era ceva şi mai rău!

În vreme ce taxiul cotea pe aleea Insulei Comorilor, trecu pe lîngă ei o ambulanţă cu sirena urlînd.

Necazuri, iar necazuri! gîndi Bond. Se pare că ghinionul se ţinea scai de ei.

Traversară St. Petersburg-ul pe Bulevardul Central şi o apucară la dreapta, exact pe strada pe care, în seara precedentă, trecuse împreună cu Leiter. Bănuielile lui Bond păreau a se confirma, atunci cînd acesta descoperi că spitalul se afla la numai cîteva cvartale distanţă de „Ourobouros Inc."

Bond îi plăti taximetristului cursa şi urcă în fugă treptele masivei clădiri. În holul spaţios de la intrare se afla un birou de recepţie. O asistentă drăguţă stătea pe un scaun dincolo de aceasta şi citea anunţurile publicitare din *St. Petersburg Times*.

– Aş vrea să vorbesc cu doctorul Roberts, ceru Bond.

– Care doctor? se miră fata, privindu-l uimită.

– Doctorul Roberts, medicul de la camera de gardă, repetă Bond, nerăbdător. Aveţi un pacient pe nume Leiter, Felix Leiter. A fost internat azi-dimineaţă.

-- Aici nu lucrează nici un doctor Roberts, îi răspunse fata, în vreme ce urmărea cu degetul pe o listă cu numele doctorilor. Nu avem nici un pacient pe nume Leiter. Dacă aşteptaţi o clipă, pot telefona la camera de gardă de la Urgenţe. Cum spuneaţi că vă numiţi?

– Bryce, răspunse Bond. John Bryce.

Deşi în holul imens era răcoare, transpiraţia i se adunase pe frunte în broboane grele. Îşi şterse mîinile umede de pantaloni,

încercînd să nu se lase cuprins de panică. Fata de la recepţie vorbea aiurea. Nu-şi cunoştea meseria. Era prea drăguţă pentru meseria de infirmieră. Aici, la recepţie, ar fi fost nevoie de cineva mai priceput. Scrîşni din dinţi, în vreme ce fata turuia plină de voie bună la telefon. Într-un tîrziu, puse receptorul în furcă.

– Îmi pare rău, domnule Bryce, îi spuse ea. Probabil e vorba de o confuzie. Peste noapte nu s-au făcut internări, iar cei de la camera de gardă n-au auzit niciodată nici de doctorul Roberts, nici de domnul Leiter. Sînteţi sigur că e vorba despre spitalul nostru?

Bond îi întoarse spatele, fără să se mai ostenească să-i răspundă. Ştergîndu-şi sudoarea de pe frunte, se îndreptă spre ieşire.

Fata se strîmbă, intrigată, apoi îşi reluă lectura întreruptă.

Din fericire, un taxi tocmai oprea în faţa spitalului, aducînd nişte vizitatori. Bond urcă în maşină şi-i ceru şoferului să-l ducă, cît mai repede, înapoi la Everglades. Acum era sigur că Leiter căzuse în mîinile adversarului, care voia să-l îndepărteze pe Bond de cabană. Nu reuşea să-şi dea seama care fusese scopul acestei diversiuni, dar devenise conştient de faptul că, dintr-o dată, toate mergeau cum nu se poate mai prost pentru ei şi că iniţiativa îi aparţinea din nou lui Mr. Big şi oamenilor acestuia.

Doamna Stuyvesant se grăbi să-i iasă în întîmpinare, deîndată ce-l văzu coborînd din maşină.

– Sărmanul dumneavoastră prieten, spuse ea, plină de compătimire. Ar fi trebuit să fie mai atent...

– Desigur, doamnă Stuyvesant. Ce s-a întîmplat? o întrebă Bond, nerăbdător să se întoarcă în cabană.

– Ambulanţa a sosit imediat după plecarea dumneavoastră, îi spuse bătrîna, cu ochii înlăcrimaţi. Se pare că domnul Leiter a avut un accident de maşină. A fost dus la cabana domniei sale, purtat pe o targă. Brancardierul, un negru foarte drăguţ, mi-a

spus că domnul Leiter îşi va reveni, dar acum nu trebuie să fie deranjat de nimeni. Bietul de el! Avea faţa acoperită de bandaje. Brancardierul mi-a spus că îl vor aşeza confortabil în pat, iar mai tîrziu va veni un doctor, să-l consulte. Dacă pot să vă ajut cu ceva...

Bond nu mai aşteptă să audă ultimele cuvinte amabile ale bătrînei. Traversă în fugă peluza în direcţia cabanei şi năvăli în hol, iar de acolo în camera lui Leiter.

Pe pat era întinsă o siluetă cu formă omenească. Un cearşaf o acoperea. În dreptul feţei, cearşaful nu părea a se mişca.

Scrîşnind din dinţi, Bond se aplecă deasupra patului. I se păruse oare, sau chiar văzuse o uşoară tresărire a cearşafului în dreptul gurii? Smuci deoparte giulgiul, descoperind un soi de cuib de viespi alb, un ghemotoc înfăşurat în bandaje murdare.

Trase încet cearşaful de pe restul corpului. Din nou bandaje, şi mai grosolan înfăşurate şi îmbibate cu sînge. Partea de jos a trupului era acoperită cu un sac. Totul era scăldat în sînge.

Dintr-o deschizătură lăsată în dreptul gurii se iţea o bucată de hîrtie. Bond o scoase de acolo şi se aplecă. Simţi pe obraz boarea abia perceptibilă a răsuflării lui Leiter. Se repezi la telefon, dar avu nevoie de cîteva minute pentru a se face înţeles de către cei din Tampa. Într-un tîrziu, reuşi să îi convingă că era vorba de o urgenţă. Aveau să sosească în cel mult douăzeci de minute.

Aşeză receptorul în furcă şi aruncă o privire asupra biletului. Era o bucată de hîrtie albă de împachetat, mototolită. Cu un stilou, cineva mîzgălise următoarele cuvinte, cu litere mari de tipar:

S-A LUAT LA HARŢĂ CU CEVA CARE L-A MÎNCAT.

Dedesubt, autorul mai adăugase:

(P.S.: MAI ŞTIM O GRĂMADĂ DE GLUME LA FEL DE HAIOASE CA ŞI ASTA).

Cu gesturile unui somnambul, Bond aşeză bucata de hîrtie pe noptieră. Apoi se întoarse la căpătîiul trupului neînsufleţit întins pe pat. Nu îndrăznea să-l atingă, de teamă ca nu cumva răsuflarea abia simţită să înceteze. Dar nu putea sta cu mîinile-n sîn. Degetele sale desfăcură, cu delicateţe bandajele din jurul capului. Reuşi să scoată la iveală cîteva şuviţe de păr. Părul era umed. Îşi duse degetele la buze şi simţi gustul sărat al apei de mare. Smulse cîteva fire de păr şi le privi cu atenţie. Nu încăpea nici o urmă de îndoială.

Revăzu în gînd şuviţa rebelă de culoarea paiului ce atîrna mereu deasupra ochiului drept, chipul acvilin, mereu surîzător, al texanului alături de care îi fusese dat să trăiască atîtea aventuri. Îl revăzu limpede, aşa cum fusese. Apoi, netezind şuviţa de păr, se aşeză pe marginea patului şi veghe la căpătîiul prietenului său, întrebîndu-se dacă şi în ce măsură acesta avea să mai poată fi salvat.

La sosirea celor doi detectivi însoţiţi de medicul poliţiei, le povesti totul pe îndelete, cu un glas lipsit de orice intonaţie aparte. Bizuindu-se pe ceea ce Bond apucase să le spună la telefon, trimiseseră deja un echipaj la firma Hoţului. Aşteptară împreună veşti de la acesta, în vreme ce medicul îşi făcea meseria în încăperea de alături.

Medicul îşi termină treaba înainte ca raportul să fi sosit. Intră în camera de zi, cu chipul marcat de îngrijorare. Bond sări în picioare. Medicul se lăsă să cadă într-un fotoliu şi privi în sus, către Bond.

– Cred că va supravieţui, spuse el. Are o şansă din două să scape. Dar ştiu că l-au lucrat cum se cuvine! Bietul de el! Va rămîne fără o mînă şi fără jumătate din piciorul stîng. Faţa îi e harcea-parcea, dar rănile sînt superficiale. Al naibii să fiu dacă-mi dau seama cine şi cum i-a făcut una ca asta! Rănile par a fi fost făcute de un animal sau de un peşte uriaş. A fost efectiv sfîşiat! Voi putea să mă pronunţ mai exact cînd vom ajunge la spital şi-am să cercetez eventualele urme de dinţi. Ambulanţa trebuie să sosească din clipă-n clipă.

Aşteptară în tăcere. Telefonul sună de cîteva ori. New York-ul, Washington-ul... Departamentul Poliţiei din St. Petersburg vru să afle ce naiba se petrecea la debarcader, dar li se spuse să-şi vadă de treabă. Era treaba celor de la FBI. Într-un tîrziu, de la un telefon public, fură sunaţi de locotenentul care conducea echipajul ce fusese trimis pe chei.

Cercetaseră depozitul Hoţului centimetru cu centimetru. Nu găsiseră decît uriaşele rezervoare cu peşti şi momeală vie şi lăzi pline de corali şi scoici. Hoţul şi cei doi angajaţi ai acestuia ce se ocupau cu menţinerea temperaturii apei din rezervoare şi cu întreţinerea pompelor fuseseră reţinuţi şi interogaţi vreme de o oră. Alibiurile lor se dovediseră a fi tari ca betonul. Hoţul ceruse insistent să-i fie chemat avocatul, iar la sosirea acestuia, cei trei fuseseră eliberaţi. Nu existau probe împotriva lor pentru a-i pune sub acuzare. Nu se descoperise nici o pistă demnă de urmat. Maşina lui Leiter fusese găsită de cealaltă parte a portului de agrement, la un kilometru şi jumătate distanţă de debarcaderul Hoţului. Fuseseră prelevate o mulţime de amprente, dar nici una nu se potrivise cu cele ale suspecţilor. Exista vreo propunere privind procedura de urmat în continuare?

– Fiţi cu ochii pe ei, ordonă cel mai vîrstnic dintre detectivi, cel care se recomandase a fi căpitanul Franks. Nu-i slăbiţi nici o clipă. Washingtonul ne-a ordonat să-i încolţim, chiar de-ar fi ultimul lucru pe care-l vom face. Doi agenţi de elită vor sosi la noapte, cu avionul. E timpul să cerem sprijinul poliţiei locale. Le voi sugera să-şi pună informatorii la treabă. Afacerea asta nu e o simplă răfuială locală. Hai noroc!

Se făcuse ora trei. Ambulanţa poliţiei sosi şi plecă aproape imediat, luîndu-l la bord pe medic şi trupul celui ce se zbătea între viaţă şi moarte. Cei doi detectivi plecară şi ei. Promiseră că aveau să îl ţină pe Bond la curent. Voiau să ştie ce anume avea de gînd acesta. Bond le răspunse evaziv. Trebuia să ceară instrucţiuni şi informaţii suplimentare de la Washington. Putea

să păstreze maşina lui Leiter? Desigur, avea să-i fie adusă deîndată ce poliţiştii de la registratură aveau să sfîrşească de prelevat amprentele.

După plecarea detectivilor, Bond îşi îngădui un răgaz de gîndire. Cei doi îi pregătiseră cîteva sandvişuri, folosindu-se de proviziile aflate în frigider. Bond mîncă şi bău un pahar de tărie.

Telefonul zbîrnîi din nou. Era o convorbire interurbană. Bond se trezi vorbind cu şeful secţiei de la CIA în a cărui subordine se afla Leiter. Culmea, acesta îi spuse că, în momentul de faţă, cel mai bine ar fi fost ca Bond să plece imediat spre Jamaica. Era o rugăminte politicoasă, dar nu mai puţin imperativă. Vorbiseră deja cu Londra, care îşi dăduse acordul. Cei de la Londra doreau să afle cînd anume avea Bond să sosească în Jamaica.

Bond ştia că a doua zi exista o cursă a companiei Transcarib prin Nassau. Îi spuse omului de la CIA că avea să plece cu acea cursă. Existau şi alte noutăţi? Da, desigur, îi spuse omul de la CIA. Domnul din Harlem şi prietena sa plecaseră noaptea trecută cu avionul în Cuba, la Havana. Închiriaseră un avion într-o staţiune de pe Coasta de Est, numită Vero Beach. Toate documentele lor fuseseră în ordine, iar compania care efectuase zborul era atît de mică, încît FBI-ul nu se mai obosise să o treacă pe lista celor aflate sub supraveghere. Sosirea celor doi în Cuba fusese raportată de rezidentul CIA de la faţa locului. Da, era păcat. Da, iahtul *Secatur* se afla încă acolo. Nu, nu îşi anunţase încă data plecării. Sărmanul Leiter! Era un om valoros, sperau că avea să-şi revină. Aşadar, Bond avea să ajungă în Jamaica mîine? În regulă. Regretau enorm întorsătura pe care o luaseră lucrurile. La revedere!

Bond se gîndi puţin, apoi ridică din nou telefonul. Formă numărul Acvariului Eastern Garden şi ceru lămuriri unuia dintre angajaţi: dorea să cumpere un rechin viu, pentru o lagună ornamentală. Cine anume îi putea furniza aşa ceva?

– Singurul loc unde veţi găsi aşa ceva, domnule Bryce, se află la doi paşi de dumneavoastră, îi spuse interlocutorul său, foarte îndatoritor. E o firmă numită „Ourobouros. Viermi şi momeală vie". Ei au rechini. Chiar şi din cei mari de tot. Fac afaceri cu tot soiul de grădini zoologice. Au rechini albi, rechini-tigru şi chiar rechini-ciocan. Vor fi încîntaţi să vă ajute. Să ştiţi însă că nu-i deloc ieftin să hrăneşti un rechin! Mi-a făcut plăcere să vă ajut. Oricînd, vă stăm la dispoziţie. La revedere!

Bond îşi scoase pistolul şi îl curăţă pe îndelete, aşteptînd venirea nopţii.

Capitolul XV

MIEZ DE NOAPTE PRINTRE VIERMI

În jurul orei şase, Bond îşi făcu bagajele şi achită nota de plată. Doamna Stuyvesant se simţi uşurată aflînd că îl vedea pentru ultima oară. Hotelul Everglades nu cunoscuse o asemenea agitaţie de la ultimul uragan încoace.

Maşina lui Leiter era parcată la ieşirea pe bulevard. Urcă şi conduse spre centrul oraşului. Opri la un magazin de scule şi cumpără tot ceea ce consideră necesar. Apoi poposi într-un local întunecos şi foarte plăcut, numit „Pete's", şi comandă cel mai mare grătar pe care-l mîncase vreodată, cu o porţie dublă de cartofi prăjiţi. Bău un pahar de whisky şi două cafele tari, fără zahăr. În cele din urmă, toate acestea reuşiră să-l facă să se simtă întremat.

Zăbovi în restaurant, savurîndu-şi cina pe îndelete, pînă la ora nouă. Apoi cercetă atent o hartă a oraşului. Urcă în maşină şi, făcînd un ocol larg, parcă la un cvartal distanţă spre sud de depozitul Hoţului.

Luna strălucea puternic pe cerul nopţii, dînd o nuanţă indigo umbrelor uriaşe ale halelor. Zona părea pustie. Nu se auzea decît clipocitul valurilor mici ce se loveau de pilonii debarcaderelor goale. Coama digului scund avea o lăţime de aproape un metru. Era cufundată în umbră, de-a lungul celor o sută de metri care îl despărţeau de silueta întunecată a depozitului „Ourobouros".

Bond porni înainte, cu băgare de seamă, străbătînd distanţa care îl despărţea de clădire. Pe măsură ce se apropia, un ţiuit strident se auzea din ce în ce mai tare. Cînd ajunse în parcarea betonată din spatele depozitului, ţiuitul se preschimbase într-un ţipăt înăbuşit. Bond se aşteptase să audă ceva de soiul acesta. Zgomotul provenea de la pompele şi sistemele de încălzire menite să menţină temperatura şi calitatea apei din rezervoare, de-a lungul nopţilor răcoroase. Contase şi pe faptul că acoperişul unui astfel de depozit nu putea fi decît din sticlă, pentru a permite accesul razelor soarelui, peste zi. Era convins, de asemenea, că depozitul era bine aerisit.

Odată ajuns la faţa locului, nu fu dezamăgit. Toată partea dinspre sud a depozitului, începînd cu un nivel situat la înălţimea capului său, era într-adevăr din sticlă şi, prin transparenţa acestui perete, constată că lumina lunii pătrundea prin acoperiş, cale de vreo sută de metri. Sus de tot, aproape de acoperiş, două ferestre largi erau deschise, permiţînd o bună circulaţie a aerului. Aşa cum presupuseseră cu o zi mai devreme, împreună cu Leiter, descoperi şi o uşă scundă. Aceasta era însă închisă cu un lacăt greu. În dreptul balamalelor, descoperi firele de contact ale unui sistem antifurt.

Dar uşa nu îl interesa deloc pe Bond. Bizuindu-se pe justeţea intuiţiei sale, venise echipat pentru a pătrunde printr-un perete de sticlă. Căută din priviri ceva ce l-ar fi putut ajuta să se ridice la vreo jumătate de metru deasupra solului. În această ţară, unde gunoiul şi ambalajele aruncate la întîmplare constituiau o parte a peisajului, găsi repede ceea ce căuta. Era o anvelopă uzată de tractor. O rostogoli pînă lîngă perete şi o rezemă de acesta, blocînd-o cu nişte cărămizi, ca nu cumva să-i fugă de sub picioare. Apoi se descălţă.

Se căţără pe anvelopă. Vaierul continuu al pompelor avea să acopere zarva pe care avea să o facă, văzîndu-şi de ale sale. Se apucă pe dată de treabă, folosind un diamant pentru tăiat sticlă,

pe care, împreună cu o ventuză, îl cumpărase de la magazinul de scule, în drum spre localul unde cinase. După ce tăie cele două laturi verticale ale panoului de sticlă cu latura de aproape un metru, plasă ventuza în centrul acestuia şi apăsă pe un buton, care o fixă numaidecît pe suprafaţa netedă. Continuă apoi să taie sticla, de astă dată pe laturile orizontale.

În vreme ce trudea, aruncă o privire în interiorul uriaşului depozit, luminat de razele lunii. Şiruri nesfîrşite de rezervoare se odihneau pe suporţi de lemn, despărţite fiind doar de culoare înguste. Culoarul central era mai larg. Sub rezervoarele ridicate pe piloni se zărea o altă înşiruire; de astă dată, era vorba de bazine îngropate pe jumătate în pămînt. Chiar sub el se înălţau rafturi lungi, ticsite cu scoici. Cele mai multe bazine şi rezervoare erau cufundate în întuneric; cîteva erau iluminate spectral, lumina becurilor reflectîndu-se, jucăuşă, în gheizerele de bule ce se înălţau de pe fundul bazinelor, din dispozitivele de aerisire camuflate de nisip şi alge. Deasupra fiecărui rezervor, din tavan atîrna o pasarelă îngustă. Bond deduse că fiecare rezervor putea fi ridicat şi transferat spre ieşire, pentru livrare sau pentru izolarea peştilor bolnavi. Era o priveliştе stranie a unui negoţ la fel de straniu. Miile de viermi, ţipari şi peşti ce se zvîrcoleau în întuneric, nenumăraţii crabi, ce-şi fluturau antenele, transmiţînd fel de fel de semnale spre centrii nervoşi, toate acestea erau de natură a-i trezi fiori.

După un sfert de oră de trudă meticuloasă, se auzi un pîrîit, iar panoul de sticlă se desprinse, rămînînd ataşat de ventuza aflată în mîna sa.

Coborî cu grijă de pe anvelopă şi aşeză geamul desprins într-un loc ferit. Apoi, Bond îşi vîrî pantofii în sîn. Avînd doar o mînă validă, aceştia s-ar fi putut dovedi mai tîrziu o armă utilă. Ascultă cu atenţie, dar nu auzi decît vaierul constant al pompelor. Ridică privirea, sperînd că avea să descopere vreun pîlc de nori gata să asalteze luna. Cerul era însă perfect senin, plin de

roiuri de stele. Se cățără din nou pe anvelopă și, dintr-o mișcare, își trecu jumătatea superioară a corpului în interior.

Se întoarse și se prinse cu mîinile de rama metalică a geamului. Încordîndu-și mușchii, se ridică prin forța brațelor și își lăsă picioarele să atîrne la cîțiva centimetri de polițele pline de scoici. Se lăsă puțin în jos, pînă cînd vîrfurile picioarelor atinseră cochiliile. Cu degetele de la picioare, le împinse deoparte, creînd un spațiu îndeajuns de mare pentru a-i permite coborîrea. Se lăsă și mai jos, apăsînd cu toată greutatea corpului asupra poliței de lemn. Aceasta rezistă și, o clipă mai tîrziu, Bond se afla la loc sigur, pe pardoseală, pîndind cu toate simțurile vreun zgomot neobișnuit, în afara vuietului acut al mașinăriilor. Nu auzi nimic și înaintă încet, cu o lanternă-creion în mînă.

Se afla în sectorul rezervat peștilor exotici. Examinînd etichetele, zări sclipiri colorate zbătîndu-se în rezervoarele adînci, cu pereți de sticlă groasă. Cînd și cînd, cîte o bijuterie vie se materializa la suprafață, holbîndu-se la el, înainte de a dispărea în adîncuri.

Erau de toate felurile: Coadă-de-Rîndunică, Guppy, Terra, pești-neon, ciclizi, pești-labirint și pești-paradis, precum și toate soiurile cunoscute de peștișori aurii exotici. Dedesubtul acestor rezervoare, în cutii acoperite cu plasă subțire de sîrmă, se aflau tăvi late, pline de viermi folosiți drept momeală: viermi albi, micro-viermi, dafnii, viermi necrofori și alții, groși, de bălegar. Din bazinele de sub tăvi, păduri de ochi ai peștișorilor minusculi se ridicau din bezna apei, la apariția razelor de lumină ale lanternei sale.

Puțea cumplit a putregai, ca într-o mlaștină de mangrove. Era cald și, foarte curînd, începînd să asude din abundență, Bond tînji după aerul răcoros al nopții.

Înaintase mult pe aleea centrală, înainte de a găsi rezervoarele cu pești otrăvitori, care constituiau unul din obiectivele sale prestabilite. Atunci cînd citise despre ei, în dosarul întocmit

de cei de la poliţia din New York, îşi propusese să afle mai multe despre această latură a ciudatului obiect de activitate al firmei „Ourobouros Inc.".

În acest sector, rezervoarele de sticlă erau mai mici şi conţineau, în general, doar cîte un singur exemplar din speciile respective. Aici, privirile curioase îndreptate de peşti spre vizitatorul nepoftit erau mai reci, pline de cruzime, iar lumina lanternei dezvăluia cînd şi cînd fie o spinare ţepoasă, fie un colţ ascuţit.

Fiecare acvariu purta însemne cu un cap de mort şi două oase încrucişate şi etichete care avertizau: PERICOL DE MOARTE şi NU ATINGEŢI!

Se aflau aici cel puţin o sută de acvarii de diferite dimensiuni, de la cele uriaşe, rezervate peştilor-torpilă sau siniştrilor peşti-chitară, la cele mai mici, conţinînd ţipari ucigaşi, peşti-de-mîl din Pacific sau monstruoşii peşti-scorpion din vestul Oceanului Indian, ale căror ţepuşe otrăvitoare erau alimentate de săculeţi de venin la fel de puternic precum cel al şarpelui cu clopoţei.

Bond constată cu uimire că, în majoritatea acvariilor periculoase, nisipul sau mîlul de pe fund acoperea aproape jumătate din volumul acvariului.

Se opri în dreptul unui acvariu în care înota un peşte-scorpion lung de un cot. Cunoştea cîte ceva despre obiceiurile acestor specii ucigaşe. Ştia că nu ucideau prin muşcătură, ci un simplu contact putea fi fatal.

Muchia rezervorului se afla la nivelul pieptului său. Scoase din buzunar briceagul multi-funcţional cumpărat mai devreme şi desfăcu lama cea mai lungă. Apoi se aplecă deasupra rezervorului de sticlă şi, suflecîndu-şi mîneca, înţepă oglinda apei, cu vîrful lamei aţintit spre capul bombat al peştelui, într-un punct situat între ochii bulbucaţi. În clipa în care mîna sa străpungea suprafaţa apei, coama de ţepi albi de pe spinarea peştelui se

învîrtoşă, ameninţătoare, iar trupul dungat îşi schimbă culoarea într-un maroniu uniform.

Bond îşi mişcă lent mîna, corectîndu-şi poziţia în funcţie de unghiul de refracţie. Ţintui capul bombat, înfigînd cuţitul între ochi. În momentul împunsăturii, peştele începu să se zbată cu sălbăticie, izbind cu coada în dreapta şi în stînga. Îl trase încet, cu băgare de seamă, spre sine, şi cu o mişcare rapidă, îl azvîrli peste buza acvariului şi sări într-o parte. Peştele, deşi avea ţeasta sfărîmată, se zbătu îndelung înainte de a-şi da duhul.

Bond se aplecă peste acvariu şi scotoci adînc în amestecul de mîl şi nisip.

Da, erau acolo. Bănuiala sa în privinţa peştilor otrăvitori se adeverise. Degetele sale pipăiau fişicurile de monezi aşezate într-o cutie compartimentată îngropată sub un strat gros de mîl. Scoase o monedă şi o clăti în apa ceva mai limpede de la suprafaţă. Îşi îndreptă lumina lanternei asupra ei. Avea diametrul unei monede de cinci şilingi, dar era mai groasă şi era din aur. Purta stema Spaniei pe o parte şi efigia lui Filip al II-lea pe revers.

Măsură din priviri acvariul. Înăuntru se aflau cel puţin o mie de monede, pe care nici un ofiţer vamal n-ar fi avut curajul să le descopere. Valorau între zece şi douăzeci de mii de dolari şi erau păzite de un Cerber cu colţi otrăviţi. Aceasta era, se pare, încărcătura adusă de iahtul *Secatur* la ultima sa escală, în urmă cu o săptămînă. O sută de acvarii. Între o sută şi o sută cincizeci de mii de dolari în aur, într-un singur transport. Curînd, rezervoarele aveau să fie încărcate în camioane şi duse într-un loc ferit. Oameni înarmaţi cu mănuşi groase de cauciuc vor scoate peştii ucigaşi şi-i vor azvîrli în ocean sau îi vor ucide. După îndepărtarea apei şi a mîlului, monedele spălate vor fi puse în saci care urmau să fie distribuiţi agenţilor, iar monedele aveau să se scurgă discret pe piaţă, cîştigul fiind încasat de organizaţia bine pusă la punct a lui Mr. Big.

Era un plan eficient, potrivit cu filozofia lui Mr. Big şi aproape fără cusur.

Plin de admiraţie, Bond se aplecă şi înfipse din nou lama cuţitului în burta peştelui-scorpion. Îl ridică şi-l azvîrli înapoi în rezervor. N-avea nici un rost să divulge inamicului faptul că reuşise să-i descopere secretul.

Tocmai întorsese spatele acvariului, cînd, deodată, toate luminile din depozit se aprinseră şi un glas tăios rosti pe un ton autoritar:

– Rămîi unde eşti şi ridică mîinile!

În timp ce se rostogolea sub acvariu, Bond îl văzu pe Hoţ care, cu puşca în mînă, îşi făcuse apariţia la intrarea principală, aflată la mai puţin de douăzeci de metri distanţă. Aruncîndu-se lateral, Bond se ruga în sinea sa ca Hoţul să-şi greşească ţinta, dar şi ca bazinul de dedesubt să fie unul dintre cele acoperite. Aşa şi era. Ceva se zbătu în bazinul acoperit cu plasă de sîrmă, stropind din abundenţă în jur, atunci cînd Bond se prăvăli pe deasupra. În aceeaşi clipă, Hoţul trase, şi acvariul peştelui-scorpion se sparse, revărsînd torente de apă mîloasă.

Bond o luă la fugă pe aleea paralelă, în direcţia singurei căi de retragere posibilă. De-abia apucă să treacă de colţul primului acvariu, cînd acesta explodă asemeni unei bombe.

Se afla acum la capătul depozitului, în vreme ce Hoţul rămăsese lîngă intrare. Îi despărţeau mai puţin de cincizeci de metri. Nu avea nici o şansă să poată trece prin geamul aflat de cealaltă parte a aleii centrale. Se opri cîteva clipe, pentru a-şi trage răsuflarea şi a se gîndi. Realiză că, stînd la capătul unui şir de rezervoare, era protejat doar de la genunchi în sus. Pe culoarele înguste, ar fi oferit o ţintă perfectă. Nu putea însă să rămînă pe loc. Hoţul ţinu să-i reamintească acest lucru: trase din nou, printre picioarele lui Bond, iar glonţele se înfipse într-o grămadă de scoici. Schijele ca de porţelan îi vîjîiră pe la urechi. Alergă spre dreapta şi o nouă împuşcătură se făcu auzită, ţinta

fiind din nou picioarele sale. Glontele despică un sac, din care se revărsă o maree de stridii. Bond o luă la fugă în sens opus, în salturi largi. Apucase să-şi scoată revolverul Beretta şi, traversînd aleea centrală, slobozi două focuri în direcţia inamicului. Hoţul se aruncă într-o parte, în vreme ce, deasupra capului său, un acvariu era făcut ţăndări.

Bond rînji, auzindu-i ţipătul, repede acoperit de zarva apei ce se revărsa şi de contactul cioburilor cu pardoseala.

Se lăsă în genunchi şi trase două focuri, ţintind picioarele Hoţului, dar cincizeci de metri era, totuşi, prea mult pentru calibrul mic al revolverului său. Auzi un alt acvariu sfărîmîndu-se, dar cel de-al doilea glonte se izbi departe, în uşile de metal de la celălalt capăt al clădirii.

Apoi Hoţul trase din nou, iar lui Bond nu-i rămase decît să se adăpostească încoace şi-ncolo printre lăzi, aşteptîndu-se în orice clipă ca o lovitură bine ţintită să-i sfărîme genunchii. Din cînd în cînd, mai trăgea şi el, pentru a-l determina pe Hoţ să păstreze distanţa, dar îşi dădea seama că bătălia era pierdută. Adversarul său părea că dispune de rezerve nelimitate de muniţie. În ceea ce-l privea, mai avea doar două gloanţe în încărcător, şi doar un încărcător plin în buzunar.

Alergînd la întîmplare, aluneca pe trupurile peştilor ce se zbăteau sălbatic pe pardoseala de beton. La un moment dat, se opri şi începu să arunce cu cochilii uriaşe în direcţia adversarului său. În cîteva rînduri, nimeri acvariile din jurul Hoţului, sporind şi mai mult zgomotul infernal, mult amplificat de pereţii de tablă ondulată ai depozitului. Dar aceste aruncări nu erau cine ştie ce, la capitolul eficienţă. La un moment dat, îi trecu prin minte să tragă în becurile ce luminau hala. Erau însă cel puţin douăzeci, dispuse pe două rînduri.

În cele din urmă, Bond se hotărî să abandoneze lupta. Mai avea un atu neştiut în mînecă, iar o schimbare de tactică părea

mult mai profitabilă decît ideea de a-și epuiza forțele într-o confruntare fără sorți de izbîndă.

Trecînd prin dreptul unui rînd de acvarii, din care cel mai apropiat fusese spart, se opri și, opintindu-se, îl împinse deoparte, răsturnîndu-l pe pardoseală. În acvariu mai rămăseseră destui dintre costisitorii pești-luptători siamezi care îl ocupaseră pînă nu demult, iar Bond resimți o satisfacție perversă văzîndu-i cum se zvîrcoleau, în agonie, printre cioburi. Suportul de lemn eliberat prin înlăturarea acvariului era asemeni unei mese. Își luă avînt și urcă pe aceasta.

Hoțul nemaiavînd nici o țintă disponibilă, tăcerea învălui pentru cîteva clipe depozitul. Se auzeau doar țiuitul pompelor, sarabanda picăturilor ce se scurgeau din acvariile sparte și plescăiturile umede ale peștilor aflați în agonie. Profitînd de acest răgaz, Bond își încălță pantofii și își legă strîns șireturile.

– Hei, englezule! îl strigă Hoțul, pe un ton răbdător. Ieși, sau am să mă văd nevoit să-mi folosesc „ananașii". Mă așteptam la vizita ta, și mi-am pregătit din timp, așa cum se cuvine, muniția.

– Cred c-am să fiu nevoit să mă predau, îi răspunse Bond, ținînd mîinile pîlnie la gură. Dar n-o fac decît fiindcă ai reușit să-mi faci praf glezna.

– Nu voi trage, promise Hoțul. Aruncă-ți arma și ieși pe culoarul central, cu mîinile sus. Vreau să stăm de vorbă în liniște.

– Bănuiesc că n-am de ales, spuse Bond, strecurînd o nuanță disperată în glas. Își aruncă revolverul Beretta pe pardoseala de ciment. Scoase din buzunar moneda de aur și o strînse în mîna stîngă, protejată de bandaj.

Atingînd solul cu piciorul stîng, Bond gemu adînc. Își tîrî piciorul stîng, șchiopătînd greoi de-a lungul aleii centrale, cu mîinile ridicate. Se opri cînd ajunse la jumătatea culoarului.

Hoțul înaintă încet spre el, adus de spate, cu țeava armei îndreptată spre stomacul lui Bond. Acesta observă cu mulțumire că dușmanul era ud ciuciulete și avea arcada stîngă spartă.

Hoţul înaintă, pe partea stîngă a culoarului. Ajungînd la vreo nouă metri de Bond, se opri, odihnindu-şi piciorul pe o proeminenţă a pardoselii de beton. Făcu un semn, cu ţeava armei.

– Mîinile sus, am spus! lătră el, aspru.

Bond gemu din nou şi-şi ridică mîinile cîţiva centimetri, de parcă ar fi vrut să-ţi apere faţa.

Printre degete, îl văzu pe Hoţ izbind violent cu vîrful piciorului în proeminenţa ce se ivea din pardoseală. Se auzi un zgomot metalic, de zăvor tras. Bond clipi des şi-şi încleştă fălcile. Ştia acum ce i se întîmplase lui Leiter.

Hoţul înaintă, mascînd cu silueta sa solidă locul în care poposise mai devreme.

– Isuse, gemu Bond. Trebuie să mă aşez, piciorul meu nu mai rezistă.

Hoţul se oprise la un metru de el.

– Va rezista îndeajuns cît să-mi răspunzi la cîteva întrebări, englezule, rînji el, dezvelindu-şi dantura îngălbenită de tutun. Curînd, vei sta întins pentru vecie.

Hoţul îl măsură din cap pînă-n picioare. Bond se prefăcu a fi gata să cadă. În spatele chipului ce mima înfrîngerea, mintea îi lucra cu repeziciune, măsurînd distanţe.

– Ticălos obraznic..., începu Hoţul.

În clipa aceea, Bond aruncă moneda ascunsă în pumnul stîng. Bănuţul izbi betonul cu un clinchet şi porni de-a dura.

În fracţiunea de secundă în care Hoţul îşi plecă privirea, surprins, piciorul încălţat în pantoful cu vîrful întărit al lui Bond zvîcni şi aproape că-i zbură arma din mînă adversarului său. În aceeaşi clipă, Hoţul apăsă pe trăgaci, dar glonţul se pierdu, inofensiv, undeva sus, în acoperişul de sticlă. Bond se aruncă înainte, ţintind cu capul burta celuilalt.

Mîinile lui izbiră ceva moale, provocînd un urlet agonic. Durerea din mîna stîngă a lui Bond deveni insuportabilă, iar acesteia i se adăugă izbitura dată cu patul armei pe care o încasă

în şira spinării. Icni, dar ignoră durerea şi lovi din nou, cu pumnii strînşi şi cu capul plecat, dezechilibrîndu-l pe Hoţ şi determinîndu-l să dea înapoi. Simţindu-i dezechilibrul, Bond se îndreptă şi lovi iar cu redutabilul vîrf al pantofului, în genunchiul Hoţului. Acesta urlă şi scăpă din mînă puşca, încercînd să se întoarcă şi să o ia la fugă. Pumnul lui Bond îl prinse din zbor, aruncîndu-l încă un metru mai încolo.

Hoţul se prăbuşi în centrul culoarului, chiar lîngă zăvorul pe care îl deschisese ceva mai devreme. Cînd atinse pămîntul, o secţiune a podelei pivotă, făcînd loc unei trape largi.

Simţind că solul cedează sub greutatea sa, Hoţul scoase un ţipăt ascuţit, dînd din mîini şi încercînd să se agaţe de ceva. Reuşi să se prindă de muchia trapei, dar trupul îi dispăru dincolo de aceasta. Panoul de beton dizlocat, avînd latura de doi metri, se roti şi rămase suspendat în pivotul central, dezvăluind de ambele părţi, cîte un abis dreptunghiular întunecat.

Gîfîind, Bond se apropie de muchia din dreapta a hăului şi privi în jos.

Spînzurat în mîini, cu chipul schimonosit de groază, cu ochii holbaţi şi gura căscată într-un urlet, Hoţul îl privea.

Dedesubt, Bond nu reuşi să distingă nimic în bezna adîncă, dar auzi clipocitul apei ce scălda fundaţiile clădirii şi zări o urmă vagă de luminescenţă în partea dinspre mare. Deduse că acolo se afla o poartă de comunicare cu marea, închisă cu gratii ori cu plasă de sîrmă.

Urletul Hoţului se preschimbă într-un scîncet abia audibil. Trezit de lumină, un monstru marin prinse a se agita sub el. Judecînd după reacţiile rapide ale acestuia, Bond deduse că era vorba de un rechin-ciocan sau un rechin-tigru.

– Scoate-mă de-aici, amice. Te implor, trage-mă! Nu ştiu cît am să mai rezist. Îţi spun tot ce vrei să ştii.

Glasul Hoţului nu mai era decît o şoaptă răguşită.

– Ce s-a întîmplat cu Solitaire? întrebă Bond, privind țintă în ochii înnebuniți de spaimă.

– Șeful cel mare mi-a ordonat să organizez răpirea ei. Mi-a cerut să contactez doi indivizi, Măcelarul și Viețașul, într-un bar aflat în spatele complexului „Oasis". N-a pățit nimic, crede-mă! Te rog, scoate-mă de-aici!

– Dar Leiter, americanul?

Chipul schimonosit se strîmbă și mai urît, implorîndu-l.

– A fost vina lui. M-a sunat azi-dimineață, devreme. Mi-a spus că depozitul a luat foc. Trecuse cu mașina și văzuse incendiul. M-a luat ca din oală și m-a adus aici. Voia să cerceteze locurile. A căzut prin trapa deschisă. A fost un accident. Îți jur, a fost numai vina lui. Am reușit să-l scoatem înainte de-a fi ucis. Are să-și revină, ai să vezi...

Bond privi în jos, la degetele ale căror burice se albiseră, agățîndu-se cu disperare de muchia ascuțită de beton. Știa că Hoțul mințea, că el fusese cel care trăsese zăvorul trapei și-l împinsese pe Leiter înăuntru. I se păru că aude rîsul triumfător al ticălosului răsunînd în vasta încăpere cu pereți de metal, atunci cînd trapa se deschisese. Văzu cu ochii minții rînjetul ce se zugrăvise pe chipul Hoțului, în vreme ce scria biletul și-l îndesa în gura prietenului său, printre bandaje, după ce îi pescuiseră trupul sfîșiat din gura rechinului.

Un acces de furie oarbă îl năpădi pe Bond. Izbi cu sete, de două ori.

Din adînc răsună un țipăt scurt. Se auzi un plescăit, apoi apele de dedesubt începură să fiarbă.

Bond făcu un pas lateral și apăsă pe marginea panoului de beton. Acesta pivotă ușor, în lăcașurile bine unse. Chiar înainte ca muchia trapei să se închidă asupra beznei din adînc, Bond auzi un muget surd, scos parcă de un porc uriaș ce scormonește în noroi. Era sunetul ce-l vestea că rechinul uriaș își deschisese fălcile, pufnind pe nările ieșite la suprafața apei, închizîndu-le

apoi asupra cadavrului care plutea. Se înfioră şi izbi cu piciorul în zăvor, închizîndu-l.

Bond se aplecă şi culese de pe podea moneda de aur şi revolverul. Se îndreptă apoi spre intrarea principală. Ajuns în prag, se întoarse, studiind sfărîmăturile ce acopereau cîmpul de bătălie.

Ajunse la concluzia că nimic nu putea să dea de înţeles că secretul comorii fusese descoperit. Acvariul peştelui-scorpion ucis de Bond fusese făcut ţăndări de o împuşcătură. Atunci cînd, în zori, acoliţii Hoţului urmau să descopere dezastrul, nu aveau să se mire găsind peştele mort din acvariu. Vor culege rămăşiţele Hoţului din bazinul rechinului şi îi vor raporta lui Mr. Big că şeful lor fusese ucis, după un schimb de focuri care pricinuise pagube în valoare de atîtea şi atîtea mii de dolari. Stricăciunile vor fi reparate înainte de sosirea iahtului *Secatur* cu un nou transport. Aveau să descopere gloanţele trase de Bond şi, nu peste mult timp vor deduce identitatea celui care provocase dezastrul.

Bond îşi alungă gîndurile negre provocate de oroarea de sub pardoseala depozitului. Stinse luminile şi părăsi clădirea, pe uşa din faţă.

Plătise o parte din ceea ce datora, în numele lui Solitaire şi al lui Leiter.

Capitolul XVI

VERSIUNEA JAMAICA

Era ora două noaptea. Bond demară din locul ferit de pe chei unde îşi parcase maşina şi înaintă spre centrul oraşului pe Strada 4, cea care ducea spre Tampa.

Hoinări de-a lungul şoselei de beton cu patru benzi, prin labirintul nesfîrşit de moteluri, parcări pentru rulote şi magazine ce ofereau mobilier pentru plajă, scoici sau pitici de ipsos.

Opri în dreptul unui bar numit „Vînturile Golfului" şi comandă un whisky dublu cu gheaţă. Pînă să fie servit, se duse la toaletă ca să se spele. Bandajul de pe mîna stîngă îi era murdar de noroi, iar durerea acută pulsa chinuitoare, trimiţîndu-i săgeţi de foc pînă în creier. Atela se frînsese atunci cînd îl lovise pe Hoţ în stomac. Nu era însă nimic de făcut, în această privinţă. Se privi în oglindă. Ochii îi erau injectaţi, din cauza tensiunii nervoase şi a nesomnului. Se întoarse la bar, sorbi whisky-ul şi mai comandă încă unul. Barmanul părea a fi un student care alesese să-şi petreacă vacanţa cîştigînd nişte bani. Avea chef de vorbă, dar Bond nu se simţea în stare să susţină o conversaţie. Zăbovi îndelung, contemplîndu-şi paharul, cu gîndul la Leiter şi la Hoţ, avînd impresia că auzea mereu mugetul înfiorător al rechinului flămînd şi plescăitul fălcilor închizîndu-se asupra prăzii.

Plăti şi ieşi. Traversă podul Gandy, iar briza răcoroasă a Golfului îi biciui faţa. La capătul podului, coti la stînga, spre aeroport şi parcă în dreptul celui dintîi motel la a cărui recepţie văzu lumină.

Proprietarii, un cuplu între două vîrste, ascultau muzică la un post de radio cubanez, delectîndu-se cu o sticlă de secărică. Bond născoci o poveste despre o explozie a unui pneu, pe drumul dintre Sarasota şi Silver Springs. Cei doi nu păreau însă interesaţi de explicaţiile lui. Se bucurau, pur şi simplu, să-l uşureze de zece dolari. Proprietarul îl conduse în dreptul cabanei cu numărul 5, îi deschise uşa şi aprinse lumina. Camera conţinea un pat dublu, două scaune şi un scrin, precum şi o cabină de duş. Culorile dominante erau albul şi albastrul. Părea a fi curăţenie, aşa încît Bond îşi aşeză bagajul pe podea, mulţumi proprietarului şi-i ură noapte bună. După plecarea acestuia, se dezbrăcă, aruncîndu-şi hainele pe un scaun. Făcu un duş, se spălă pe dinţi şi îşi clăti gura cu o soluţie dezinfectantă.

Urcă în pat şi căzu pe dată într-un somn adînc, fără vise. Era pentru întîia oară, de la sosirea sa în America, cînd nu-şi făcea griji în privinţa a ceea ce urma să se întîmple a doua zi.

Se trezi pe la amiază, se îmbrăcă şi traversă şoseaua spre cafeneaua de vizavi, unde un bucătar priceput îi pregăti un sandviş triplu şi o cafea tare. Se întoarse apoi în camera sa şi aşternu pe hîrtie un raport detaliat către agenţia FBI din Tampa. Omise însă orice referire la aurul din acvariile cu peşti otrăvitori, de teamă ca nu cumva Mr. Big să prindă de veste şi să-şi sisteze operaţiunile din Jamaica. Natura acestora se cerea a fi descoperită. Bond era conştient că stricăciunile pe care reuşise să le provoace în mecanismul bine pus la punct al laturii americane a activităţii lui Mr. Big nu uşura cu nimic povara misiunii sale: descoperirea sursei de aur, confiscarea acestuia şi, dacă era posibil, distrugerea lui Mr. Big.

Conduse spre aeroport şi sosi aici cu numai cîteva minute înainte de decolarea uriaşei păsări de argint cu patru motoare. Lăsă maşina lui Leiter în parcare, aşa cum, în scrisoarea adresată FBI-ului, anunţase că avea de gînd să facă. Realiză că n-ar fi fost nevoie să menţioneze acest amănunt, zărind un individ îmbrăcat într-un impermeabil inutil ce se învîrtea în jurul magazinului de suveniruri, fără să cumpere nimic. Impermeabilele purtate pe orice vreme păreau a fi însemnul distinctiv al agenţilor FBI. Doreau să se convingă că Bond avea să plece într-adevăr cu acel avion. Cu siguranţă, se simţeau teribil de uşuraţi văzîndu-l la aeroport. Pretutindeni pe unde trecuse în America, în urma lui rămăseseră cadavre. Înainte de a urca în avion, telefonă la spitalul din St. Petersburg. Mai bine n-ar fi făcut-o: Leiter nu îşi recăpătase cunoştinţa şi nu se ştia dacă avea să-şi mai revină vreodată. Cei de la spital îi promiseră că-l anunţă în momentul în care aveau să ştie ceva concret.

Era cinci după-amiaza, atunci cînd avionul parcurse o buclă largă pe deasupra oraşului Tampa şi purcese spre Est. Soarele cobora spre linia orizontului. Un avion cu reacţie venind dinspre Pensacola cobora spre aeroport, lăsînd în urmă patru dîre de vapori ce rămaseră atîrnate în atmosfera calmă. Curînd, din el aveau să coboare turmele de moşnegi purtînd cămăşi cu mîneci scurte. Bond se simţi reconfortat la gîndul că lasă în urmă cumplitul tărîm Eldollarado, îndreptîndu-se spre plajele năpădite de verdeaţă ale Jamaicăi.

Avionul trecu în zbor peste mlaştinile şi junglele Floridei, lipsite de orice semn al activităţii umane. Luminile verzi şi roşii ale avionului clipeau des, în întunericul ce cobora cu repeziciune. Curînd, ajunseră deasupra oraşului Miami. Contemplă uriaşele dane ale companiei Eastern Seaboard şi arterele scăldate în lumina de neon. Autostrada Numărul 1 se zărea ca o panglică de lumină aurie, avînd de-o parte şi de cealaltă nenumărate moteluri, benzinării şi prăvălii cu mărunţişuri, prelungindu-se,

cale de vreo cinci sute de kilometri, spre Palm Beach, Daytona şi Jacksonville. Bond îşi aminti de micul dejun luat în Jacksnoville, cu mai puţin de trei zile în urmă, şi de toate cîte se întîmplaseră de atunci. Curînd, după o scurtă escală la Nassau, aveau să survoleze Cuba, trecînd poate şi pe deasupra ascunzătorii în care Mr. Big o tîrîse pe Solitaire. Poate că ea va auzi zgomotul motoarelor avionului, iar instinctele ei extraordinare o vor face să ridice privirea, simţindu-l, pentru cîteva clipe, mai aproape.

Bond se întrebă dacă aveau să se mai întîlnească vreodată, pentru a duce la bun sfîrşit ceea ce începuseră. Orice s-ar fi întîmplat, întîlnirea lor avea să fie însă mai tîrziu, după îndeplinirea misiunii, ca o răsplată la capătul periculoasei călătorii ce începuse în urmă cu trei săptămîni, în ceţurile Londrei.

După ce bău un cocktail şi cină, aterizară la Nassau şi petrecură o jumătate de oră pe cea mai bogată insulă din lume, acel petic de pămînt nisipos unde o mie de milioane de lire sterline sînt puse în joc în partidele de canastă, iar bungalow-rile înconjurate de crînguleţe de pini şi casoari îşi schimbă proprietarii contra a cîte cincizeci de mii de lire.

Lăsară în urmă insula de platină şi, curînd, trecură pe deasupra clipirilor de lumină perlată ale Havanei, a căror modestie pastelată contrastează atît de mult cu strălucirea stridentă şi pestriţă a oraşelor americane, noaptea.

Abia părăsiseră coastele Cubei cînd, în vreme ce zburau la cinci mii de metri înălţime, întîlniră una dintre acele furtuni tropicale violente ce preschimbă o călătorie confortabilă într-un coşmar petrecut pe un montagne-russe. Aeronava se cutremură şi se cufundă ca într-un abis într-un gol de aer. Carcasa de aluminiu era azvîrlită de colo-colo, scrîşnind din nituri, prăbuşindu-se în vid sau străpungînd ziduri de aer ce păreau a căpăta consistenţa granitului. Dinspre oficiu se auzi zornăit de veselă şi stropi grei de ploaie izbiră hublourile.

Bond își încleștă mîinile pe brațele fotoliului, strîngînd atît de tare, încît reuși să trezească din nou durerea din brațul stîng. Înjură în gînd.

Aruncă o privire spre standul cu reviste oferite spre lectură pasagerilor și gîndi: acestea nu-mi vor fi de nici un folos atunci cînd avionul se va desface în bucăți, la cinci mii de metri înălțime, așa cum nici lama de bărbierit gratuită, apa de colonie de la toaletă sau porțiile dichisite servite de stewardesele drăguțe nu vor izbuti să mă ajute. Cu atît mai puțin centura de siguranță, vestele de salvare, țignalul de semnalizare sau lanternele roșii...

Nu, atunci cînd tensiunile la care este supus metalul sînt prea mari, atunci cînd mecanicul de la sol însărcinat cu întreținerea echipamentelor, fie el din Londra, Idlewild, Gander ori Montreal, e cu gîndurile aiurea căci îl înșală nevasta, atunci cînd se întîmplă un asemenea lucru, aparent banal, încăperea elegantă dotată cu elice se preschimbă într-un sicriu ce se prăvale din ceruri, în mare ori peste stînci, mai greu decît aerul, supus greșelii, pradă deșertăciunii. Iar cei patruzeci de pasageri, ei înșiși cu puțin mai grei decît aerul, supuși greșelii, asemeni avionului, pradă deșertăciunii, cad o dată cu pasărea de metal, cufundîndu-se în mare, plescăind, ori strivindu-se de stînci, cu o bufnitură sinistră. Dar moartea îi pîndește oricum, în orice clipă, așa că, la ce bun să-ți faci atîtea griji? Destinul îți este pecetluit de degetele neatente ale mecanicului de la sol din Nassau, așa cum, conducîndu-ți liniștit mașina spre casă, ești legat întru destin de omulețul neghiob ce confundă roșul semaforului cu verdele și se repede în tine, spre a te întîlni pentru prima și ultima oară. Nu e vina ta și nu te poți împotrivi. Începi să mori încă din clipa în care te naști. Viața îți este dăruită o dată cu certitudinea morții. Așadar, nu-ți pierde cumpătul! Aprinde-ți o țigară și, trăgînd cu sete fumul în plămîni, fii recunoscător că încă mai ești în viață. Stelele destinului tău ți-au îngăduit deja să parcurgi o cale îndeajuns de lungă, din momentul în care,

părăsind căldura pîntecelui mamei tale, ai tras pentru întîia oară în piept aerul rece al lumii acesteia. Poate că se vor îndura de tine şi-ţi vor permite să ajungi cu bine în Jamaica, în seara asta. Nu auzi glasurile pline de voie bună din turnul de control, ce-au repetat toată ziua îndemnuri precum: „Aterizare permisă, BOAC!", „Culoar liber, PanAm!", „Liber la aterizare, KLM!"? Nu auzi cum te cheamă şi pe tine la sol: „Aterizare permisă, Transcarib! Aterizare permisă, Transcarib!"? Nu-ţi pierde încrederea în stelele sorţii tale! Aminteşte-ţi de clipele fierbinţi ale nopţii trecute, cînd ai înfruntat moartea scuipată de ţeava puştii Hoţului! Eşti viu şi-acum, nu-i aşa? Ei vezi, am şi ajuns! Aminteşte-ţi mereu că dacă ştii să mînuieşti o puşcă nu înseamnă neapărat că eşti cu adevărat puternic. Şi nu uita! Această aterizare reuşită pe Aeroportul Pallisadoes ţi-a fost dăruită de stelele tale norocoase. Lor să le mulţumeşti!

Bond îşi desprinse centura de siguranţă şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

La naiba cu toate astea! gîndi el, coborînd scara avionului.

Strangways, agentul-şef al Serviciului Secret responsabil cu activităţile din zona Caraibilor, îl aştepta la intrarea în clădirea aeroportului şi îi facilită trecerea de controalele serviciilor vamale, al Imigraţiei şi de controlul financiar obligatoriu.

Era aproape unsprezece seara, o seară liniştită şi fierbinte. Din crîngurile de cactuşi cu siluete falice de pe ambele părţi ale şoselei răsuna ţîrîitul greierilor. Bond se lăsă invadat de sunetul şi aromele tropicelor, în vreme ce jeep-ul militar străbătea Kingston-ul, luînd-o la deal, printre colinele luminate de lună ce preced pantele mai abrupte ale Munţilor Albaştri.

Abia dacă schimbară vreo cîteva cuvinte, pînă în momentul în care ajunseră la vila elegantă şi albă a lui Strangways, situată pe Junction Road, dincolo de colina Stony Hill.

Se instalară pe verandă, iar gazda îi oferi lui Bond un whisky cu gheață, în vreme ce îl punea în temă în privința detaliilor laturii jamaicane a cazului.

Strangways era un bărbat înalt și slab, la vreo treizeci și cinci de ani, plin de umor, fost locotenent-comandor în Secția Specială a Marinei Regale. Un ochi îi era acoperit de o banderolă neagră, iar chipul acvilin și expresia voluntară te duceau cu gîndul la prova unui distrugător. Era bronzat și trăsăturile îi erau puternic conturate, iar Bond simți din gesturile sale și din felul său de-a vorbi că era din soiul celor iuți la mînie. Era, în mod cert, eficient în acțiunile sale, poseda un simț al umorului deosebit de fin și nu părea deloc deranjat de faptul că un om trimis de la centru îi invada teritoriul. În mod sigur, conlucrarea cu el avea să fie fructuoasă.

Iată ce îi povesti Strangways:

Dintotdeauna, se zvonise că pe Insula Surprizei era ascunsă o comoară, iar ceea ce se cunoștea despre Morgan cel Sîngeros părea a confirma acele zvonuri.

Micuța insulă era situată în centrul Golfului Rechinului, un mic port aflat la capătul lui Junction Road, șoseaua ce străbate Jamaica de-a curmezișul, de la Kingston și pînă pe coasta nordică.

Marele corsar își stabilise cartierul general acolo, pe Insula Surprizei. Locul îi convenea de minune, deoarece astfel întreaga Jamaică îl despărțea de Port Royal, reședința guvernatorului, lăsîndu-i posibilitatea de a veni și a pleca în voie, fără știrea nimănui. Guvernatorul însuși era mulțumit de această alegere. Coroana era dispusă să închidă ochii la pirateria pe care o practica Morgan, pînă în momentul cînd spaniolii urmau să fie izgoniți definitiv din Caraibe și Morgan avea să fie recompensat cu titlul de cavaler și cu funcția de guvernator al Jamaicăi. Pînă atunci însă, acțiunile sale trebuiau să fie dezaprobate, de ochii lumii, pentru a evita un război cu Spania în Europa.

Aşadar, atîta timp cît norocul fusese de partea sa, Morgan utiliză Golful Rechinului drept port de bază. Construi trei conace pe o proprietate învecinată, pe care o botezase Llanrumney, după numele satului său natal din Ţara Galilor. Cele trei conace erau numite, simplu „Casa lui Morgan", „Casa Doctorului" şi „Casa Doamnei". Chiar şi în prezent, printre ruinele lor erau descoperite monede sau bijuterii din aur.

Corăbiile lui Morgan aruncau întotdeauna ancora lîngă Insula Surprizei, un pinten de coral şi calcar ce răsare din apele Golfului Rechinului, în vîrful său aflîndu-se un platou împădurit cu o suprafaţă de aproximativ un hectar.

Morgan a părăsit Jamaica pentru ultima oară în 1683, fiind arestat şi judecat de consiliul Coroanei, pentru păgubirea acesteia. Comoara sa a rămas ascunsă undeva în Jamaica. Vestitul corsar a murit în mizerie, fără a fi dezvăluit secretul ascunzătorii. Prada tăinuită fusese, cu siguranţă, bogată, rod al nenumăratelor raiduri asupra insulei Hispaniola, al capturii unor nave-tezaur venind din La Plata, al jefuirii oraşelor Panama şi Maracaibo. Şi totul dispăruse fără urmă.

Toată lumea presupunea că secretul zace undeva pe Insula Surprizei. Vreme de două sute de ani însă, toate scufundările şi săpăturile căutătorilor de comori nu duseseră la nici un rezultat. Apoi, spuse Strangways, cu şase luni în urmă, două evenimente, aparent fără legătură, se produseseră într-un interval de numai cîteva săptămîni. Un tînăr pescar din satul situat în Golful Rechinului dispăruse, şi nu fusese găsit nici pînă în prezent. În al doilea rînd, o organizaţie anonimă din New York cumpărase insula, în schimbul sumei de o mie de dolari, plătită actualului proprietar al domeniului Llanrumney, devenit între timp o fermă prosperă ce adăpostea o crescătorie de vite şi o plantaţie de bananieri.

La cîteva săptămîni de la încheierea tranzacţiei, un iaht numit *Secatur* ancoră în Golful Rechinului, chiar pe locul în

care, cu aproape trei secole în urmă, obişnuia să ancoreze şi flota lui Morgan. Echipajul iahtului era format numai din negri. Aceştia se apucară imediat de treabă şi săpară în faţada stîncoasă a insulei o scară de acces. Pe platoul ce domina golful, ei înălţară o serie de barăci în stilul celor din partea locului.

Echipajul iahtului părea a fi aprovizionat cu toate cele necesare, deoarece singurele cumpărături pe care le făceau de la pescarii din golf erau apa şi fructele proaspete.

Alcătuiau un grup tăcut şi disciplinat, care nu se implica niciodată în scandaluri. Oficialităţilor vamale, pe care le contactară în Port Maria, le explicară că se aflau aici cu scopul de a prinde diverse specii de peşti tropicali, îndeosebi din soiurile veninoase, şi pentru a aduna scoici rare, în beneficiul companiei „Ourobouros Inc." din St.Petersburg. Declaraţiile lor fură confirmate la scurtă vreme după aceea, cînd, după ce lucrările de pe insulă fură încheiate, oamenii de pe *Secatur* începură să achiziţioneze mărfurile respective de la pesacrii din Port Maria, Golful Rechinului şi Oracabesa.

Timp de o săptămînă, pe insulă avură loc o serie de explozii, provocate, chipurile, pentru excavarea unui bazin adînc destinat depozitării peştilor prinşi sau cumpăraţi, în aşteptarea livrării.

Secatur începu să facă naveta între Jamaica şi Golful Mexic, iar cei ce observaseră cu binoclul operaţiunile de încărcare raportaseră că, într-adevăr, înaintea plecării, pe iaht erau aduse numeroase rezervoare portabile pentru transportul peştelui. De fiecare dată, după plecarea iahtului, pe insulă rămîneau vreo şase oameni. Bărcile care se apropiau prea mult de insulă erau trimise la plimbare de un individ care stătea de pază, la baza treptelor săpate în stînca falezei înalte. Omul îşi petrecea timpul pescuind, aşezat la capătul unui mic debarcader. Iahtul ancora de fiecare dată în dreptul acestuia, la adăpost de vînturile dominante dinspre nord-est.

Nimeni nu reuși să capete permisiunea de a debarca pe insulă în timpul zilei. După două încercări soldate cu urmări tragice, tentativele nocturne fură, la rîndul lor, abandonate.

Cea dintîi astfel de încercare fusese făcută de un pescar din partea locului, stîrnit de zvonurile referitoare la comoara îngropată, pe care alibiul cu peștii exotici nu reușise să le risipească. Acesta pornise înot spre insulă într-o noapte fără lună. A doua zi, cadavrul său fusese aruncat de valuri pe țărm. Rechinii și baracudele nu mai lăsaseră mare lucru din el: doar trunchiul și resturile unui șold.

Cam la vremea cînd pescarul ar fi trebuit să ajungă pe insulă, somnul locuitorilor satului din golf fusese întrerupt de un zgomot asurzitor, un oribil bubuit de tobe. Părea a veni dinlăuntrul Insulei Surprizei. Cu toții identificară ritmurile drept cele care însoțeau ceremoniile adepților cultului voodoo. Bubuitul tobelor începu cu un ritm lent, urmat de un crescendo tunător, care se stinse după vreo cinci minute.

Din clipa aceea, insula deveni tabu, sau *obeah,* cum spun băștinașii din Jamaica, și chiar pe timp de zi, bărcile începură să o ocolească, păstrînd o anume distanță respectuoasă.

Tot de atunci, aceste evenimente atraseră atenția lui Strangways, care întocmi un raport și îl trimise la Londra. Începînd din 1950, Jamaica devenise o țintă strategică importantă, o dată cu înființarea de către Trustul Metalurgic Reynolds și Corporația Kaiser a unui combinat de extracție și prelucrare primară a zăcămintelor de bauxită recent descoperite. Ipoteza avansată de Strangways în raportul său inițial se referea la posibilitatea ca activitățile de pe Insula Surprizei să fie de fapt camuflajul necesar edificării unei baze pentru micro-submarine în cazul unui război, cu atît mai mult cu cît Golful Rechinului se afla în drumul urmat de navele Trustului Reynolds către noul port destinat încărcării bauxitei, ce fusese construit la Ocho Rios, la cîțiva kilometri distanță, pe coastă.

Londra confruntă raportul primit cu datele furnizate de omologii de la Washington. Astfel, ieşi la iveală faptul că organizaţia newyorkeză care cumpărase insula era, în realitate, controlată integral de către Mr. Big.

Toate acestea se întîmplaseră în urmă cu trei luni. Lui Strangways i se ordonase să pătrundă pe insulă, cu orice preţ, şi să afle ce se petrecea, de fapt, acolo. Agentul-şef puse la cale o operaţiune aşa cum scrie la carte. Închiriase o proprietate numită Beau Desert, pe ţărmul stîng al Golfului Rechinului. Se aflau aici ruinele conacului uneia dintre marile familii care stăpîniseră Jamaica la începutul veacului nouăsprezece, dar şi o vilă modernă, amplasată chiar în dreptul locului de ancorare al iahtului *Secatur*, lîngă Insula Surprizei.

Angajase doi scafandri iscusiţi de la baza Marinei din Bermude şi organizase supravegherea permanentă, prin binoclu, a insulei. Supraveghetorii nu reuşiră să depisteze nimic dubios, astfel încît, într-o noapte calmă, fără lună, îi trimise pe cei doi scafandri, cu misiunea de a cerceta împrejurimile subacvatice ale insulei.

Strangways descrise groaza care îl cuprinsese atunci cînd, la o oră după ce scafandrii porniseră în traversarea celor o sută de metri care îi despărţeau de insulă, teribilul bubuit de tobe răsună din nou, de dincolo de faleză.

Cei doi nu se întoarseră în noaptea aceea.

A doua zi, cadavrele lor fură aruncate de valuri în diferite locuri ale golfului. Sau, mai exact, ceea ce rechinii şi baracudele mai lăsaseră din ele...

În acest punct al istorisirii lui Strangways, Bond îl întrerupse:

– Stai puţin! Ce-i povestea asta cu rechinii şi baracudele? Din cîte ştiu, în această regiune, aceştia n-au dat niciodată semnele unei agresivităţi deosebite. De altfel, nici nu se prea găsesc

în apele Jamaicăi şi, oricum, nu obişnuiesc să se hrănească noaptea. Şi apoi, credeam că nu atacă omul decît atunci cînd acesta sîngerează în apă. Eventual, se reped la cîte un picior de alb, din curiozitate. S-a mai întîmplat aşa ceva, prin părţile acestea?

– N-au mai existat cazuri, din 1942, cînd o fată a fost atacată în rada portului Kingston, răspunse Strangways. Stătea pe marginea unei bărci cu motor, jucîndu-se cu picioarele în apă. Picioarele ei albe li s-au părut, se pare, foarte apetisante. Viteza bărcii nu era prea mare, aşa că... Nu eşti singurul care mi-a atras atenţia în această privinţă. Oamenii mei erau înarmaţi cu harpoane şi pumnale. Credeam că am făcut tot ce se putea pentru a-i proteja. Oribilă treabă! Cred că-ţi dai seama cum m-am simţit... De-atunci, n-am mai întreprins nimic concret, cu excepţia demersurilor legale pentru a căpăta acces pe insulă, prin mijlocirea Biroului Colonial şi a celor de la Washington. Vezi tu, insula aparţine de-acum unui cetăţean american. Dar aprobările sînt greu de obţinut, întreaga afacere se mişcă într-un ritm incredibil de lent, cu atît mai mult cu cît împotriva acestor oameni nu există nici o dovadă a comiterii vreunei ilegalităţi. Se pare că au prieteni sus-puşi pe la Washington, şi nişte avocaţi foarte buni, experţi în legislaţia internaţională. Practic, ne-am împotmolit. Cei de la Londra mi-au ordonat să las totul baltă, pînă la sosirea ta.

Strangways sorbi o înghiţitură de whisky, apoi îl privi pe Bond, aşteptînd reacţia acestuia.

– Ce se mai ştie despre *Secatur?* întrebă Bond.

– E tot în Cuba. Conform celor de la CIA, ar urma să ridice ancora peste aproximativ o săptămînă.

– Cîte călătorii a întreprins pînă acum?

– Vreo douăzeci.

Bond înmulţi o sută cincizeci de mii de dolari cu douăzeci. Dacă estimările sale erau corecte, se pare că Mr. Big transportase

pînă în prezent de pe insulă aur în valoare de un milion de lire sterline.

– Mi-am permis să fac cîteva aranjamente preliminare în ceea ce te privește, urmă Strangways. Vei avea la dispoziție vila de la Beau Desert. Ți-am făcut rost și de o mașină, un coupé Talbot Sunbeam, cu pneuri nou-nouțe, o mașină rapidă, tocmai potrivită pentru drumurile de pe aici. Un tip de treabă, originar din Insulele Cayman, pe nume Quarrel, îți va servi drept factotum. E grozav de simpatic și plin de haz. În sfîrșit, am închiriat pentru tine vila companiei West Indian Citrus de la Manatee Bay, la celălalt capăt al insulei. Acolo vei putea să te odihnești și să te antrenezi în următoarea săptămînă, pînă la sosirea iahtului *Secatur*. Va trebui să fii în formă atunci cînd vei încerca să pătrunzi pe Insula Surprizei. Cred sincer că aceasta e singura soluție. Mai ai nevoie de altceva? Bineînțeles, voi fi și eu pe-aici, așa că vom mai avea prilejul să discutăm. Sînt însă nevoit să rămîn la Kingston, pentru a-i ține la curent pe cei de la Londra și Washington. Vor vrea să afle imediat tot ce întreprindem. Așadar, de ce anume crezi că vei mai avea nevoie?

Bond apucase să reflecteze.

– Mda... Am să te rog să transmiți celor de la Londra să împrumute de la Amiralitate un costum de scafandru autonom, cu rezervele de aer comprimat aferente, cît mai multe, dacă va fi posibil! O pereche de pușți subacvatice cu harpoane. Cele franțuzești, marca „Champion", sînt cele mai bune. O lanternă care să funcționeze și sub apă, un pumnal de comando. Aș vrea să-mi faci rost, de la Muzeul de Istorie Naturală, de tot ce au ei mai eficient în materie de otrăvuri pentru baracude și rechini. N-ar strica niște substanțe de tipul celor folosite de americani, în Pacific, pentru a ține la distanță rechinii. Comandă toate astea, și spune-le celor de la Londra să le trimită cu un zbor direct al BOAC.

Bond făcu o pauză, apoi adăugă:

– Ah, era să uit! Vreau şi o chestie din cele folosite de sabotorii noştri împotriva navelor inamice, în timpul războiului. O mină magnetică, prevăzută cu încărcătura explozivă adecvată.

Capitolul XVII

VÎNTUL CIOCLULUI

Papaya cu o felie de lămîie verde, o farfurie plină cu banane roşii, mere purpurii şi mandarine, o omletă cu şuncă, cafea Blue Mountain – cea mai bună din lume, marmeladă jamaicană, aproape neagră, şi jeleu de guave.

Îmbrăcat numai în şort şi în sandale, Bond îşi lua micul dejun, aşezat pe verandă şi privind panorama scăldată în soare a Kingstonului. Se gîndea că avusese un noroc fantastic şi mulţumea providenţei pentru acest moment superb ce compensa din plin întunericul şi primejdiile caracteristice profesiunii sale.

Bond cunoştea bine Jamaica. Petrecuse aici o bună bucată de vreme, imediat după război, atunci cînd comuniştii ce-şi aveau cartierul general în Cuba încercaseră să se infiltreze în sindicatele muncitorilor jamaicani. Fusese o misiune confuză şi deloc uşoară. În decursul timpului petrecut aici, se îndrăgostise de uriaşa insulă plină de verdeaţă şi de localnicii prietenoşi şi plini de voie bună. Se bucura că i se oferise prilejul să se întoarcă, dar era încîntat în mod deosebit de faptul că avea la dispoziţie o săptămînă întreagă pentru a-şi mai trage răsuflarea, înainte de a se înhăma din nou la treabă.

După micul dejun, Strangways îşi făcu apariţia pe verandă, însoţit de un bărbat înalt cu pielea măslinie, îmbrăcat într-o

cămaşă de un albastru spălăcit şi o pereche de pantaloni uzaţi, închişi la culoare.

Era Quarrel, caymanezul, iar lui Bond, omul îi plăcu imediat. În vinele lui curgea sîngele soldaţilor lui Cromwell şi al corsarilor, chipul lui avea trăsături puternice, iar gura îi trăda severitatea. Avea ochi cenuşii. Doar nasul teşit şi culoarea mai deschisă a podului palmelor îi trădau originea negroidă.

Bond îi strînse mîna.

– Bună dimineaţa, căpitane, îl salută Quarrel.

Venit din partea unui om aparţinînd rasei celor mai iscusiţi navigatori din lumea întreagă, acest apelativ echivala cu cel mai înalt titlu cunoscut. Glasul său nu conţinea însă nici umilinţă, nici dorinţa de a plăcea cu orice preţ. Vorbea pe şleau, fără să se ascundă, aşa cum un membru al echipajului se adresează căpitanului său.

Acele prime schimburi de replici aveau să definească relaţia lor ulterioară. O relaţie asemănătoare celei dintre un nobil scoţian şi căpetenia călăuzelor sale, în care autoritatea nu era nevoie să fie rostită şi nu încăpea loc pentru linguşeli.

După o trecere în revistă a planurilor, Bond urcă la volanul maşinuţei pe care Quarrel o adusese de la Kingston. Porniră înainte pe Junction Road, lăsîndu-l pe Strangways ocupat cu rezolvarea cererilor lui Bond.

Plecaseră în jurul orei nouă, iar aerul era încă destul de rece atunci cînd traversară munţii ce străbat insula precum spinarea unui crocodil. Şoseaua şerpuia în jos, spre cîmpia centrală, în mijlocul unuia dintre cele mai frumoase peisaje din lume, acela al vegetaţiei tropicale ce se transformă o dată cu altitudinea. Flancurile înverzite ale colinelor, acoperite cu penajul crud al bambusului, erau presărate cu pete de un verde mai închis, coroanele arborilor de pîine. Din loc în loc Flăcările Pădurii explodau în extraordinare focuri bengale. Peisajul se modifica, pe măsură ce coborau, pădurile fiind acum alcătuite din esenţe

precum mahonul, abanosul şi balsa. În sfîrşit, odată ajunşi în cîmpia Vale Agualta, se treziră înconjuraţi de valurile verzi ale trestiei de zahăr şi de plantaţii nesfîrşite de bananieri. În depărtare, spre coasta nordică, frunzele palmierilor reflectau razele soarelui, precum tot atîtea explozii de şrapnele.

Quarrel era un tovarăş de drum nemaipomenit şi un ghid experimentat. În vreme ce traversau faimoasa grădină de palmieri de la Castleton, îi vorbi lui Bond despre păianjenii tropicali, îi istorisi povestea unei lupte dintre un centiped şi un scorpion, la care îi fusese dat să fie martor, îi explică diferenţele dintre masculii şi femelele diferitelor specii de păsări. Îi descrise apoi efectele plantelor otrăvitoare din pădurea tropicală şi lăudă virtuţile curative ale unor ierburi de leac, preciză lungimea limbii păsărilor colibri şi îl uimi, informîndu-l despre felul în care crocodilii îşi poartă puii în gură, întinşi unii peste alţii, precum sardelele într-o cutie de conserve.

Descrierile sale erau precise, dar fără a se folosi de un limbaj savant. Utiliza argoul jamaican, în care plantele „se tîrăsc" ori „scheaună" în vînt, moliile sînt numite „lilieci" iar „a iubi" se foloseşte în loc de „a plăcea". Din cînd în cînd, îşi întrerupea expunerile pentru a face semne cu mîna trecătorilor, care îi răspundeau cu gesturi largi şi îl strigau pe nume.

Depăşiră un autobuz ticsit, pe al cărui parbriz scria cu litere mari „ROMANŢA", iar şoferul îi salută, claxonîndu-i vesel.

– Cunoşti o grămadă de oameni pe-aici, remarcă Bond.

– Am supravegheat „Surpriza" vreme de trei luni, timp în care am străbătut drumul ăsta de două ori pe săptămînă, căpitane. Cu timpul, jamaicanii ajung să te cunoască. Au ochi buni, asta e!

Pe la zece şi jumătate, trecuseră deja de Port Maria şi apucară pe micul drum de ţară ce ducea în Golful Rechinului. De după o cotitură, golful li se arătă în toată splendoarea sa. Bond opri şi amîndoi coborîră din maşină.

Golful avea forma unei semiluni, cu un diametru de mai puțin de un kilometru și jumătate. Suprafața sa de un albastru-intens era încrețită de o briză ușoară ce bătea dinspre nord-est, o răbufnire tîrzie a Vînturilor Negoțului ce se nasc la opt sute de mile distanță, în Golful Mexic, începîndu-și lunga călătorie în jurul lumii.

La un kilometru și jumătate de locul în care se aflau, linia albă a brizanților marca localizarea recifului care închidea golful, lăsînd doar o portiță îngustă de ape liniștite ce îngăduia trecerea vaselor. În centrul semilunii, Insula Surprizei se înalța falnic la treizeci de metri deasupra apei. Un guler de spumă albă îi lingea latura estică, în vreme ce, la adăpostul ei, apele erau liniștite.

Era aproape rotundă, asemeni unui tort cenușiu cu cremă verde, așezat pe o farfurie de porțelan albastru. Poposiseră la vreo treizeci de metri deasupra micuței aglomerări de colibe ale pescarilor, adăpostite îndărătul unei liziere de palmieri. Se aflau cam la nivelul platoului acoperit de verdeață al insulei aflate la vreo opt sute de metri distanță. Quarrel îi arătă acoperișurile plate ale barăcilor pitite într-un crîng, către centrul insulei. Bond cercetă panorama prin binoclul oferit de Quarrel, dar nu zări nici un semn al vreunei activități, cu excepția unui firicel de fum dus de briză.

Jos, apa golfului căpăta o nuanță verzuie în contact cu nisipul alb al plajei. Pe măsură ce se adîncea, devenea tot mai albastră. Un semicerc brun-roșcat vădea amplasarea recifului din interiorul golfului. Dincolo de acesta, apa era din nou albastru-închis, avînd ici și colo pete azurii ori ultramarine. Quarrel îi spuse că, la locul de ancorare al iahtului, adîncimea apei atingea zece metri.

În partea stîngă a golfului, pe la jumătatea distanței ce îi despărțea de îngemănarea acestuia cu marea, într-un pîlc de arbori ce străjuiau o plajă îngustă, cu nisip alb, se afla viitoarea

bază a operațiunilor, Beau Desert. Quarrel îi descrise în amănunt împrejurimile domeniului, iar Bond petrecu zece minute studiind atent fîșia de mare lată de trei sute de metri care despărțea domeniul de locul obișnuit de ancorare al iahtului, la poalele insulei.

În total, Bond își petrecu o oră studiind terenul. Apoi, fără să mai coboare în sat ori la vila de la Beau Desert, făcură cale întoarsă către șoseaua principală care ducea pe coastă.

Străbătură micul port rezervat comerțului cu banane de la Oracabessa și ocoliră Ocho Rios și uriașa uzină de prelucrare a bauxitei ce fusese recent dată în exploatare. Își văzură de drum către țărmul nordic, spre Montego Bay, cale de două ore. Era luna februarie și sezonul era în toi. Satul și salba de hoteluri erau scăldate în ploaia de aur a celor patru luni în care localnicii și întreprinzătorii veniți de pretutindeni cîștigau cît să-și ducă viața tot restul anului. Opriră la un restaurant situat de cealaltă parte a vastului golf și luară prînzul. Apoi își continuară drumul în toropeala fierbinte a după-amiezii, către extremitatea vestică a insulei, aflată la o distanță de alte două ore.

Aici, din pricina mlaștinilor de pe coastă, nimic nu se schimbase din ziua în care Columb alesese Manatee Bay drept loc de vremelnic popas. Pescarii jamaicani luaseră locul indienilor Arawak însă, în rest, timpul părea a se fi oprit.

Bond își spuse că avea, probabil, în față cea mai frumoasă plajă din cîte îi fusese dat să vadă vreodată: cale de opt kilometri, nisipul alb se cufunda în spuma brizanților, iar palmierii se întindeau, într-o grațioasă dezordine, pînă la orizont. Dedesubtul acestora, bârcile pescarilor se odihneau printre cochiliile rozalii ale scoicilor uriașe. Colibele acoperite cu frunze de palmier fuseseră construite la umbră, în spațiul dintre plajă și marginea ținuturilor mlăștinoase.

Într-un colț al plajei, îndeajuns de departe de restul colibelor, în mijlocul unei peluze aspre cu iarbă de Bahamas, se afla casa

ridicată pe stîlpi în care angajaţii companiei „West Indian Citrus" îşi petreceau sfîrşitul de săptămînă. Fusese construită pe stîlpi pentru a fi ferită de termite şi era blindată cu plasă de sîrmă, împotriva ţînţarilor şi a muştelor de nisip. Bond părăsi drumul neasfaltat şi parcă maşina sub casă. În vreme ce Quarrel pregătea cele două camere pe care le alesese, Bond îşi luă un prosop şi se îndreptă spre mare, aflată la douăzeci de metri distanţă, dincolo de liziera de palmieri.

Înotă vreme de o oră şi se bălăci în apa călduţă, gîndindu-se la Insula Surprizei şi la secretul acesteia, revăzînd în memorie imaginea celor trei sute de metri ce o despărţeau de ţărm, punîndu-şi întrebări în privinţa rechinilor, baracudelor şi a celor-lalte pericole neştiute pe care marea, precum o bibliotecă plină de cărţi într-o limbă necunoscută, le pregăteşte celor ce cutează să o înfrunte.

Întorcîndu-se la vilişoara de lemn, Bond fu înţepat, pentru întîia oară, de muştele de nisip. Văzînd micile umflături ce-i apăruseră pe spinare, Quarrel chicoti. În curînd, avea să aibă mîncărimi insuportabile.

– Nu poţi face nimic pentru a le ţine la distanţă, căpitane, îi spuse Quarrel. În schimb, te pot scăpa de mîncărimi. Mai întîi însă, fă un duş, să dai jos sarea. Blestematele astea de muşte înţeapă doar vreme de o oră, seara, dar le place să mănînce sărat.

Cînd Bond ieşi de sub duş, Quarrel scoase la iveală o sticluţă veche de tinctură şi îi unse înţepăturile umflate cu un lichid maroniu ce mirosea a pucioasă.

– În Cayman, avem mai multe muşte de nisip şi mai mulţi ţînţari decît sînt oriunde altundeva în lume, dar nu ne pasă de ele, atîta vreme cît avem la noi alifia asta!

Cele zece minute ale amurgului tropical se scurseră cu rapida lor melancolie, apoi stelele şi luna aflată în al treilea pătrar se aprinseră pe boltă, iar valurile se liniştiră, devenind o şoaptă. Era

scurtul răgaz care însoţeşte schimbarea direcţiei vîntului în Jamaica. Curînd, foşnetul palmierilor se făcu din nou auzit.

Quarrel făcu un semn din cap, spre fereastră.

– E Vîntul Cioclului.

– Cum i-ai zis? se miră Bond.

– Briza din şi înspre larg, aşa-i spun marinarii, răspunse Quarrel. Vîntul Cioclului suflă aerul împuţit adunat pe insulă peste zi. Bate toată noaptea, de la şase la şase. Apoi, în fiecare dimineaţă, Vîntul Doctorului începe să bată dinspre mare, aducînd aer proaspăt. Aşa le spunem noi, în Jamaica.

Bond ridică privirea amuzată spre Bond.

– Se pare că matale şi Vîntul Cioclului aveţi sarcini asemănătoare, căpitane, spuse el, mai în glumă, mai în serios.

Bond izbucni în rîs.

– Noroc că mie nu mi se cere să respect un asemenea orar strict!

Afară, greierii şi broaştele arboricole îşi începuseră concertele, iar fluturii de noapte prinseră a se izbi de plasa de sîrmă, atraşi de lumina celor două lămpi cu petrol ce atîrnau de bîrnele tavanului.

Din cînd în cînd, cîte o pereche de pescari ori vreun grup de fete ce chicoteau întruna treceau prin dreptul ferestrei, îndreptîndu-se spre cîrciumioara aflată la capătul golfului. Nici un localnic nu îndrăznea să se plimbe singur la vreme de noapte, de teama pricolicilor ce s-ar fi putut ascunde printre copaci, ori a balaurului rostogolitor, greţoasa bestie ce îşi atacă victimele rostogolindu-se, cu picioarele legate în lanţuri şi scuipînd foc pe nări. Aici, superstiţiile erau la ele acasă.

În vreme ce Quarrel pregătea cina suculentă alcătuită din peşte, ouă şi legume care avea să devină meniul lor obişnuit, Bond se aşeză într-un balansoar şi începu să răsfoiască volumele împrumutate de Strangways de la Institutul Jamaican. Erau cărţi despre mările tropicale şi fauna lor, semnate de Beebe, Allyn şi

alţii şi interesantul volum al lui Cousteau şi Hass despre vînătoarea submarină. Avea să parcurgă cei trei sute de metri care îl despărţeau de Insula Surprizei pe sub apă şi era hotărît să facă totul ca la carte, fără a lăsa nimic la voia întîmplării. Ajunsese să cunoască stilul de lucru al lui Mr. Big, şi era convins că Insula Surprizei avea să fie strălucit protejată. Precis nu cu arme de rînd, puşti sau explozibili. Mr. Big nu voia să aibă de-a face cu poliţia. Trebuia să se ferească de braţul lung al legii. Bănuia că Mr. Big reuşise, într-un fel sau altul, să aducă în slujba sa forţele mării. Iată de ce îşi concentra eforturile de documentare într-o direcţie precisă: cazurile în care rechinii şi baracudele, caracatiţele sau pisicile de mare atacă omul.

Faptele expuse de naturalişti erau de natură a trezi fiori reci oricărui profan. Experienţele trăite de Cousteau în Mediterană şi de Hass în Marea Roşie şi în Caraibe erau însă oarecum mai încurajatoare.

În noaptea aceea, visele lui Bond fură pline de întîlniri terifiante cu pisici de mare şi caracatiţe uriaşe, rechini-ciocan şi baracude cu dinţi de ferăstrău. Se zvîrcoli şi gemu în somn, toată noaptea.

A doua zi dimineaţa, îşi începu antrenamentele, sub privirea critică şi încurajatoare totodată a lui Quarrel. În fiecare dimineaţă, înota cîte un kilometru şi jumătate de-a lungul plajei şi se întorcea la vilă alergînd pe nisipul întărit, tocmai la timp pentru a lua micul dejun. În jur de ora nouă, urcau în barcă, şi ridicau vela unică, triunghiulară. Vîntul prielnic îi purta cu repeziciune peste ape, în lungul coastei, către Bloody Bay sau Orange Bay, unde nisipul plajei e întrerupt de faleze abrupte, iar recifuI e foarte aproape de ţărm.

Aici acostau, iar Quarrel scotea la iveală echipamentul: două măşti de scafandru, cîte o pereche de labe şi o puşcă veche subacvatică, aruncătoare de harpoane. Porneau apoi în expediţii de vînătoare ce ar fi lăsat pe oricine cu răsuflarea

tăiată, simulînd astfel condiţiile pe care avea să le întîlnească în Golful Rechinului.

Vînau în tăcere, la o distanţă de cîţiva metri unul de altul. Quarrel se mişca fără efort în acest element, în care se simţea aproape ca la el acasă.

Curînd, Bond învăţă şi el să nu mai lupte cu marea, ci să se lase purtat de curenţi şi de vîrtejuri, fără a li se opune, adaptînd tacticile din judo la vînătoarea subacvatică.

În prima zi, se întoarse acasă plin de tăieturi, otrăvit de corali, şi cu o duzină de ţepi de la un arici de mare înfipţi în spinare. Quarrel rînji şi îi trată rănile cu tinctură de iod şi alcool. Apoi, ca în fiecare seară, îi făcu lui Bond un masaj cu ulei de palmier, vreme de o jumătate de oră, vorbindu-i fără grabă despre peştii pe care îi întîlniseră în expediţia din acea zi, explicîndu-i obiceiurile feluritelor specii de peşti de pradă, descriindu-i modalităţile folosite de vieţuitoarele acvatice pentru a se ascunde în faţa duşmanilor, camuflîndu-se ori schimbîndu-şi culoarea prin felurite modificări ale fluxului sanguin.

Quarrel îl lămuri că nu auzise niciodată ca vreun peşte să fi atacat omul, decît atunci cînd era disperat, ori respectivul înotător sîngera. Peştii din apele tropicale sînt rareori flămînzi şi îşi folosesc „armele" pentru apărare, nu pentru atac. Singurele excepţii, recunoscu el, erau baracudele. „Sînt peşti răi", spuse el. Nu cunoşteau alt inamic decît boala, puteau atinge viteze de pînă la optzeci de kilometri pe oră, pe distanţe scurte şi aveau dinţii cei mai ascuţiţi dintre toate vieţuitoarele marine.

Într-o zi, reuşiră să ucidă o baracudă de vreo cinci kilograme, care se tot învîrtise în jurul lor, dispărînd în răstimpuri în negura apelor şi reapărînd apoi, nemişcată, tăcută, deasupra lor, holbîndu-se cu ochii ei de tigru, de la o distanţă atît de mică, încît îi vedeau branhiile pulsînd şi dinţii strălucind feroce dintre fălcile deschise.

În cele din urmă, Quarrel luă puşca de la Bond şi trimise spre ea un harpon, străpungîndu-i pîntecele. Baracuda se repezi direct spre ei, cu fălcile căscate precum cele ale unui şarpe cu clopoţei. Bond se feri şi îşi azvîrli cangea spre baracudă, în vreme ce aceasta se avînta spre tovarăşul lui. Cangea îşi rată ţinta, dar nimeri între fălcile peştelui. Fălcile apucară vîrful oţelit al cangei, smulgînd-o din mîinile lui Bond. Quarrel profită de scurtul răgaz pentru a spinteca peştele cu pumnalul, iar acesta parcă înnebuni, zvîrcolindu-se prin apă cu harponul înfipt în burtă, într-un vîrtej de măruntaie şi sînge, strîngînd în dinţi cangea. Quarrel fu pe punctul de a scăpa din mînă firul, căci peştele încerca să fugă, cu pîntecele sfîşiat de vîrful harponului, dar în cele din urmă reuşi să se cţere pe un pinten al recifului şi, ajutat de Bond, îl traseră la mal.

Cînd Quarrel îi tăie gîtul şi îi desfăcu maxilarele încleştate, smulgînd afară cangea, descoperiră urmele adînci, strălucitoare, lăsate de dinţii fiarei în oţelul vîrfului.

Tăiară capul peştelui şi îi desfăcură fălcile, folosindu-se de o bucată de lemn ca de o pîrghie. Maxilarele se desfăcură aproape în unghi drept, dezvăluind un hău fără fund mărginit de o garnitură uimitoare de dinţi ascuţiţi, atît de mulţi încît se încălecau precum ţiglele pe un acoperiş. Chiar şi pe limbă existau cîteva şiruri de dinţişori încovoiaţi şi ascuţiţi, iar în faţă, înspăimîntătoarea gură mai era înarmată cu doi colţi enormi, asemănători cu cei de şarpe.

Deşi cîntărea doar cu puţin mai mult de cinci kilograme, avea o lungime de mai bine de un metru şi forma unui glonte de muşchi şi carne tare ca piatra.

– De-acu', nu mai tragem în baracude, spuse Quarrel. Dacă n-ai fi fost matale, la ora asta eram în drum spre spital, unde mă păştea o şedere de cel puţin o lună. Probabil m-ar fi desfigurat. A fost o prostie din partea mea că am atacat-o. Dacă am fi înotat spre ea, ar fi plecat. Aşa fac, de obicei. Baracudele, ca toţi

peştii, de altfel, suferă de laşitate. Să nu-ţi faci însă griji, căpitane, adăugă Quarrel, arătînd spre fălcile căscate. N-o să mai ai ocazia să întîlneşti aşa ceva.

– Sper să ai dreptate, spuse Bond. Nu de alta, dar n-am o faţă de rezervă.

Pînă la sfîrşitul săptămînii, Bond era ars de soare, iar muşchii i se întăriseră. Îşi redusese porţia de ţigări la cel mult zece pe zi, şi lăsase deoparte orice fel de băutură. Putea să înoate pînă la trei kilometri fără să obosească defel, mîna i se vindecase pe de-a-ntregul şi toate urmele vieţii de orăşean dispăruseră.

Quarrel era încîntat.

– Eşti gata de plecare spre Insula Surprizei, căpitane, îi spuse acesta. Şi zău că nu mi-ar place să fiu în pielea peştelui ce-ar încerca să te atace!

În seara celei de-a opta zi, întorcîndu-se acasă, îl găsiră pe Strangways aşteptîndu-i.

– Am cîteva veşti bune pentru tine: prietenul tău Felix Leiter îşi va reveni. Mă rog... va supravieţui. Au fost nevoiţi să-i amputeze ceea ce mai rămăsese din braţul şi piciorul sfîşiat. Chirurgii plasticieni s-au apucat să-i reconstruiască figura. Ieri, m-au sunat cei de la St. Petersburg. Se pare că, de cum şi-a venit în fire, prietenul tău a insistat să îţi transmită un mesaj. Spune că îi pare rău că nu poate fi alături de tine şi te sfătuieşte să nu faci greşelile pe care le-a făcut el.

Copleşit, Bond îşi întoarse privirea spre fereastră.

– Transmite-i urările mele de însănătoşire grabnică, spuse el, cu tulburare în glas. Şi spune-i că-i simt lipsa.

Se întoarse din nou spre Strangways.

– Ce se-aude cu echipamentul? S-a rezolvat totul?

– Avem tot ce ne trebuie, îl linişti Strangways. *Secatur* porneşte mîine spre Insula Surprizei. Vor face o escală în Port Maria, pentru a rezolva formalităţile vamale şi ne aşteptăm să ancoreze la locul ştiut, mîine, înainte de căderea nopţii. Mr. Big

se află şi el la bord. E a doua oară cînd vine personal aici. Era să uit, potrivit celor de la CIA, la bord se află şi o fată pe nume Solitaire. Ştii ceva despre ea?

– Nu mare lucru, răspunse Bond. În schimb, mi-ar plăcea să o ştiu scăpată din mîinile ticălosului aceluia. Nu face parte din tabăra lui.

– O prinţesă în ghearele balaurului, comentă Strangways, cuprins de o inspiraţie romantică. E bună! Cei de la CIA sînt de părere că dama fentează.

Bond însă nu-l mai asculta. Ieşise pe verandă şi se uita la stele. Niciodată în viaţă, nu mai jucase un joc cu o miză atît de mare: secretul comorii, înfrîngerea unui mare criminal, anihilarea unei reţele de spioni comunişti şi distrugerea unui tentacul al SMERŞ-ului, cumplita organizaţie împotriva căreia jurase să lupte pînă la capăt. Şi, mai presus de toate, Solitaire, cea care avea să fie răsplata sa, dacă avea să învingă.

Stelele clipeau enigmatic, iar el nu avea puterea de a le descifra mesajul.

Capitolul XVIII

BEAU DESERT

După cină, Strangways se întoarse la Kingston, căzînd de acord cu Bond ca el şi Quarrel să i se alăture a doua zi, dis-de-dimineaţă. Strangways îi adusese un teanc gros de cărţi şi rapoarte despre rechini şi baracude, iar Bond le parcurse cu atenţie.

Din cîte citea, cărţile nu aveau mare lucru de adăugat învăţăturilor practice ale lui Quarrel. Autorii erau oameni de ştiinţă, iar majoritatea datelor utilizate proveneau de pe plajele Pacificului, un loc unde trupul în mişcare al unui înotător atrage imediat atenţia peştilor de pradă.

Părerea generală părea a fi aceeaşi cu a lui Quarrel: înotătorii de la suprafaţă riscau mai mult decît scafandrii autonomi. Atacurile puteau să provină, practic, din partea oricărui peşte din familia rechinilor, îndeosebi în condiţiile în care rechinul respectiv era stimulat şi excitat de prezenţa sîngelui în apă, de mirosul înotătorului ori de vibraţiile senzoriale ce se propagau dinspre o persoană rănită aflată în apă. În multe cazuri însă, citi el, rechinii puteau fi alungaţi uşor de zgomotele puternice, ori chiar înotînd în direcţia lor.

Cea mai eficientă substanţă pentru izgonirea rechinilor, potrivit Laboratorului de Cercetări al Marinei Americane, era un amestec de acetat de cupru şi negru de fum. Se părea că, în

ultima vreme, toate navele de război americane fuseseră înzestrate cu provizii din această substanță.

Bond îl chemă pe Quarrel, dornic să-i împărtășească din cele aflate. Caymanezul pufni neîncrezător, pînă în momentul în care Bond se apucă să îi citească din raportul asupra cercetărilor întreprinse la sfîrșitul războiului de către departamentul specializat al Marinei, „în condiții extreme, asupra unui grup masiv de rechini": „...Rechinii au fost atrași în siajul unei nave de pescuit, cu ajutorul momelii formate din deșeuri de pește. Rechinii au sosit imediat, în grup compact. Am pregătit un recipient conținînd pești netratați, și un alt recipient conținînd deșeuri de pește tratate cu substanța de respingere. Cameramanul a început să înregistreze comportamentul haitei de rechini. Vreme de treizeci de secunde, în apă a fost turnat conținutul recipientului cu pește proaspăt. În mare învălmășeală, împroșcînd totul în jur, rechinii s-au repezit la hrană. Apoi am vărsat în mare conținutul recipientului tratat cu substanța de respingere, tot într-un interval de treizeci de secunde. Dacă la prima încercare, rechinii se bătuseră pe peștele aruncat, chiar lîngă carena navei, de această dată, după mai puțin de cinci secunde de la aruncarea substanței de respingere în apă, în jurul navei nu se mai afla nici un rechin. Am repetat experiența în aceeași succesiune, după treizeci de minute. Grupul feroce de rechini s-a hrănit cu peștele proaspăt, pe parcursul celor treizeci de secunde, dar s-a făcut nevăzut imediat ce am aruncat în apă peștele tratat. La o a treia încercare, rechinii n-au îndrăznit să se apropie la mai puțin de douăzeci de metri de navă".

– Ei, ce părere ai? întrebă Bond.

– Nu ți-ar strica nici dumitale puțin din substanța asta, îi răspunse Quarrel, impresionat fără să vrea.

Bond înclina să-i dea dreptate. Washingtonul îl anunțase pe Strangways că substanța de respingere, turnată în calupuri, se afla pe drum, și urma să sosească în cel mult patruzeci și opt de

ore. Dar chiar dacă transportul nu avea să sosească la timp, Bond nu-şi făcea prea multe griji. Nu-i prea venea să creadă că va avea de înfruntat condiţii chiar atît de neprielnice, în apele liniştite din preajma insulei.

Înainte de culcare, Bond ajunsese la concluzia că nu putea să fie atacat decît în cazul în care apa va fi poluată cu sînge, ori dacă îi va da de înţeles peştelui de pradă care l-ar fi ameninţat că îi era frică. Cît despre caracatiţe, peşti-scorpion ori pisici de mare, nu trebuia decît să fie atent pe unde călca. În opinia sa, ţepii de şapte-opt centimetri lungime ai aricilor de mare constituiau cea mai gravă ameninţare, în condiţii normale, la adresa celui ce se avînta în înotul subacvatic la tropice. Dar durerea unei astfel de înţepături, deşi deloc plăcută, nu avea cum să-l împiedice să-şi ducă la bun sfîrşit misiunea.

Plecară înainte de şase dimineaţa şi sosiră la Beau Desert la zece şi jumătate.

Domeniul fusese cîndva o plantaţie superbă cu o suprafaţă de aproximativ o mie de acri. Ruinele conacului dominau priveliştea golfului. Acum, plantaţia devenise o livadă de citrice, împrejmuită cu o lizieră de palmieri şi copaci cu lemn de esenţă tare. Istoria acestor locuri urca în timp pînă în vremea lui Cromwell. Numele romantic al proprietăţii vădea moda secolului optsprezece, cînd domeniile jamaicane purtau nume precum Bellair, Bellevue, Boscobel, Harmony sau Nymphenburg, ori se chemau Speranţa, Mulţumirea sau Odihna.

O cărare ce nu putea fi văzută de pe insula din centrul golfului ducea, printre copaci, la vilişoara de pe ţărm. După o şedere de o săptămînă în decorul frust de la Manatee Bay, băile cu apă curentă şi mobilierul din răchită îi păreau lui Bond de-a dreptul luxoase, iar carpetele viu colorate la fel de fine precum catifeaua, după opt zile de umblet pe pietrişul amestecat cu scoici.

Printre lamelele jaluzelelor coborîte, Bond admiră grădina plină de flăcările vii ale florilor de trandafir, hibiscus şi

bougainvillea. Grădina se sfîrșea la marginea plajei înguste de nisip alb, pe care palmierii o ascundeau parțial vederii. Bond se așeză pe brațul fotoliului de lîngă fereastră și parcurse din priviri, centimetru cu centimetru, întinderea albastră a apei, vîrstată cu brunul recifelor, pînă cînd întîlni temelia insulei. Jumătatea superioară a falezei se ghicea dincolo de frunzele palmierilor. Ceea ce vedea însă din stînca cenușie, abruptă, era de-ajuns pentru a-i inspira respect.

Quarrel găti prînzul folosindu-se de un primus, ca nu cumva fumul să le trădeze prezența. După-amiază, după un ceas de somn odihnitor, Bond trecu în revistă echipamentul expediat de la Londra, și pe care Strangways avusese grijă să-l trimită aici. Încercă mai întîi costumul de scafandru din cauciuc negru, care îl acoperea din cap pînă în picioare. Totul, de la casca ajustată după forma capului, la masca de plexiglas și la labele lungi, i se potrivea de minune. Bond binecuvîntă eficiența secției „Q" din subordinea lui M.

Ajutat de Quarrel, testară cele două butelii cilindrice. Fiecare dintre ele conținea cîte o mie de litri de aer proaspăt, comprimat la o presiune de două sute de atmosfere. Mecanismul de trecere pe sistemul de rezervă și comanda valvei de admisie erau simple, și chiar și un puști de trei ani le-ar fi înțeles deîndată modul de funcționare. La adîncimea la care avea să lucreze, proviziile de aer durau două ore, timp mai mult decît suficient.

Pușca aruncătoare de harpoane marca „Champion" era nouă și fiabilă, iar pumnalul era exact ceea ce își dorise: o baionetă de tipul celor fabricate de Wilkinson în timpul războiului. În sfîrșit, într-o cutie acoperită de etichete purtînd inscripții de atenționare, se afla mina magnetică pe care o ceruse. Avea formă conică; explozibilul era așezat la baza conului, iar de-aici porneau firele de cupru destinate armării. Era puternic magnetizată, făcută să adere imediat la orice suprafață metalică. Cei de la Londra trimiseseră și o duzină de detonatoare avînd forma unor stilouri din

sticlă şi metal. Erau programate să explodeze în intervale cuprinse între zece minute şi opt ore, iar instrucţiunile erau limpede redactate. Îi trimiseseră chiar şi un flacon cu tablete de benzedrină, menite să îi sporească acuitatea percepţiei în timpul acţiunii, şi un bogat sortiment de lanterne subacvatice, inclusiv una al cărei fascicul nu era mai gros decît un creion.

Bond şi Quarrel cercetară cu atenţie fiecare piesă a echipamentului, testînd valve şi contacte, pînă cînd se declarară, de comun acord, mulţumiţi de treaba făcută. Apoi, Bond coborî printre copaci pînă la marginea plajei unde, pitit lîngă trunchiul unui arbore, cercetă îndelung apele golfului, evaluînd adîncimi, trasînd itinerarii prin relieful accidentat al recifelor şi estimînd traiectoria lunii, care avea să fie unicul său punct de reper în dificila traversare.

La ora cinci, Strangways reveni, aducînd veşti proaspete despre *Secatur.*

– Au plecat din Port Maria, le spuse acesta. Vor ajunge în cel mult zece minute la intrarea în golf. Mr. Big a prezentat vameşilor un paşaport pe numele de Gallia, iar fata se numea, cică, Latrelle, Simone Latrelle. Ea n-a ieşit din cabină, fiind pasămite doborîtă la pat de răul de mare, potrivit negrului ce s-a prezentat drept căpitan al iahtului. La bord se aflau o grămadă de acvarii-rezervor, toate goale. Erau mai bine de o sută. În rest, nimic suspect, aşa că vameşii le-au permis intrarea în port. Iniţial, m-am gîndit să urc şi eu la bord, îmbrăcat în ofiţer vamal, apoi mi-am zis că nu e cazul să trezim suspiciuni inutile tocmai acum. Mr. Big n-a urcat pe punte. Cînd au coborît să-i verifice actele, citea. Ce zici de echipament?

– E perfect, răspunse Bond. Cred că vom acţiona mîine noapte. Sper să avem parte şi de puţin vînt; dacă cumva bulele de aer pe care le voi lăsa în urmă vor fi zărite, ne-am ars.

Quarrel intră în încăpere.

– Iahtul tocmai traversează bariera de corali, căpitane, anunţă acesta.

Coborîră pe ţărm, ferindu-se să iasă de la adăpostul copacilor şi-şi aţintiră binoclurile spre larg.

Secatur era o navă arătoasă, cu carena vopsită în negru şi suprastructurile de un gri metalic. Avea o lungime de douăzeci de metri şi se vedea limpede că era o navă rapidă – cel puţin douăzeci de noduri, estimă Bond. Cunoştea istoria vasului. Fusese construit în 1947 pentru un milionar şi echipat cu două motoare Diesel construite la General Motors. Carena era de metal, iar echipamentul includea aparatură de ultimă oră, inclusiv un radar pentru navigaţie şi un radio-telefon pentru a păstra legătura cu ţărmul. Nava arbora pe catarg un drapel roşu de semnalizare, iar la pupa pavilionul Statelor Unite. Traversa acum bariera de corali, prin deschiderea de şapte metri lăţime, cu o viteză de cel mult trei noduri.

Deîndată ce ajunseră dincolo de pasajul strîmt, timonierul cîrmi strîns, aducînd nava în paralel cu latura dinspre mare a insulei. Iahtul ocoli insula într-o voltă graţioasă, apoi cîrmi iar, ajungînd la adăpost, între insulă şi ţărm. Între timp, trei negri îmbrăcaţi în costume albe, marinăreşti, coborîră treptele săpate în piatră şi se aliniară de-a lungul debarcaderului, pregătiţi să prindă parîmele de amaraj. Nu fu nevoie decît de cîteva manevre mărunte pentru a aşeza iahtul la capătul debarcaderului şi pasarela fu imediat coborîtă. Un huruit metalic însoţi cufundarea celor două ancore grele, care striviră formaţiunile de corali, împrăştiind fragmente brune pe nisipul alb de pe fund. Vasul se afla acum la adăpost, chiar şi în cazul iscării unui vînt dinspre nord. Din estimările lui Bond, reieşea că distanţa de la fundul apei şi pînă la chila navei era de cel mult şapte metri.

Văzură silueta masivă a lui Mr. Big, care tocmai îşi făcuse apariţia pe punte. Uriaşul coborî pasarela, parcurse lungimea debarcaderului şi se apucă să urce treptele abrupte săpate în

stîncă. Se oprea des, şi Bond avu impresia că aude bubuiturile inimii lui bolnave, muncind din greu pentru a pompa sîngele necesar în arterele trupului gigantic.

Era urmat de doi negri din echipaj, care cărau o targă pe care un trup aparent lipsit de viaţă era legat cu curele. Prin binoclu, Bond distinse părul negru al lui Solitaire. Simţind-o aproape, Bond avu o strîngere de inimă. Se rugă în gînd ca targa să fie doar o măsură de precauţie, pentru a evita recunoaşterea fetei de către un eventual observator aflat pe ţărm.

De-a lungul treptelor se formă apoi un lanţ de doisprezece oameni, care îşi trecură din mînă în mînă acvariile-rezervor, unul cîte unul. Bond numără, în total, o sută douăzeci de acvarii. Cîteva lăzi ajunseră pe platoul insulei, urmînd aceeaşi cale.

– N-au adus mare lucru, de astă dată, comentă Strangways, deîndată ce operaţiunile de descărcare încetară. N-au adus decît o jumătate de duzină de lăzi. De obicei, sînt vreo cincizeci. Se pare că nu au de gînd să zăbovească prea mult.

De-abia sfîrşise de vorbit, cînd un acvariu care, în mod vizibil, era pe jumătate plin cu apă şi nisip, fu trecut din mînă în mînă de-a lungul ascensorului uman, în sens invers, cu mare băgare de seamă. Urmă un altul, apoi încă unul, la intervale de aproximativ cinci minute.

– Isuse! exclamă Strangways. S-au pus deja pe încărcat. Se pare că au de gînd să iasă în larg mîine dimineaţă. Să însemne oare asta că au de gînd să golească tot? Aşadar, acesta o fi ultimul transport?

Bond urmări o vreme operaţiunile ce se desfăşurau pe insulă, apoi se întoarse şi o luă încet spre vilă, printre copaci. Quarrel rămase pe ţărm, urmînd să-i anunţe în cazul în care s-ar fi întîmplat ceva deosebit.

Se aşezară în camera de zi şi, în vreme ce Strangways îşi pregătea un whisky cu gheaţă, Bond se apropie de fereastră, încercînd să-şi adune gîndurile.

Se făcuse ora şase şi licuricii începuseră să strălucească în umbra livezii. Luna palidă se ridicase deja pe cer, iar la celălalt capăt al orizontului, ultimele gene de lumină se stingeau încet. O briză uşoară vălurea golful, iar brizanţii mărunţi lingeau nisipul alb al plajei. Cîţiva norişori răzleţi, colorați în roz şi portocaliu de ultimele raze ce răzbăteau de dincolo de orizont, se mişcau alene, camuflînd ici şi colo primele stele. Palmierii foşneau surd, în bătaia răcoroasă a Vîntului Cioclului.

„Vîntul Cioclului" repetă în gînd Bond şi zîmbi trist. Aşadar, în noaptea asta avea să se întîmple totul. Era singura şansă, iar condiţiile erau aproape perfecte. Lipsea doar substanţa de respingere a rechinilor, care nu apucase să sosească. Dar acesta era un simplu amănunt, util desigur, dar nu absolut necesar. Nu era o scuză. Călătorise peste trei mii de kilometri şi lăsase în urmă cinci cadavre, pentru a ajunge aici. Şi totuşi, perspectiva iminenţei întunecatei aventuri subacvatice, pe care mintea sa o amînase deja pentru a doua zi, îl înfiora. Pe neaşteptate, se trezi urînd marea şi tot ceea ce ascundea aceasta. Milioanele de antene minuscule ce-şi vor începe tremurul în clipa în care el avea să intre în apă, ochii ce se vor deschide pentru a-l observa, pulsul vietăţilor, ce-avea să şovăie o secundă, revenind apoi la ritmul normal, tentaculele gelatinoase ale meduzelor oarbe, fie zi, fie noapte, care aveau să se întindă spre el, încercînd să-l reţină.

Urma să străbată un parcurs înţesat de miliarde de taine. Cei trei sute de metri pe care trebuia să îi parcurgă singur în întunericul rece al apelor golfului aveau să fie asemeni traversării unui codru adînc, dincolo de care se afla citadela ai cărei paznici uciseseră deja trei oameni. El, Bond, după ce se zbenguise vreme de o săptămînă, vegheat de „doica" sa, avea să plece la drum, peste numai cîteva ore, chiar în noaptea aceea şi să se scufunde sub vălul de nepătruns al apelor întunecate. Era o nebunie, era de

negîndit! Muşchii i se încordară şi unghiile i se înfipseră în palmele asudate.

Se auzi o bătaie în uşă şi Quarrel îşi făcu apariţia. Bond se desprinse cu bucurie de fereastră şi se apropie de colţul în care, la lumina camuflată a unei lămpi, Strangways îşi savura băutura.

– Au aprins luminile şi îşi văd de lucru, căpitane, anunţă Quarrel, rînjind. Îşi menţin ritmul de un acvariu la fiecare cinci minute. Vor lucra încă vreo zece ore. Vor termina de încărcat pe la vreo patru dimineaţa, dar nu vor porni în larg mai devreme de ora şase. Chiar şi ziua, nu-i uşor să treci de bariera recifului, darmite noaptea...

Chipul măsliniu al lui Quarrel îşi îndreptă privirea caldă, cenuşie, spre Bond, aşteptîndu-i ordinele.

– Voi porni la zece fix, se trezi Bond glăsuind. Voi pleca de pe stîncile din stînga plajei. Ce-ar fi să ne pregăteşti ceva de mîncare, iar apoi să cari tot echipamentul afară, pe peluză? Condiţiile sînt perfecte. Voi ajunge acolo în cel mult o jumătate de oră. Pregăteşte-mi detonatoare programate pentru cinci pînă la opt ore, adăugă el, socotind pe degete. Şi, pentru cazul în care s-ar întîmpla ceva neprevăzut, pregăteşte-mi-l şi pe cel programat pentru cincisprezece minute.

– ' ţeles, căpitane! răspunse Quarrel. Lasă totul în seama mea. Ieşi.

Bond se uită lung la sticla de whisky, apoi se hotărî şi umplu pe jumătate un pahar, adăugînd trei cuburi de gheaţă. Scoase din buzunar flaconul cu benzedrină şi îşi strecură pe limbă o tabletă.

– Hai noroc! făcu el, ridicînd paharul către Strangways, apoi sorbi o înghiţitură zdravănă.

Se aşeză într-un fotoliu, savurînd tăria primelor picături de alcool pe care le punea în gură, după mai mult de o săptămînă.

– Şi-acum, urmă el, spune-mi exact care este procedura pe care o urmează atunci cînd pleacă de aici. De cît timp au nevoie pentru a se desprinde de lîngă insulă şi a ajunge la recif. Şi, dacă

într-adevăr e ultimul transport, nu uita că vor lua la bord şase oameni şi niscaiva lăzi în plus. Să încercăm să plănuim fiecare mişcare, pînă în cele mai mici amănunte.

O clipă mai tîrziu, Strangways revărsa asupră-i un torent de detalii practice, iar tentaculele spaimei se retraseră acolo de unde veniseră, în bezna de dincolo de palmieri.

La zece fix, fără vreun alt sentiment în afară de nerăbdare şi dorinţa de a acţiona, silueta neagră, de liliac, a lui Bond se furişă printre stîncile de pe ţărm şi se făcu nevăzută în apa care, în acel loc, atingea o adîncime de trei metri şi jumătate.

– Mergi în pace! şopti Quarrel, privind locul în care dispăruse Bond.

Îşi făcu cruce. Apoi, însoţit de Strangways, se pierdu în beznă, îndreptîndu-se spre casă. În ceasurile următoare, aveau să doarmă cu schimbul, pîndind cu sufletul la gură.

Capitolul XIX

VALEA UMBRELOR

Bond fu tras imediat la fundul apei, de greutatea minei pe care şi-o legase în jurul pieptului cu o coardă. La cingătoare purta o curea lestată, menită să compenseze flotabilitatea rezervoarelor de aer.

Nu se opri nici măcar pentru o clipă, ci străbătu cît putu de repede cei cincizeci de metri unde fundul apei era lispsit de asperităţi, înaintînd într-un crawl frenetic, cu faţa în jos. În mod normal, labele lungi i-ar fi dublat viteza, dacă n-ar fi fost împiedicat de greutăţile suplimentare şi de puşca aruncătoare de harpoane pe care o ţinea în mîna stîngă. Cu toate acestea, în mai puţin de un minut, reuşi să ajungă la adăpostul umbrei unui trunchi masiv de coral.

Ajuns aici, se opri şi îşi analiză senzaţiile.

Era cald în costumul de cauciuc, mai cald decît i-ar fi fost dacă ar fi înotat la suprafaţă, într-o zi cu soare puternic. Descoperi că se putea mişca uşor în orice direcţie, iar respiraţia nu îi crea probleme, cîtă vreme răsuflarea îi era egală şi relaxată. Privi cortegiul de bule ce se înălţau de-a lungul trunchiului de coral într-o arteziană de mărgeluşe argintii şi se rugă ca vălurelele de la suprafaţă să fie îndeajuns de puternice pentru a le camufla prezenţa.

În zona lipsită de obstacole, văzuse perfect, în orice direcţie. Lumina lunii era blîndă şi lăptoasă, dar nu îndeajuns de puternică pentru ca un observator aflat la suprafaţă să poată distinge ce se întîmpla sub vălul tremurat al apei. Acum însă, în umbra coralului, fundul nu mai reflecta lumina, iar stîncile din jur erau înconjurate de perdele de umbră neagră, de nepătruns.

Riscă să-şi aprindă lanterna-creion pentru o clipă şi numaidecît, masivul întunecat de coral prinse viaţă. Anemone de mare purpurii îşi fluturară spre el tentaculele catifelate, un grup de arici de mare îşi zbîrli acele ca nişte săbii, iar un centiped păros îşi întrerupse veşnica ondulare ridicînd întrebător spre el un cap lipsit de ochi. În nisipul de la baza trunchiului, un peşte cu ochi bulbucaţi îşi retrase capul enorm ascunzîndu-se în mîl, iar pîlcurile de viermi-de-mare, ca nişte flori, ţîşniră din calea razei de lumină şi un peşte viu colorat îşi ondulă înotătoarele asemeni unui curcubeu, ascunzîndu-se apoi dincolo de cochilia ţepoasă a unei scoici-stea.

Bond stinse lantema şi o vîrî înapoi la centură.

Deasupra lui, suprafaţa era asemeni unui baldachin de argint viu. Sfîrîia, vălurindu-se, precum grăsimea în tigaie. Drept înainte, razele lunii străluceau, arătîndu-i calea întortocheată pe care o avea de străbătut, în adîncuri. Părăsi adăpostul masivului de coral, înaintînd cu prudenţă; de-acum, n-avea să mai fie la fel de uşor. Lumina era înşelătoare şi mai slabă, iar pădurea împietrită a recifului era plină de cărări care se înfundau şi de altele pe care, dacă le-ar fi urmat, ar fi ajuns să se rătăcească.

Cîteodată, era nevoit să înoate pînă aproape de suprafaţă pentru a trece dincolo de un masiv contorsionat. Cînd se întîmpla una ca asta, profita de ocazie pentru a-şi verifica poziţia în raport cu cea a lunii, care strălucea precum coada unei comete, văzută prin filtrul mieriu al apei. Din cînd în cînd, cîte un vîrf de stîncă străpungea suprafaţa. La adăpostul acestora, se odihnea o clipă, ştiind că aici, bulele ce-i scăpau prin valvă nu puteau să

fie văzute. Apoi îşi aţintea din nou privirea spre sclipirile fosforescente ale vieţii subacvatice nocturne, percepînd populaţii întregi de vietăţi, ce-şi vedeau de treburile lor microscopice.

Nu erau peşti mari prin preajmă. În schimb, armate de homari ieşiseră din vizuini. Păreau uriaşi, ca nişte fiinţe preistorice, priviţi prin lupa straturilor de apă. Ochii le sclipeau roşii la vederea lui Bond şi îşi îndreptau spre el antenele lungi de treizeci de centimetri, somîndu-l parcă să rostească o parolă numai de ei ştiută. Cînd şi cînd, se retrăgeau nervoşi în vizuini, izbind cu cozile articulate nisipul fundului, şi, încordîndu-şi cele opt picioare păroase, aşteptau trecerea periculosului intrus. La un moment dat, tentaculele unei meduze uriaşe fură gata să-i atingă capul, deşi ciudata făptură plutea aproape de suprafaţa aflată la cinci metri deasupra. Bond se înfioră, amintindu-şi de arsura pe care o simţise vreme de trei zile atunci cînd, la Manatee Bay, atinsese din greşeală tentaculul unei fiinţe asemănătoare. Citise că, în cazul în care contactul se producea în zona inimii, el putea să-l ucidă pe imprudentul care riscase să se apropie. Văzu mai mulţi ţipari, din cei verzi, dar şi din cei vărgaţi. Cei din urmă îşi unduiau trupurile vîrstate cu galben şi negru, înotînd asemeni şerpilor. Cei verzi se mulţumeau să-l urmărească din crăpăturile stîncilor, arătîndu-şi dinţii. Un calcan trecu la mai puţin de un metru distanţă, privindu-l cu ochii lui de bufniţă acvatică. În joacă, se prefăcu a-l ameninţa cu harponul şi peştele se umflă ca o minge plină de ţepi. Alge late fluturau, mînate de curenţi. În văile cenuşii dintre formaţiunile de corali, acestea captau razele lunii şi se unduiau spectral, precum fantomele unor înecaţi. Adesea, în ungherele întunecate, Bond zărea cu coada ochiului cîte o mişcare amplă, zvîcnirea neaşteptată a unui monstru marin ce nu cuteza ori nu voia să se lase văzut. Sclipirea unor ochi mari îi atrăgea pentru o clipă atenţia, dispărînd îndată, înghiţită de umbră. Atunci, Bond întorcea capul, deblocînd piedica puştii aruncătoare de harpoane, şi privea în urmă scrutînd bezna.

Nu fu însă nevoit să tragă niciodată, şi nimic nu îl atacă în vreme ce înainta lent de-a curmezişul recifului.

Avu nevoie de un sfert de oră pentru a străbate cei o sută de metri ai pădurii de corali. Ajungînd de cealaltă parte a recifului, zăbovi pentru a se odihni un minut. Se aşeză pe ramura unui trunchi de coral, la adăpostul unei formaţiuni ce străpungea suprafaţa apei, bucurîndu-se că numai o sută de metri îl mai despărţeau de ţinta călătoriei sale. Se simţea perfect treaz, iar limpezimea gîndurilor şi calmul care îl stăpînea, datorită benzedrinei, nu se schimbaseră deloc. Cu toate acestea, simţea o teribilă uşurare, după această traversare reuşită a labirintului plin de pericole necunoscute, unde muchiile de brici ale formaţiunilor coraliere i-ar fi putut, în fiece clipă, sfîşia costumul de cauciuc negru. De-acum, pădurea cu tăişuri ascuţite rămăsese în urmă, iar baracudele, rechinii ori un baton de dinamită aruncat fără avertisment în centrul cercului de bule pe care nu le putea împiedica să ajungă la suprafaţă aveau să ia locul spaimelor trecute.

În vreme ce cîntărea riscurile acestei ultime traversări, caracatiţa îşi încolăci tentaculele în jurul gleznelor sale.

Picioarele i se odihneau, înfipte în nisip; deodată, se trezi că acestea îi erau trase cu putere înapoi, spre baza „scaunului" de coral pe care se aşezase. De-abia apucă să-şi dea seama ce se întîmpla, cînd un alt tentacul prinse a-i şerpui în sus, pe pulpa dreaptă, iar un altul, purpuriu în lumina filtrată a lunii, îi imobiliză piciorul stîng.

Tresări, scîrbit şi înspăimîntat, şi într-o clipă se ridică, zbătîndu-se şi încercînd să scape. Dar strînsoarea nu-i îngăduia nici o mişcare, iar zbaterile sale dezordonate fură doar un prilej excelent pentru caracatiţă, de a-i strînge laolaltă gleznele, gata să-l răstoarne. Forţa monstrului era de-a dreptul uimitoare şi Bond constată că, peste cîteva clipe, avea să-şi piardă echilibrul fragil, prăbuşindu-se cu faţa în nisip. Mîna legată pe piept şi

rezervoarele din spinare aveau să-i facă aproape imposibilă întoarcerea.

Își scoase pumnalul de la cingătoare și lovi, printre picioare. Vîrful armei ricoșă într-o surplombă a formațiunii coraliere și, de teamă să nu-și taie costumul, Bond șovăi. În clipa următoare, zăcea pe spate. Caracatița se apucă să-l tragă înspre crevasa largă în care stătea ascunsă. Dînd din mîini, Bond încercă să o ajungă cu vîrful baionetei, dar dădu greș, din pricina minei atîrnate pe piept, care îl împiedica să se aplece prea mult. La un pas de a se lăsa cuprins de panică, își aminti de puşca aruncătoare de harpoane. O aruncase chiar în primele clipe ale atacului, considerînd-o ineficientă într-o luptă corp la corp. Acum însă, era singura sa șansă. Zăcea pe nisip, acolo unde o aruncase. Întinse mîna, o apucă și deblocă trăgaciul. Își strecură vîrful armei printre picioare, avînd grijă să nu-și lovească propriile labe și, aproape imediat, un tentacul se încolăci în jurul vîrfului harponului.

Trase fără să țintească înspre deschizătură. Pe dată, un nor de cerneală vîscoasă fu scuipat prin deschizătura crevasei, în direcția feței sale. Își simți un picior eliberat, apoi celălalt. Și le trase sub corp și apucă firul care lega harponul de armă. Smuci cu putere, pînă cînd vîrful ascuțit de oțel se ivi din ceața vîscoasă care plutea deasupra crăpăturii. Clătinîndu-se, se ridică în picioare și se îndepărtă de recif, în vreme ce sudoarea îi umezea chipul, pe sub mască. Deasupra lui, vîrtejul trădător al bulelor se îndrepta nestingherit spre suprafață. Blestemă fiara din vizuină care, fără să știe, risca să îl dea în vileag.

Acum însă n-avea timp să-și facă griji. Își reîncărcă arma și porni în direcția indicată de strălucirea tulbure a lunii.

De astă dată, înaintarea prin apa cenușiu-lăptoasă era mult mai ușoară, astfel încît se putea concentra doar asupra necesității de a înota paralel cu fundul nisipos, cu fața în jos, la cîteva palme de acesta. Cu coada ochiului, zări la un moment dat o

pisică de mare cu o anvergură cît suprafața unei mese de ping-pong. Fugise din calea lui, bătînd din aripi precum o pasăre, cu coada șerpuind în urmă-i. Nu-i acordă atenție, amintindu-și de spusele lui Quarrel: pisicile de mare nu atacă decît în legitimă apărare. Se gîndi că aceasta pătrunsese în golf pentru a-și depune ouăle în nisipul fin, acele ouă numite de marinari „bocceluța sirenelor", datorită formei lor aparte.

Umbrele a numeroși pești mari unduiau pe nisip, unele dintre ele mai mari chiar decît propria sa umbră. Atunci cînd una dintre aceste umbre îl urmări vreme de mai bine de un minut, ridică privirea pentru a vedea despre ce fel de pește era vorba. Descoperi burta albă a unui rechin, ce plutea la trei metri deasupra sa, precum o sinistră aeronavă. Botul turtit îi dispărea în vîrtejul bulelor de aer eliberate de Bond. Gura largă, deschisă, părea o cicatrice căscată. Fiara se înclină, privindu-l cu un ochi uriaș, rozaliu, apoi se făcu nevăzută în tenebrele lichide, unduindu-și înotătoarea caudală în formă de seceră.

Apariția sa băgă în sperieți o familie de sepii, avînd între trei kilograme și cîteva sute de grame. Cea mai mică dintre ele, un pui, atîrna vertical deasupra sa, și era aproape transparentă. Dispărură și sepiile, fugind din calea intrusului ce le tulburase somnul.

La jumătatea drumului, se odihni cîteva clipe, apoi porni mai departe. Acum, în jurul său se învîrteau baracude mari, de peste zece kilograme. Erau la fel de înspăimîntătoare precum și le amintea. Înotau pe deasupra sa, asemeni unei mulțimi de submarine argintii, privindu-l în răstimpuri cu ochii lor de tigru plini de furie. Prezența sa și permanența vîrtejului de bule le stîrnise curiozitatea. Îl urmară, așadar, forfotind deasupra și împrejurul său, ca o haită de lupi flămînzi. În momentul în care Bond întîlni din nou o formațiune de corali, ceea ce însemna că se apropia de baza insulei, se adunaseră vreo douăzeci, mișcîndu-se în tăcere, mereu la pîndă, apărînd și dispărînd în opacitatea apelor tulburi.

Îşi simţi pielea făcîndu-se precum cea de găină, sub învelişul de cauciuc. N-avea însă nimic de făcut în privinţa lor, aşa încît hotărî să se concentreze asupra obiectivului său.

Deodată, deasupra sa îşi făcu apariţia o formă metalică uriaşă. Dincolo de ea, un perete de stîncă urca abrupt spre suprafaţă.

Era chila iahtului *Secatur*. Bond simţi cum ritmul bătăilor inimii sale se înteţeşte.

Privi ceasul Rolex antiacvatic de pe încheietura mîinii stîngi. Era unsprezece şi trei minute. Din buzunarul lateral al cingătorii, scoase pumnul de detonatoare şi îl alese pe cel programat să explodeze la şapte ore de la armare. Îl inseră în fanta special prevăzută a minei care-i atîrna pe piept. Restul detonatoarelor le îngropă adînc în nisip, astfel încît, chiar dacă avea să fie prins, prezenţa minei să nu fie descoperită.

În vreme ce înota spre suprafaţă, o undă de şoc transmisă prin apă, datorată unei mişcări bruşte, îi atrase atenţia. O baracudă ţîşni pe lîngă el, aproape atingîndu-l, cu ochii aţintiţi spre ceva aflat dincolo de el. Dar Bond îşi concentrase atenţia asupra centrului carenei de oţel, aflat acum la numai un metru de el.

Această ultimă distanţă o parcurse, practic, tîrît de forţele magnetice extrem de puternice ale minei ce tînjea după sărutul metalic al carenei. Fu nevoit să depună un efort considerabil pentru a o frîna, împiedicînd-o să se lipească cu un zgomot răsunător. În sfîrşit, reuşi să o facă să adere fără zgomot şi, eliberat de greutatea ei, trebui să lupte din răsputeri împotriva flotabilităţii astfel recîştigate, înotînd spre fund, departe de suprafaţă.

Înota în direcţia elicelor gemene, cu gînd să se retragă pentru a se odihni, la poalele insulei, cînd zări, în sfîrşit, faptele înspăimîntătoare ce se desfăşuraseră înapoia sa.

Haita de baracude părea a fi înnebunit. Se zvîrcoleau şi se înghesuiau unele într-altele, ca nişte cîini în călduri. Trei rechini

li se alăturaseră şi se învîrteau frenetic prin apă, cu mişcări bruşte. Apa începuse parcă să fiarbă din pricina agitaţiei peştilor de pradă care îi dădeau tîrcoale şi lui Bond, lovindu-l în treacăt cu înotătoarele. Se aştepta ca, din clipă în clipă, cauciucul costumului să fie sfîşiat, o dată cu pielea sa, şi haita să se repeadă asupră-i.

„Condiţiile extreme ale unui comportament de grup", îşi aminti el formularea din raportul cercetătorilor de la Marină. În aceste clipe, substanţa de respingere creată de laboratoarele lor l-ar fi putut salva. Neavînd aşa ceva la dispoziţie, mai avea poate de trăit doar cîteva minute.

În disperare de cauză, vîsli din mîini înapoi spre pupa vasului, cu mîna pe trăgaciul aruncătorului de harpoane. Acesta nu valora însă cu nimic mai mult decît un pistol de jucărie, în faţa hoardei înnebunite de peşti canibali. Ajunse lîngă elicele gemene şi se agăţă de una dintre ele. Gîfîia, cu dinţii dezgoliţi de o grimasă înspăimîntată, holbîndu-şi ochii la agitaţia mării ce fierbea împrejuru-i. Văzu cum gurile peştilor ce se zvîrcoleau se deschiseră toate odată, căutînd să apuce ceva dintr-un nor brun-roşcat ce se răspîndea dinspre suprafaţă. Lîngă el, o baracudă se opri o clipă. Ceva îi spînzura dintre dinţi, ceva de un brun-strălucitor. Gura plină de dinţi se deschise şi se închise, înghiţind. Apoi baracuda îi întoarse spatele şi se repezi înapoi în mulţime.

Tot atunci, realiză că în apă bezna devenise mai adîncă. Privi în sus şi constată îngrozit că suprafaţa de argint viu a apei se colorase în roşu, o nuanţă oribilă, purpurie. Frînturi din materia aruncată în apă ajunseră în dreptul său. Agăţă una cu vîrful harponului şi o trase mai aproape de vizorul măştii.

Nu mai încăpea îndoială. De sus, de pe navă, cineva arunca în apă sînge amestecat cu măruntaie.

Capitolul XX

PEŞTERA LUI MORGAN CEL SÎNGEROS

Bond înţelese imediat motivul pentru care rechinii şi baracudele roiau în jurul insulei, modul în care festinul sîngeros din seara aceasta şi cele dinainte le aţîţa instinctele ucigaşe şi de ce, în ciuda oricărui raţionament logic, cei trei îndrăzneţi care îl precedaseră sfîrşiseră prin a fi aruncaţi pe mal, sfîşiaţi de colţii peştilor de pradă.

Mr. Big se mulţumise să strunească forţele mării, îndreptîndu-le într-o direcţie care îi servea interesele, păzindu-i insula. Era o găselniţă tipică pentru acest geniu al crimei: ingenioasă, fără cusur din punct de vedere al tehnicii utilizate şi foarte uşor de pus în aplicare.

Tocmai cînd Bond îşi sucea minţile să găsească o soluţie pentru a ieşi din impas, simţi o lovitură năpraznică în umăr. O baracudă de zece kilograme zvîcni de lîngă el, ţinînd în dinţi o fîşie de cauciuc şi o bucată de carne. Fără să simtă durerea, Bond dădu drumul elicei şi începu să înoate cu viteza celui disperat spre stîncile ce alcătuiau temelia insulei. Singura senzaţie era aceea a unui gol înfiorător în stomac, la gîndul că o bucată din el însuşi rămăsese în gura cea cu o mie de dinţi ascuţiţi precum lamele de ras. Prin spărtura costumului, apa începu să se infiltreze sub învelişul subţire de cauciuc. Curînd, apa avea să penetreze şi în mască.

Era gata să abandoneze şi să ţîşnească spre suprafaţă cînd, în stîncile din faţa sa, descoperi o fisură largă. Alături, un bolovan uriaş zăcea într-o rînă. Cu mare greutate, reuşi să treacă de acesta; se afla de-acum, întrucîtva la adăpost. Se întoarse din nou spre iaht, tocmai la timp pentru a vedea aceeaşi baracudă repezindu-se din nou spre el, cu maxilarele depărtate, formînd un unghi drept, pregătindu-se să îi dea lovitura de graţie.

Bond apăsă pe trăgaciul puştii aruncătoare de harpoane, fără să ochească. Vîrful ascuţit al harponului lovi peştele în centrul maxilarului superior, îl străpunse şi se înţepeni acolo.

Baracuda se opri din goană, la nici un metru de stomacul lui Bond. Încercă să-şi apropie maxilarele şi, nereuşind, îşi smuci vîrtos capul prelung ca de reptilă. Apoi se îndepărtă într-un zigzag înnebunit, smulgînd arma din mîna lui Bond. Arma, legată de coarda harponului, îi urmă mişcările dezordonate, ca o coadă stranie. Bond ştia că fiara nu putea să parcurgă mai mult de o sută de metri. Ceilalţi peşti aveau să o intercepteze şi să o sfîşie în bucăţi.

Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru răgazul astfel cîştigat. Umărul îi era înconjurat acum de un norişor de sînge. Peste cîteva secunde, ceilalţi peşti îl vor simţi şi vor porni în căutarea lui. Ocoli bolovanul, cu gînd să urce panta stîncii pînă la suprafaţă şi să se ascundă în umbra debarcaderului, pînă cînd reuşea să pună la cale un nou plan.

Abia atunci zări grota mascată de bolovan.

De fapt, părea a fi o poartă deschisă spre măruntaiele insulei. Dacă nu s-ar fi aflat în primejdie de moarte, ar fi stat poate pe gînduri înainte de a intra. De astă dată însă, se avîntă înainte prin deschizătură şi se opri doar cînd socoti că o distanţă îndeajuns de mare îl desparte de intrarea prin care pătrundea lumina.

Se ridică în picioare pe nisipul fin şi aprinse lanterna. În spaţiul strîmt al peşterii, un rechin l-ar fi putut, poate, urmări, dar n-ar fi fost în stare să îl înfrunte. Cu siguranţă, n-ar fi cutezat să

se repeadă pe urmele sale cu viteză, cum ar fi făcut-o într-un spațiu deschis, deoarece chiar și rechinii se tem să nu-și zgîrie pielea groasă de colții de stîncă. Un atac mai lent i-ar fi permis să își împlînte pumnalul în ochii peștelui.

Lumină cu lanterna pereții și tavanul peșterii. Aceasta fusese fie săpată, fie lărgită de mîna omului. Bond presupuse că excavațiile se făcuseră începînd de undeva dinlăuntrul insulei, pornind de la suprafață.

„Mai aveți de săpat cel puțin douăzeci de metri", le spusese, probabil, Morgan cel Sîngeros vătafilor care supravegheau munca sclavilor. Apoi, dintr-o dată, tîrnăcoapele străpunseseră peretele de stîncă și marea năvălise în tunel, ducînd, de-a valma, mîini, picioare și guri schimonosite în strigăt, astupîndu-le pe veci, pentru ca nimeni să nu poată depune mărturie despre faraonica lucrare.

Bolovanul de la intrare fusese menit să ascundă ieșirea la mare. Pescarul din Golful Rechinului care dispăruse în urmă cu șase luni descoperise întîmplător intrarea dezvăluită de bolovanul răsturnat de vreo furtună ori de vreun val seismic. Găsise comoara și își dăduse seama că, de unul singur, nu ar fi putut s-o scoată din peșteră. Un partener alb l-ar fi înșelat, așa încît preferase să se adreseze celui mai temut gangster din Harlem, sperînd să obțină o parte cît mai consistentă. Aurul aparținea negrilor care muriseră pentru ca ascunzătoarea să nu fie descoperită, așadar, trebuia să le fie înapoiat cît mai degrabă.

Clătinat de curentul slab ce se făcea simțit în tunel, Bond își închipui ce se întîmplase cu sărmanul idealist: cadavrul lui, turnat într-un butoi de ciment, se alăturase altora asemenea lui și zăcea acum pe fundul mîlos al rîului Harlem.

În vreme ce reflecta, auzi tobele.

Afară, în învălmășeala creată de peștii ucigași, i se păruse că aude un tunet continuu, a cărui intensitate sporise, atunci cînd intrase în tunel. Crezuse însă că era doar zgomotul produs de

valurile ce se ciocneau de temeliile insulei şi, oricum, avusese alte lucruri, mai importante, în minte, şi nu-i acordase prea mare atenţie.

Acum însă, descoperi un ritm bine definit, ce reverbera pe pereţii grotei. Se simţea de parcă ar fi fost prizonierul unui tam-tam uriaş. Apa părea că vibrează în ritmul acela monoton. Bond ghici imediat care era scopul acestei demonstraţii de forţă sonoră. Era o chemare adresată peştilor, un semn că un intrus se afla prin preajmă şi un motiv suplimentar pentru a-i atrage şi excita şi mai mult pe ucigaşii mărilor. Quarrel îi povestise că pescarii ce ieşeau în larg noaptea obişnuiau să lovească în carena bărcilor cu vîslele, pentru a trezi şi atrage peştii. Mr. Big preluase ideea, adaptînd-o scopurilor sale. În acelaşi timp, bătaia tobelor avea să fie un sinistru avertisment adresat celor de pe ţărm, în tradiţia voodoo, iar eficienţa acestuia avea să sporească şi mai mult a doua zi, cînd trupul ciopîrţit al nesăbuitului invadator avea să fie aruncat de valuri pe plajă.

O altă găselniţă a lui Mr. Big, gîndi Bond. O altă scînteiere de geniu a acelei minţi extraordinare.

Cel puţin, acum ştia la ce să se aştepte. Bubuitul tobelor însemna că îi descoperiseră prezenţa. Ce-aveau să gîndească Quarrel şi Strangways, auzind vacarmul? Nu le rămînea decît să aştepte, perpelindu-se. Bond presupusese că tobele ascundeau o anume şmecherie şi le smulsese promisiunea că nu vor încerca să intervină, decît dacă *Secatur* avea să iasă în larg nevătămat. Plecarea iahtului ar fi însemnat că planul lui Bond dăduse greş. Îi spusese lui Strangways unde anume era ascuns aurul, iar acesta urma să anunţe Paza de coastă, pentru ca aceasta să acosteze iahtul în larg.

Acum, inamicul fusese prevenit, dar n-avea de unde să ştie că el se afla încă în viaţă. Trebuia să meargă mai departe, chiar de-ar fi făcut-o numai pentru a o împiedica pe Solitaire să plece cu iahtul condamnat.

Bond îşi privi ceasul. Miezul nopţii trecuse de o jumătate de oră, dar lui i se părea că trecuse o săptămînă de cînd pornise în expediţia sa solitară printre pericolele mării. Îşi pipăi revolverul Beretta sub învelişul de cauciuc şi se întrebă dacă apa care pătrunsese prin gaura lăsată de dinţii baracudei îl afectase. Porni înainte prin tunel, iar bubuitul tobelor devenea, cu fiecare metru parcurs, tot mai puternic. Lanterna minusculă arunca o gămălie de lumină, arătîndu-i calea.

Parcursese vreo zece metri, cînd o lucire tulbure se ivi în tenebrele acvatice. Stinse lanterna şi înaintă într-acolo. Cu fiecare pas, tunelul urca, iar strălucirea de la capătul acestuia devenea mai puternică. O mulţime de peşti mărunţi, atraşi de lumină, se vînzoleau încoace şi-ncolo în faţa sa. Din crăpăturile pereţilor de stîncă se iveau crabi, iar un pui de caracatiţă se refugie din calea sa, lipindu-se de tavan, ca o stea fosforescentă.

Apoi zări capătul tunelului, ce se deschidea într-un bazin larg, pe fundul căruia nisipul fin strălucea ca ziua. Bubuitul tobelor era acum mai puternic ca niciodată. Se opri în umbra intrării în peşteră şi văzu că suprafaţa scăldată în lumină a bazinului era la numai cîţiva centimetri deasupra.

Se oprise tocmai la timp. Un singur pas în afară l-ar fi expus privirilor oricărui observator aflat pe marginea bazinului. În vreme ce reflecta, căutînd o soluţie, descoperi cu groază că un norişor de sînge se formase în jurul umărului său şi urca încet spre suprafaţă, ocolind pragul de sus al intrării în tunel. Uitase de rană; acum însă simţi pulsul durerii şi, cînd îşi mişcă braţul, un fulger chinuitor îl străbătu pînă-n măduva oaselor. O altă problemă se ivise, cea a şiragului de bule ce scăpau din valva rezervoarelor din spinare. Se rugă în sinea sa ca acestea să treacă neobservate, spărgîndu-se lîngă peretele peşterii.

Chiar în clipa în care se retrăgea cîţiva paşi spre adînc, soarta îi fu pecetluită.

Auzi un plescăit răsunător și doi negri, goi cu excepția măștilor de scafandru ce le acopereau fața, se prăvăliră asupra sa, înarmați cu pumnale lungi, asemeni unor lănci.

Înainte de a apuca să-și ducă mîna la cingătoare, pentru a scoate cuțitul, brațele îi fură imobilizate și se simți tras spre suprafață.

Neajutorat și disperat, fu ridicat și aruncat pe marginea plină de nisip a bazinului. Fu ridicat în picioare și dezbrăcat de costumul de cauciuc negru. Casca îi fu smulsă de pe cap, urmată imediat de teaca pistolului și se trezi stînd în picioare, cu picioarele încurcate în ceea ce mai rămăsese din învelișul de cauciuc, precum un șarpe jupuit, despuiat, cu excepția costumului de baie sumar. Din gaura zdrențuită de pe umărul stîng, sîngele i se prelingea pe pieptul umed.

Cînd casca îi fusese trasă de pe cap, Bond fusese la un pas de a asurzi din cauza ritmului infernal al tobelor. Vacarmul era pretutindeni, împrejur și înlăuntru-i. Ritmul sincopat, din ce în ce mai rapid, îi pulsa în sînge, iuțindu-i pulsul. Nivelul zgomotului era atît de ridicat, încît ar fi fost de-ajuns pentru a trezi întreaga Jamaică. Bond se strîmbă și își încordă simțurile, încercînd să ignore teribila furtună sonoră. Apoi, paznicii săi îl întoarseră cu o sută optzeci de grade și îi fu dat să vadă o scenă atît de neobișnuită, încît simțurile reușiră să-și mute atenția de la bubuitul tobelor, concentrîndu-se asupra celor văzute.

În prim-plan, așezat pe un scaun pliant în fața unei mese acoperite cu postav verde, stătea Mr. Big, cu un stilou în mînă, privindu-l calm. Purta un costum de vară bine croit, o cămașă albă și o cravată neagră de mătase. Bărbia lată i se odihnea în palma stîngă. Îl privea pe Bond de parcă acesta ar fi fost un salariat mărunt, venit să-l deranjeze în biroul său pentru a-i cere o mărire de salariu. O atitudine politicoasă, în care răzbătea totuși plictiseala.

La cîțiva pași în spatele său, sinistră și nelalocul ei în acest peisaj, efigia de sperietoare de ciori a lui Baron Samedi, înălțată pe un soclu de stîncă, se holba la Bond de sub jobenu-i desfundat.

Mr. Big își desprinse bărbia din palmă, iar ochii săi aurii îl măsurară pe Bond din cap pînă-n picioare.

– Bună dimineața, domnule James Bond, rosti el într-un tîrziu, ridicînd glasul pentru a acoperi ritmul muribund al tobelor. Musca a avut într-adevăr nevoie de o bună bucată de vreme, pentru a cădea în plasa păianjenului. Ori poate c-ar trebui să spun „peștișorul în burta balenei"? Ați lăsat să vă scape o mulțime de bule, cînd vă aflați în preajma recifului.

Se rezemă de spătarul scaunului, continuînd să-l privească în tăcere. Tobele bubuiau înfundat.

Așadar, lupta împotriva caracatiței fusese cea care îl trădase. Bond înregistră automat acest amănunt, în vreme ce-și înălța privirea dincolo de bărbatul așezat pe scaun.

Se afla într-o încăpere imensă de piatră, de dimensiunile unei biserici. Jumătate din suprafața acesteia era ocupată de bazinul cu apă limpede prin care pătrunsese aici. Nisipul alb al fundului căpăta, văzut de sus, o nuanță albăstrie, care se întuneca în preajma găurii negre a intrării subacvatice. Bazinul era mărginit de suprafața nisipoasă pe care stătea. În rest, uriașa grotă era pardosită cu stîncă, al cărei relief plat era întrerupt ici și colo de stalagmite de un alb cenușiu.

Dincolo de Mr. Big, o scară abruptă urca spre tavanul boltit din care atîrnau stalactite scurte de calcar. Din vîrfurile lor, la scurte intervale de timp, picături de apă se prelingeau, căzînd în bazin ori spărgîndu-se în vîrful tinerelor stalagmite ce se înălțau din pardoseala de stîncă.

O duzină de lămpi cu neon fuseseră fixate în tavanul înalt, reflectîndu-și lumina pe piepturile goale ale unui grup de negri

aflaţi în stînga sa. Aceştia aveau privirile aţintite asupra lui Bond, arătîndu-şi dinţii albi în rînjete încîntate, pline de cruzime.

Printre resturi de scîndură putredă şi oţel ruginit, rămăşiţe ale unor săculeţi de pînză ori din piele mîncată de umezeală, picioarele lor negre se cufundau într-o mare de monede strălucitoare din aur – mormane întregi de monede de aur, ce dădeau impresia că negrii se opriseră din străbaterea unei bălţi de foc.

Dincolo de ei, una peste alta, fusese înălţat un zid din tăvi de lemn. Cîteva erau aşezate pe podea, pe jumătate pline cu monede de aur. La baza treptelor, un negru se oprise din drum, ţinînd în mîini o astfel de tavă, plină cu monede, aşezate în patru fişicuri cilindrice. O ţinea de parcă ar fi fost un vînzător de ţigări în tribunele unui stadion.

Tot în stînga sa, într-un colţ al sălii, doi negri păzeau un cazan de oţel cu fundul încălzit pînă la roşu de flacăra a trei arzătoare cu gaz. Ţineau în mîini vătraie de oţel mînjite cu aur pînă aproape de mînerele lungi de lemn. Lîngă ei se înălţa o grămadă în care fuseseră aruncate de-a valma o mulţime de obiecte din aur: tăvi, obiecte de cult, cupe, cruci şi lingouri de diferite dimensiuni. De-a lungul peretului de piatră erau aliniate mai multe recipiente de răcire, ale căror suprafeţe segmentate străluceau într-un galben intens. Un recipient pe jumătate plin era aşezat pe jos, lîngă cazan, iar alături se odihnea un polonic uriaş, placat cu aur pînă aproape de mînerul înfăşurat în cîrpe.

Ghemuit nu departe de Mr. Big, se afla un negru ce ţinea un briceag într-o mînă şi un vas încrustat cu pietre preţioase în cealaltă. Alături, o tavă din tablă era plină cu nestemate ce sclipeau roşu, verde şi albastru, în lumina lămpilor cu neon.

În încăperea uriaşă cu pereţi de piatră domnea o căldură sufocantă. Bond fu străbătut de un fior, cuprinzînd din priviri incredibila scenă: luminile orbitoare, alb-violacee, bronzul accentuat al trupurilor asudate, strălucirea luminoasă a aurului, curcubeul giuvaerurilor şi albăstriul-lăptos al bazinului. Fru-

museţea stranie a acestui spectacol de balet, încremenit în decorul tezaurului lui Morgan cel Sîngeros, îl umplea de uimire.

Îşi întoarse privirea spre masa acoperită cu postav verde, spre chipul lătăreţ de mort viu, şi îl privi pe Mr. Big în ochii săi aurii, aproape cu admiraţie.

– Opriţi tobele, porunci Mr. Big, fără să se adreseze cuiva anume.

Bubuitul se preschimbase într-o şoaptă, ce amintea de bătăile unei inimi. Unul dintre negri făcu doi paşi, printre monedele ce zornăiră ciocnindu-se unele de altele, şi se aplecă. Pe pardoseala de stîncă era aşezat un fonograf portabil legat la un amplificator de mare putere, sprijinit de perete. Se auzi un ticăit şi bubuitul tobelor încetă. Negrul închise capacul aparatului şi se întoarse la locul său.

– Vedeţi-vă de lucru! porunci Mr. Big.

Imediat, toţi negrii începură să se mişte, asemeni unor jucării mecanice trase cu cheia. Vătraiele amestecară în cazan, monedele de aur zornăiră pe tăvi, negrul ghemuit dezgheocă mai departe pietrele preţioase din lăcaşurile vasului, iar cel ce ţinea în mînă tava urcă scările.

Doar Bond rămase locului, plin de sînge şi de sudoare.

Uriaşul se aplecă asupra listei şi notă cîteva cifre într-un tabel.

Bond îşi încordă muşchii şi simţi înţepătura vîrfului unui pumnal în şale.

Mr. Big îşi puse deoparte stiloul, se ridică anevoie în picioare şi se îndepărtă de masă.

– Continuă tu! îi porunci el unuia dintre paznicii lui Bond, iar negrul despuiat ocoli masa, se aşeză pe scaunul lui Mr. Big şi luă în mînă stiloul.

– Aduceţi-l sus!

Mr. Big se apropie de scara săpată în stîncă şi porni în sus, fără grabă.

Împunsătura din şale se accentuă, iar Bond se descotorosi de rămăşiţele costumului de scafandru şi o luă pe urmele siluetei masive care urca scările.

Nici unul dintre negri nu-şi întrerupse lucrul şi nici nu ridică privirea. Nici unul dintre ei nu-şi va lăsa treaba deoparte după plecarea lui Mr. Big. Nici unul dintre ei n-avea să ascundă în gură o monedă ori vreo piatră preţioasă.

Căci Baron Samedi veghea.

Doar zombiul său părăsise grota.

Capitolul XXI

„NOAPTE BUNĂ, AMÎNDURORA!"

Urcară încet treptele, trecură printr-o uşă aflată aproape de tavanul boltit al peşterii şi urcară alte trepte, cale de vreo cincisprezece metri, pînă într-o săliţă mai mică, o variantă în miniatură a încăperii de jos. O lampă cu acetilenă lumina tăvile cu aur suprapuse, pe care un negru le lua cu băgare de seamă, aşezîndu-le în lăcaşurile din centrul acvariilor-rezervor înşiruite pe lîngă perete.

Cîtă vreme aşteptară, doi negri coborîră treptele dinspre suprafaţă, luară un acvariu şi se întoarseră pe unde veniseră.

Bond deduse că rezervoarele aveau să fie umplute cu nisip, apă, alge şi peşte undeva la suprafaţă, iar apoi înmînate lanţului uman care se întindea de-a lungul treptelor săpate în faleză. Observă că unele dintre acvariile deja pregătite erau pardosite cu lingouri, iar altele cu un strat gros de pietre preţioase. Revizui mental estimările sale asupra valorii comorii, înmulţind aprecierea sa iniţială cu patru: cel puţin patru milioane de lire sterline!

Mr. Big zăbovi o vreme, cu privirea aţintită spre podea, răsuflînd greu. Apoi îşi continuară ascensiunea.

Douăzeci de trepte mai sus, se opriră din nou, pe o altă platformă mai mică. O uşă al cărei zăvor era nou se deschidea în

peretele de stîncă. Tăblia ușii, acoperită cu fîșii de oțel, era acoperită cu un strat gros de rugină brună.

Mr. Big își trase din nou răsuflarea. Stăteau alături pe platforma de piatră, la nici un metru distanță.

Vreme de o clipă, Bond se gîndi la o posibilă evadare. De parcă i-ar fi citit gîndurile, paznicul negru îl înghesui în perete, departe de uriașul său stăpîn. Bond știa că prima sa îndatorire era aceea de a rămîne în viață și de a face tot ce-i stătea în putință pentru a o împiedica pe Solitaire să urce pe vasul condamnat, pe a cărui carenă, acidul eroda încet cuprul detonatorului preprogramat.

Din sus, un curent de aer rece cobora de-a lungul treptelor, iar Bond simți cum sudoarea care îl năpădise se usca. Își duse mîna dreaptă la rana de la umăr, ignorînd înțepătura pumnalului pe care paznicul i-l împingea în coastă. Sîngele se coagulase, formînd o crustă, iar brațul stîng, deși pe jumătate amorțit, îl durea cumplit.

Mr. Big făcu un semn în susul scărilor și spuse:

– Simțiți vîntul, domnule Bond? În Jamaica, i se spune „Vîntul Cioclului".

Bond ridică din umărul drept și nu catadicsi să-i răspundă.

Mr. Big se întoarse spre ușa de fier, scoase din buzunar o cheie și o deschise. Intră, iar Bond și paznicul său îl urmară.

Un coridor lung și îngust se deschidea într-o încăpere în ai cărei pereți erau fixate inele ruginite, la intervale mai mici de un metru.

La capătul opus, sub un felinar ce atîrna din tavan, un cearșaf de in acoperea o siluetă nemișcată întinsă pe podea. Un alt felinar atîrna din tavan, deasupra lor, în apropierea ușii. În rest, încăperea era goală. Mirosea puternic a piatră umedă, a tortură și a moarte.

– Solitaire, rosti Mr. Big, cu blîndețe.

Bond tresări şi dădu să se repeadă înainte. Mîna puternică a paznicului său îl apucă de antebraţ.

– Stai cuminte, albule! îl avertiză negrul şi îi suci mîna la spate, ridicînd-o atît de sus încît Bond, nemaisuportînd durerea, izbi orbeşte înapoi, cu călcîiul stîng.

Lovitura îl atinse pe paznic în fluierul piciorului, dar durerea lui Bond fu mai puternică decît a acestuia.

Mr. Big se întoarse. Îşi îndreptă spre el pistolul, atît de mic, încît palma sa uriaşă îl acoperea aproape cu totul.

– Dă-i drumul, porunci uriaşul, calm. Dacă ţii neapărat să fii rănit, domnule Bond, anunţă-mă. Am şase gloanţe în încărcător.

Bond trecu în goană pe lîngă Mr. Big. Solitaire se ridicase şi ea şi pornise spre uşă. Văzîndu-i chipul, porni în fugă, cu braţele deschise.

– James! suspină ea. James!

I se prăbuşi în braţe şi se prelinse de-a lungu-i, căzînd în genunchi. Mîinile li se încleştară.

– Adu nişte frînghie! porunci Mr. Big, din dreptul uşii.

– Totul va fi bine, Solitaire! spuse Bond, ştiind că mintea. E-n regulă, de-acum sînt aici.

O ridică şi o susţinu, deşi mîna stîngă îl durea amarnic. Ea era palidă şi nepieptănată. Avea o vînătaie pe frunte şi cearcăne grele. Faţa îi era trasă şi avea dîre de lacrimi pe obrajii plini de praf. Purta sandale şi o rochie de in albă, pătată cu noroi. Părea fragilă şi neajutorată.

– Ce ţi-a făcut ticălosul? rosti Bond, strîngînd-o la piept. Ea se agăţă de gîtul lui, îngropîndu-şi faţa la pieptul lui.

Apoi făcu un pas înapoi şi îl privi speriată.

– Sîngerezi! exclamă ea. Ce s-a întîmplat?

Îl întoarse şi descoperi rana acoperită de sînge uscat şi dîrele de sînge prelinse de-a lungul braţului.

– Oh, iubitule, ce-ai păţit?

Începu să plîngă din nou, disperată, înțelegînd deodată că nu mai aveau nici o șansă.

– Leagă-i, ordonă Mr. Big, din pragul ușii. Aici, la lumină. Vreau să le vorbesc.

Negrul se apropie de ei, iar Bond se întoarse, gata să-l înfrunte. Avea oare vreun rost să i se opună? Negrul nu era înarmat, avea în mîini o simplă bucată de frînghie. Dar Mr. Big făcuse un pas lateral și îl ținea sub observație, ținînd în mînă pistolul, a cărui țeavă era îndreptată spre podea.

– N-are rost, domnule Bond, rosti el simplu, de parcă i-ar fi ghicit gîndurile.

Bond îl măsură din priviri pe negrul solid ce se apropia și se gîndi la Solitaire și la singurul său braț sănătos.

Cînd negrul ajunse lîngă el, îl lăsă să-i lege mîinile la spate. Paznicul se pricepea să facă noduri. Legăturile erau strînse, iar frînghia aspră îi intra în carne.

Bond îi zîmbi fetei și îi făcu discret cu ochiul. Nu era decît un act de bravadă, dar reuși să aducă o lucire de speranță în privirile înlăcrimate ale lui Solitaire.

Negrul îl împinse spre intrare.

– Aici, spuse Mr. Big, indicînd unul dintre inelele ruginite.

Pe neașteptate, negrul îi puse piedică lui Bond, iar acesta se prăbuși, izbindu-se de pardoseală cu umărul stîng, cel rănit. Negrul trase de frînghie și o trecu prin inel, legînd-o apoi de gleznele lui Bond. Își înfipsese cuțitul într-o fisură a stîncii. Îl luă, tăie frînghia și se apropie de Solitaire.

Bond rămase așezat pe jos, cu picioarele întinse în față și cu brațele ridicate deasupra capului. Sîngele începuse să i se prelingă din rana redeschisă, umezindu-i pieptul. Doar rămășițele efectului pastilei cu benzedrină îl împiedicaseră să leșine.

Fu rîndul lui Solitaire să fie legată în aceeași poziție, de inelul aflat pe peretele opus, chiar în fața lui Bond. O distanță de cel mult un metru le despărțea picioarele.

Într-un tîrziu, Mr. Big se uită la ceas, apoi se adresă paznicului:

– Poți pleca.

Acesta se înclină și ieși, iar uriașul închise ușa de fier și se rezemă de ea.

Privirea lui Bond o întîlni pe cea a fetei, în timp ce Mr. Big îi privea pe amîndoi, de sus.

După un nou răgaz de tăcere, i se adresă lui Bond. Acesta ridică ochii și-l privi. Chipul lui masiv, luminat de felinarul chior, părea cel al unui strigoi, al unui spectru al răului, venit din străfundurile pămîntului. Ochii galben-aurii străluceau ireal deasupra trupului cufundat în penumbră. Bond fu nevoit să facă un efort pentru a-și aminti că îi auzise inima bătînd, îl auzise răsuflînd greu, văzuse sudoarea scurgîndu-se pe fruntea lui cenușie. Nu era decît un om, aparținînd aceleiași specii precum el însuși. Era un uriaș, cu o minte strălucită, dar era totodată un om ca toți ceilalți, cu necesități fiziologice, un muritor cu inima bolnavă.

Buzele ca de cauciuc se despărțiră, dezvăluind dinții lați, de un alb imaculat.

– Ești cel mai bun din cîți au fost trimiși să mă ucidă, rosti Mr. Big, cu o voce liniștită ce păstra aceeași intonație plină de măsură. Ai reușit să ucizi patru din oamenii mei. Cei ce-mi sînt credincioși sînt de părere că un asemenea lucru este cu neputință. Este timpul să îndrept lucrurile. Ceea ce i s-a întîmplat americanului n-a fost de-ajuns. Trădarea acestei fete, pe care am cules-o din noroi și mă pregăteam să o iau de soție, a pus și mai mult sub semnul întrebării infailibilitatea mea. Încercam să-i găsesc o moarte pe măsura faptelor ei, cînd providența, sau Baron Samedi, după credința slujitorilor mei, te-a adus și pe tine aici, la altar, cu capul plecat, gata să primești lovitura securii.

Tăcu, trăgîndu-și parcă răsuflarea. Apoi buzele se mișcară din nou, formînd următorul cuvînt.

– Așadar, veți muri împreună. Acest lucru se va întîmpla, așa cum se cuvine, peste două ore și jumătate, urmă uriașul, privindu-și ceasul. La ora șase, plus sau minus cîteva minute.

– Prefer cîteva minute în plus, interveni Bond. Mi-e dragă viața.

Mr. Big îi ignoră remarca sarcastică și continuă, pe același ton potrivit mai degrabă unei conversații simandicoase:

– În istoria emancipării negrilor, s-au ivit deja mari sportivi, mari muzicieni, mari scriitori, medici geniali și savanți de excepție. La momentul potrivit, așa cum s-a întîmplat de-a lungul istoriei cu fiecare dintre rasele omenești, vor apărea negri faimoși și geniali în fiecare dintre domeniile vieții cotidiene. Din nefericire pentru dumneata, domnule Bond, și pentru această fată, ați avut ghinionul de a-l întîlni pe primul dintre marii criminali negri. Folosesc acest cuvînt vulgar, domnule Bond, deoarece acesta e cel pe care dumneata, în calitatea dumitale de om apropiat legii, l-ai folosi spre a mă denumi. Prefer însă să mă consider drept unul dintre cei ce au capacitatea intelectuală și mijloacele necesare pentru a institui propriile legi, în loc să accept legile cărora oamenii de rînd trebuie să li se supună. Nu mă îndoiesc că ați avut ocazia de a citi studiul lui Trotter, *Instinctul de turmă în vreme de pace și de război*. Ei bine, natura m-a înzestrat să fiu lup, și trăiesc în conformitate cu legile lupilor. Desigur, oile de rînd ar descrie comportamentul meu, nefiresc pentru ele, drept „criminal".

După o scurtă pauză, Mr. Big continuă:

– Faptul că supraviețuiesc și mă bucur de succes în tot ceea ce întreprind, deși sînt singur împotriva unei turme alcătuite din milioane de oi, se cuvine a fi pus pe seama tehnicilor moderne pe care am avut prilejul să ți le descriu la ultima noastră întîlnire, dar și a infinitelor mele posibilități de a provoca durere. Nu dureri fatale, brutale, ci dureri artistice, subtile. Așadar, domnule Bond, găsesc că nu este deloc greu să stăpînești turma de oi,

oricît ar fi ea de numeroasă, dacă te dedici pe deplin acestui scop şi dacă eşti înzestrat de natură spre a fi un lup adevărat. Dă-mi voie să îţi arăt, prin intermediul unui exemplu, modul în care funcţionează mintea mea. Să luăm, de pildă, modul în care am hotărît ca voi doi să vă găsiţi moartea. Este o variantă modernă, pornind de la o metodă folosită odinioară de patronul meu spiritual, Sir Henry Morgan. Pe-atunci, i se spunea „supliciul chilei".

– Te rog, continuă, spuse Bond, fără să se uite la Solitaire.

– Avem la bordul iahtului un flotor, urmă Mr. Big, de parcă ar fi fost un chirurg ce descria studenţilor săi o operaţie delicată. Îl folosim pentru a atrage rechinii şi alţi peşti de mari dimensiuni. Acest flotor, precum probabil ştii, este un obiect lunguieţ, de forma unei torpile, cu o flotabilitate mare. El este legat la capătul unui cablu de laterala navei şi poate fi folosit pentru remorcarea unui năvod, atunci cînd vasul se află în mişcare, ori, în caz de război, dacă este echipat corespunzător cu unelte ascuţite, poate servi la tăierea cablurilor minelor plutitoare.

Tonul vocii lui Mr. Big devenise cel al unui orator priceput, în faţa unui auditoriu competent:

– Intenţionez să vă leg împreună cu o coardă ataşată de acest flotor şi să vă tîrăsc în urma iahtului pînă cînd veţi fi mîncaţi de rechini.

Se opri şi îi privi pe rînd. Solitaire se uita cu ochii ei mari plini de spaimă la Bond. Acesta privea în gol, dar mintea îi lucra cu repeziciune. Socoti necesar să spună ceva:

– Eşti un om mare, spuse el. Într-o bună zi, vei avea parte de o moarte oribilă, pe măsura ta. Dar dacă ne ucizi, moartea ta nu va întîrzia să se arate. Am avut grijă de asta. Cred că nebunia te împiedică să-ţi dai seama ce îţi va aduce uciderea noastră.

În vreme ce vorbea, Bond socotea în minte orele şi minutele, ştiind că moartea lui Mr. Big se apropia încet, o dată cu acidul ce rodea cuprul detonatorului, fiind programată a avea loc în

jurul orei pe care Mr. Big o hotărîse a fi cea a propriei sale întîlniri finale. Avea oare să moară, o dată cu Solitaire, înaintea adversarului său? Era o chestiune de minute, poate chiar secunde. Sudoarea i se prelingea pe frunte, picurîndu-i pe piept. Îi zîmbi încurajator lui Solitaire. Fata ridică și ea ochii, dar nu păru să îl vadă.

Deodată, Solitaire lăsă să-i scape un strigăt agonic, care îl făcu pe Bond să tresară.

– Nu știu, scînci ea. Nu pot vedea... E prea aproape, timpul e prea scurt... E prea multă moarte. Dar...

– Solitaire! strigă Bond, îngrozit de faptul că revelațiile ei stranii privind viitorul l-ar fi putut avertiza pe Mr. Big. Vino-ți în fire!

În glasul lui răzbătu o nuanță de furie.

Ochii fetei se limpeziră. Îl privi buimacă, neînțelegînd nimic.

Mr. Big glăsui din nou:

– N-am înnebunit, domnule Bond, rosti el calm. Nimic din ce ai pus la cale nu mă poate afecta. Vei muri dincolo de recif, în larg, și nu va exista nici o dovadă care să mă acuze. Voi tîrî cadavrele voastre în urma iahtului pînă cînd nu va mai rămîne nimic din ele. Această intenție face parte din ingeniosul meu plan. Știi, poate, că rechinii și baracudele joacă un rol în tradițiile cultului voodoo. Peștii vor căpăta hrană, iar Baron Samedi își va primi sacrificiul cerut. Asta îi va mulțumi și pe slujitorii mei. De asemenea, voi căpăta răspuns la una dintre întrebările pe care mi le-am pus de cînd am început să fac experiențe asupra peștilor carnivori. Eu cred că aceștia nu atacă decît atunci cînd simt în apă gustul sîngelui. Spuneam, așadar, că trupurile voastre vor fi trase spre larg. Flotorul le va tîrî pe deasupra recifului. Nu cred că veți fi atacați înainte de a fi depășit recifu. Sîngele și mărunțaiele ce sînt aruncate în apă în fiecare noapte se vor risipi ori vor fi consumate pînă în acel moment. Mă tem însă că, fiind tîrîte peste recif, trupurile voastre vor începe să sîngereze, devenind

carne vie. Atunci, voi afla în sfîrşit dacă ipotezele mele se vor dovedi a fi corecte.

Mr. Big îşi duse mîna la spate şi apăsă pe clanţa uşii, deschizînd-o.

– Acum am să vă las să reflectaţi asupra ingeniozităţii metodei inventate de mine pentru a vă ucide pe amîndoi odată. Două morţi necesare vor fi duse la bun sfîrşit. Nu va rămîne nici o dovadă. Slujitorii mei vor fi mulţumiţi. Cadavrele voastre vor sluji într-un scop ştiinţific. La aceste lucruri m-am referit, domnule Bond, atunci cînd am vorbit despre infinitele mele posibilităţi de a produce în mod artistic durerea.

Se opri în prag, aruncîndu-le o ultimă privire.

– Şi-acum, noapte bună, amîndurora! O noapte scurtă, dar bună...

Capitolul XXII

TEROARE PE MARE

Încă nu se luminase, atunci cînd paznicii veniră să îi ia. Frînghiile ce le imobilizau picioarele fură tăiate şi, cu mîinile legate la spate, fură împinşi în sus pe trepte, spre suprafaţă.

Îi lăsară printre copacii răzleţi, iar Bond trase în piept aerul rece al dimineţii. Privi printre coroanele arborilor şi văzu că stelele începuseră să pălească iar orizontul era mai luminos către răsărit. Zumzetul nocturn al greierilor încetase şi, undeva pe insulă, o ciocîrlie îşi intonă primele note.

Estimă că era aproximativ cinci şi jumătate.

Rămaseră acolo cîteva minute bune. Mai mulţi negri trecură pe lîngă ei, cărînd tot soiul de bagaje şi flecărind între ei în şoaptă. Uşile barăcilor construite printre copaci fuseseră lăsate deschise. Negrii se îndreptară, în şir, spre muchia falezei, la dreapta locului unde se aflau Bond şi Solitaire, şi se făcură nevăzuţi dincolo de aceasta. Nu se mai întoarseră. Asistau la evacuarea insulei. Detaşamentul de paznici ai insulei îşi părăsea tabăra, urmînd să se îmbarce pe *Secatur.*

Bond îşi frecă şoldul dezgolit de Solitaire, iar fata se lipi de el. Era răcoare, după aerul închis care domnise în temniţă, şi Bond se scutură, înfrigurat. Era, oricum, mai bine că, în sfîrşit, se întîmpla ceva, şi nu mai era nevoit să aştepte, făcîndu-şi griji.

Amîndoi ştiau ce soartă le fusese rezervată.

După ce Mr. Big îi lăsase singuri, Bond nu pierduse nici o clipă. În şoaptă, îi spusese fetei despre mina magnetică, programată să explodeze la cîteva minute după ora şase şi îi explicase ce factori aveau să decidă cine va muri în acea dimineaţă.

Bond miza, în primul rînd, pe obsesia lui Mr. Big pentru punctualitate şi eficienţă. *Secatur* avea să ridice ancora la ora şase fix. Spera din suflet ca norii să nu întunece cerul, pînă atunci. În caz contrar, Mr. Big va fi constrîns să amîne plecarea, din cauza vizibilităţii insuficiente pentru ca iahtul să treacă cu bine prin pasajul îngust, dincolo de recif. Dacă, în momentul exploziei, Bond şi Solitaire aveau să se afle pe debarcader, lîngă iahtul ancorat, urmau să piară o dată cu Mr. Big.

Presupunînd însă că iahtul avea să pornească la timp, la ce distanţă de laterala navei le vor fi remorcate trupurile? Cu siguranţă, flotorul urma să fie legat în partea dinspre larg, pentru a nu se ciocni de insulă. Bond estima că lungimea cablului cu care va fi legat flotorul era de vreo cincizeci de metri, urmînd ca ei să fie remorcaţi la vreo douăzeci sau treizeci de metri în urma acestuia.

Dacă avea dreptate, ei vor atinge reciful atunci cînd *Secatur* va fi parcurs cel mult cincizeci de metri dincolo de bariera de corali. Viteza cu care nava va intra în trecătoare va fi de cel mult trei noduri, urmînd ca, imediat după ieşirea în larg, aceasta să crească pînă la zece noduri, poate chiar douăzeci. Într-o primă etapă, trupurile lor aveau să fie smulse de pe insulă, parcurgînd apoi un arc de cerc, rotindu-se şi fiind aruncate de colo-colo la capătul corzii. Apoi, flotorul se va stabiliza şi, în momentul în care nava va trece de bariera de corali, ei aveau să se afle încă de cealaltă parte a acesteia. După ce iahtul va parcurge vreo patruzeci de metri în marea liberă, flotorul va atinge limita recifului, urmat, la scurtă vreme, de trupurile lor.

Bond simţi un fior rece prin şira spinării, gîndindu-se la rănile pe care le va produce parcurgerea, cu indiferent ce viteză,

a celor zece metri de vîrfuri ascuţite de stînci şi de corali. Pielea de pe picioare şi de pe spate le va fi, practic, jupuită.

Odată ajunşi de partea cealaltă a recifului vor deveni o uriaşă momeală sîngerîndă, şi în cîteva minute cel dintîi rechin ori prima baracudă avea să le ia urma.

Între timp, Mr. Big se va instala confortabil în hamacul său de la pupa, pentru a urmări spectacolul sîngeros, folosindu-se poate de un binoclu şi cronometrînd secundele şi minutele, pînă cînd momeala vie va fi consumată, iar de flotor nu va mai atîrna decît o bucată de frînghie însîngerată.

Din ei doi n-avea să mai rămînă nimic.

Apoi, flotorul urma să fie ridicat la bord, iar iahtul avea să-şi îndrepte silueta graţioasă spre Florida Keys, Cape Sable, iar de-acolo, spre cheiul scăldat în soare din portul St. Petersburg.

Dar dacă mina va exploda cît timp ei se aflau încă în apă, la numai cincizeci de metri de navă? Care va fi efectul valurilor produse de explozie asupra trupurilor lor? Poate că nu vor fi ucişi. Chila vasului avea să absoarbă cea mai mare parte a şocului exploziei, iar bariera de corali ar putea să îi protejeze.

Lui Bond nu-i rămînea decît să facă presupuneri şi să spere.

Mai presus de orice, important era să rămînă în viaţă pînă în ultima clipă. Trebuiau să continue să respire, chiar şi atunci cînd vor fi remorcaţi prin apă, ca un lest viu. Acest lucru depindea, în primul rînd, de felul în care îi vor lega laolaltă. Mr. Big avea tot interesul ca ei să nu moară înecaţi; avea nevoie de o momeală vie. Dacă rămîneau, însă, vii, în momentul în care înotătoarea dorsală a celui dintîi rechin avea să înceapă a le da tîrcoale, Bond era hotărît să o înece pe Solitaire. Se va răsuci şi îi va menţine trupul sub apă, sub greutatea sa. Apoi va încerca să se răsucească din nou, în aşa fel încît greutatea cadavrului fetei să-l împingă la fund, înecîndu-l.

Coşmaruri înfiorătoare îl pîndeau la fiecare cotitură a cotloanelor gîndurilor sale, grozăvii bolnăvicioase i se revelau în

fiecare aspect al monstruoasei torturi pe care omul acesta o născocise spre a-i ucide. Dar Bond ştia că era imperios necesar să îşi păstreze sîngele rece şi hotărîrea de a lupta pînă la capăt. Singura consolare venea din conştiinţa faptului că atît Mr. Big cît şi majoritatea oamenilor săi aveau să moară. Exista o lucire de speranţă pentru el şi Solitaire. Duşmanul nu avea însă nici o scăpare, decît în cazul în care mina ar fi fost defectă.

Toate acestea şi o sută de alte planuri şi detalii trecură prin mintea lui Bond în ultimul ceas, înainte ca el şi Solitaire să fie aduşi la suprafaţă. Îi împărtăşi fetei toate speranţele sale. Despre spaime, nu suflă, însă, o vorbă. Ea îl asculta cu atenţie, cu ochii albaştri în care se citea oboseala aţintiţi asupră-i, încrezătoare, sorbindu-i fiece cuvînt cu o nemărginită dragoste.

– Nu-ţi face griji în privinţa mea, iubitule! îi spuse ea, atunci cînd oamenii lui Mr. Big veniră să-i ia. Mă bucur că sîntem din nou împreună, inima mi-e plină de tine. Nu ştiu de ce, dar nu mi-e deloc frică, deşi e-atîta moarte în jurul nostru. Mă iubeşti, măcar un pic?

– Da, şi vom ajunge să ne bucurăm de dragostea noastră! îi răspunse Bond.

– Ridicaţi-vă! le porunci unul dintre negri.

Începuse să se lumineze şi, de dincolo de creasta falezei, Bond auzea motoarele Diesel ale iahtului duduind. Aici, la înălţime, se simţea o briză uşoară însă, la nivelul apei, lîngă debarcader, apa golfului era asemeni unei oglinzi de metal cenuşiu.

Mr. Big îşi făcu apariţia, urcînd scările, cu o geantă diplomat în mînă. Se opri o clipă, trăgîndu-şi răsuflarea şi uitîndu-se în jur. Nu le acordă atenţie celor doi prizonieri, şi nici celor doi negri ce îi păzeau, cu revolvere în mîini.

Privi spre cer şi, deodată, cu glas limpede, strigă spre răsărit:

– Îţi mulţumim, Sir Henry Morgan! Comoara ta va fi cheltuită aşa cum se cuvine! Dăruieşte-ne un vînt bun!

Negrii îl priveau cu ochii holbaţi.

– Vîntul Cioclului să fie acela? spuse Bond.

Uriaşul îl privi lung.

– Aţi încărcat totul? îi întrebă pe paznici.

– Da, şefule! se grăbi să răspundă unul dintre ei.

– Duceţi-i! porunci Mr. Big.

Fură conduşi către muchia falezei şi coborîră treptele abrupte, încadraţi de cei doi paznici şi urmaţi de Mr. Big.

Motoarele graţiosului iaht mergeau în relanti, eşapamentul bolborosea, scoţînd norişori de fum albăstriu.

Pe debarcader stăteau doi oameni, cei care aveau să dezlege parîmele de amaraj. Căpitanul şi navigatorul stăteau pe puntea de comandă, împreună cu alţi trei marinari. Mai mulţi nici n-ar fi încăput, căci fiecare locşor de pe puntea iahtului, cu excepţia scaunului pentru pescuit de la pupa, era ocupat de acvariile-rezervor. Pavilionul roşu de pe catarg fusese coborît, doar steagul american rămînînd să atîrne, nemişcat, la pupa.

Lateral, la cîţiva metri distanţă de coca vasului, flotorul roşu avînd forma unei torpile, lung de aproximativ doi metri, se legăna uşor pe micile vălurele ale golfului, ce căpătase acum reflexe de un albastru-intens. Era legat de un cablu din sîrmă groasă, înfăşurat la pupa. Presupunerile lui Bond se dovediseră corecte: părea să aibă, într-adevăr, vreo cincizeci de metri lungime. Apa era limpede precum cristalul, iar prin preajma iahtului nu se zărea nici un peşte.

Vîntul Cioclului abia se mai simţea. Curînd, Vîntul Doctorului avea să înceapă a sufla dinspre mare. Cît de curînd? se întrebă Bond. Era oare o profeţie?

Departe, dincolo de recif, zări printre copaci acoperişul vilei de la Beau Desert. Debarcaderul, iahtul şi treptele săpate în faleză erau cufundate încă în umbră. Bond se întrebă dacă binoclul cu lentile speciale pentru observaţii nocturne era îndea-

juns de puternic pentru a-i repera. Şi, dacă era, ce gîndea acum Strangways?

Mr. Big nu se grăbi să urce la bord. Rămase pe debarcader, supraveghind procesul de legare a celor doi laolaltă.

– Dezbrac-o! îi porunci el paznicului de lîngă Solitaire.

Bond tresări. Aruncă o privire spre ceasul de la încheietura lui Mr. Big şi văzu că mai erau zece minute pînă la ora şase. Nu scoase nici un cuvînt, căci nu avea de gînd să întîrzie nici măcar cu un minut momentul plecării.

– Aruncă-i hainele pe punte, spuse Mr. Big. Şi leagă-i umărul domnului Bond. Nu vreau urme de sînge în apă, deocamdată.

Hainele lui Solitaire fură sfîşiate cu un cuţit. Fata rămase locului, palidă şi goală. Îşi plecă privirea, iar părul ei des şi negru îi acoperi fruntea. Unul dintre paznici legă strîns umărul lui Bond, cu o fîşie din rochia albă de in a fetei.

– Ticălosule! scrîşni Bond.

Potrivit indicaţiilor lui Mr. Big, mîinile le fură eliberate. Fură aşezaţi faţă în faţă, obligaţi să se îmbrăţişeze, apoi mîinile le fură legate strîns.

Bond simţi atingerea catifelată a sînilor lui Solitaire. Fata îşi rezemă obrazul de umărul său drept.

– N-aş fi vrut să se termine aşa, şopti ea, cu glas tremurat.

Bond nu-i răspunse şi abia dacă simţi atingerea trupului ei. Începuse să numere secundele.

Pe scîndura debarcaderului era încolăcită o bucată de frînghie, un capăt îi atîrna în apă şi, urmărindu-l cu privirea, Bond văzu că era legat de flotorul roşu ce plutea pe apa limpede. Capătul rămas liber le fu trecut pe la subţiori şi înnodat strîns, la nivelul gîturilor. Totul fusese pus la cale cu chibzuinţă, pentru a nu le permite să scape, odată ajunşi în apă.

Bond continua să numere secundele. După socoteala lui, mai erau cinci minute pînă la ora şase.

Mr. Big îi privi pentru ultima oară.

– Picioarele le pot rămîne libere, spuse el. Vor sluji drept momeală peştilor.

Părăsi debarcaderul, urcînd pe puntea iahtului.

Paznicii urcară şi ei la bord. Cei doi oameni rămaşi dezlegară parîmele şi îi urmară. Elicele prinseră a se învîrti şi, cu motoarele la viteza de croazieră, *Secatur* lunecă încet de lîngă debarcader.

Mr. Big se îndreptă spre pupa şi se aşeză în scaunul de pescuit. Privirile îi erau aţintite asupra lor. Nu scoase nici un cuvînt, nu făcu nici un gest. Se mulţumi să-i privească.

Secatur se îndrepta spre recif, cu o viteză din ce în ce mai mare. Bond distingea cablul legat de flotor şerpuind prin apă. Flotorul începu să înainteze încet, în urma vasului. Deodată, partea din faţă i se cufundă în apă, apoi se îndreptă şi ţîşni înainte, derivorul menţinîndu-l în afara siajului de spumă al vasului.

Colacul de frînghie de lîngă ei tresări, apoi începu să se deruleze cu repeziciune.

– Atenţie! strigă Bond, şi o strînse pe fată la piept.

Fură smulşi de pe debarcader şi tîrîţi în apă, cu o forţă atît de mare, încît braţele aproape le fură smulse din încheieturi.

Pentru o secundă, se scufundară amîndoi, apoi trupurile lor ţîşniră la suprafaţă, săltînd pe valuri.

Bond luptă cu apa şi spuma ce-i izbeau faţa, încercînd să ia o gură de aer. O auzea pe Solitaire gîfîind, lîngă urechea sa.

– Respiră, respiră! urlă el, încercînd să acopere zgomotul apei. Agaţă-ţi picioarele de ale mele!

Ea îl auzi şi Bond îi simţi genunchii atingîndu-i şoldurile. Fata fu cît pe-aci să se înece şi fu cuprinsă de un acces de tuse. Apoi răsuflarea ei redeveni regulată, iar bătăile inimii îşi recăpătară ritmul normal. În acel moment, viteza lor scăzu puţin.

– Ţine-ţi respiraţia, strigă Bond. Trebuie să arunc o privire. Eşti gata?

Ea îl strînse în braţe în semn de răspuns, iar Bond îi simţi pieptul umflîndu-se cu aer.

Cu toată greutatea corpului, Bond o apăsă pe fată sub apă şi se răsuci, astfel încît reuşi să-şi scoată complet capul deasupra apei.

Înaintau cu o viteză de aproximativ trei noduri. Bond îşi lungi gîtul, căutînd să privească înainte.

Secatur tocmai intra în pasajul ce traversa bariera de corali, la o distanţă de aproximativ optzeci de metri, după aprecierile sale. Într-un unghi aproape drept, flotorul înainta lent spre recif. Peste aproximativ treizeci de metri, torpila roşie avea să ajungă în apele zbuciumate de deasupra barierei de corali. La treizeci de metri în urma sa, cei doi continuau să înainteze în acelaşi ritm lent.

Şaizeci de metri îi despărţeau de recif.

Bond se răsuci şi Solitaire ieşi la suprafaţă, tuşind.

Înaintau la fel de lent, abia menţinîndu-se la suprafaţă.

Cinci metri, zece, cincisprezece, douăzeci.

Doar patruzeci de metri îi mai despărţeau de recif.

În acest moment, *Secatur* ieşea de partea cealaltă a barierei de corali. Bond trase adînc aer în piept. Era trecut de şase. Ce se întîmplase cu mina lipită de carenă? Bond rosti în gînd o rugăciune scurtă. Doamne, ajută-ne! rosti el, cu privirea îndreptată spre apă.

Deodată, simţi frînghia smucindu-i braţele.

– Respiră, Solitaire, respiră! strigă în vreme ce se scufunda, iar viteza înaintării creştea cu repeziciune.

Acum goneau nebuneşte spre recif.

Înaintarea le fu încetinită pentru o clipă, atunci cînd flotorul se lovi de o stîncă ori de un masiv de corali mai proeminent.

Apoi răgazul se spulberă, şi fură din nou tîrîţi în îmbrăţişarea fatală a mării.

Încă treizeci de metri, douăzeci, zece.

Isuse! gîndi Bond. Sîntem terminaţi. Îşi încordă muşchii, gata să primească şocul durerii sfîşietoare, şi o îmbrăţişă şi mai strîns pe Solitaire, încercînd să o ferească de ceea ce avea să fie mai rău.

Deodată, aerul îi fu împins afară din plămîni şi un pumn gigantic îl izbi de Solitaire, aruncînd-o pe fată înapoi. Căzură laolaltă înapoi în apă. O fracţiune de secundă mai tîrziu, un fulger despică cerul şi tunetul unei explozii se făcu auzit.

Căzînd în apă, Bond simţi cum greutatea frînghiei îi trăgea la fund.

Picioarele i se cufundară în apă, trăgînd după ele trupu-i încremenit, şi gura i se umplu de apă.

Perspectiva înecului iminent îl readuse în simţiri. Călcă apa cu putere, reuşind să revină la suprafaţă. Fata atîrna inertă în braţele sale. Continuă să dea din picioare cu disperare, privind în jur, sprijinind capul lui Solitaire pe umărul său drept.

Văzu mai întîi apele zbuciumîndu-se deasupra barierei de corali, la mai puţin de cinci metri distanţă. De n-ar fi fost recifful, în acest moment ar fi fost amîndoi striviţi de unda de şoc a exploziei. Curenţii declanşaţi de aceasta se făceau simţiţi abia acum. Vîsli cu disperare din picioare spre recif, înghiţind cîte o gură de aer de cîte ori putea. Îşi simţea plămînii gata să ia foc, din cauza efortului depus, iar cerul i se arăta ca printr-un filtru roşu. Frînghia îl trase spre adîncuri, iar părul fetei îi intră în gură, făcîndu-l să se înece.

Deodată, simţi muchia tăioasă a unui masiv de corali atingîndu-i piciorul. Se zvîrcoli frenetic, încercînd să se caţere, julindu-şi piciorul la fiecare mişcare, dar ignoră durerea.

Acum, coralul îi julea spinarea şi mîinile. Se cufundă, cu pieptul gata să-i explodeze. Deodată, simţi sub tălpi un pat de

ace. Își lăsă toată greutatea pe picior, luptînd din greu împotriva curenților care amenințau să-l îndepărteze de poziția cîștigată cu atîta chin. Reuși să se ridice din nou în picioare și spinarea sa întîlni reazemul unei stînci. Se sprijini de ea, ridicînd trupul rece al fetei, a cărei respirație abia o mai simțea. De jur împrejur, sîngele rănilor sale se răspîndi în apă, înroșind-o.

Se odihni vreme de un minut, binecuvîntat răgaz, cu ochii închiși și pulsul zbătîndu-i-se nebunește în vine, cuprins de o tuse dureroasă, așteptînd să-și vină în fire pe deplin. Primul său gînd fu acela al sîngelui răspîndit în apă. Ce-i drept, peștii cei mari nu prea îndrăzneau să se avînte în labirintul barierei de corali. Oricum, nu putea să facă nimic în această privință.

Apoi își ridică privirea spre mare.

Din *Secatur* nu mai rămăsese nici o urmă.

Pe cerul limpede, ciuperca de fum începuse deja să se destrame, mînată de Vîntul Doctorului, către insulă.

La suprafață pluteau o mulțime de rămășițe. Cîteva capete încercau să se mențină deasupra apei. Marea strălucea datorită miilor de pești morți sau paralizați de explozie ce pluteau cu burțile albe în sus. Atmosfera era încărcată de un miros puternic de exploziv. La limita ariei întesate de rămășițe, flotorul roșu juca pe valuri, răsturnat, ancorat de cablul greu de sîrmă, al cărui capăt se tîra pe undeva, la fundul apei. Ici și colo, gheizere de bule de aer se ridicau bolborosind, tulburînd oglinda apei.

Dinspre larg, dincolo de suprafața întesată de pești morți, cîteva înotătoare dorsale triunghiulare se zăreau înaintînd cu repeziciune în direcția supraviețuitorilor. Chiar în timp ce Bond urmărea scena, alte cîteva își făcură apariția. Spinarea unui rechin se arătă pentru o clipă la suprafață, apoi dispăru în adîncuri. Înotătoarele dorsale despicau valurile mici, tot mai aproape. Două brațe negre se înălțară din apă, încremeniră pentru o clipă, apoi se făcură nevăzute. Se auziră țipete. Două sau trei perechi de mîini începură să vîslească frenetic spre recif. Unul dintre

supravieţuitori se opri şi începu să împroaşte cu apă în faţa sa. Apoi, mîinile îi dispărură sub apă şi începu să ţipe. Trupul îi fu aruncat încoace şi-ncolo. Baracudele începuseră să se înfrupte din el, trecu un gînd prin mintea paralizată de groază a lui Bond.

Unul dintre înotători se apropia tot mai mult, îndreptîndu-se spre masivul de corali pe care îşi găsise refugiul Bond. Acesta stătea în apă pînă la piept. Valurile mici i se spărgeau la subţiori, iar părul ud al fetei pe care o strîngea la piept i se lipise de spinare.

Supravieţuitorul avea un cap enorm, şi un val de sînge i se prelingea pe faţă, dintr-o rană deschisă în creştetul pleşuv.

Bond îl urmărea apropiindu-se.

Mr. Big executa un crawl dezordonat, stropind în jur din belşug, ceea ce, în condiţiile date, era de-ajuns pentru a atrage atenţia oricărui peşte lipsit încă de ocupaţie.

Bond se întrebă dacă avea să reuşească. Îşi miji ochii, iar răsuflarea îi deveni mai calmă. Privea cu detaşare spectacolul oribil al cruzimii mării.

Dinţii uriaşului erau dezgoliţi, într-un rînjet în care agonia şi dorinţa de răzbunare se amestecau. Sîngele îi acoperea ochii bulbucaţi. Lui Bond i se păru că aude uriaşa inimă bolnavă bătînd sub pielea negru-cenuşie. Avea să cedeze oare înainte ca peştii să fi înghiţit momeala?

Uriaşul se apropia. Avea umerii goi, şi Bond presupuse că suflul exploziei îl dezbrăcase. Cravata de mătase neagră îi rămăsese însă la gît şi plutea în urma lui, precum codiţa tradiţională a unui chinez.

Un val curăţă sîngele din ochii înotătorului. Erau larg deschişi şi aţintiţi spre Bond. Bond nu descifră în ei nici o urmă de chemare în ajutor, ci doar o dorinţă aprigă de a ucide.

Chiar în timp ce Bond îi privea, de la mai puţin de zece metri distanţă, ochii se închiseră brusc şi o grimasă de durere contorsionă chipul lui Mr. Big. Gura schimonosită lăsă să-i

scape un geamăt agonic. Braţele încetară a mai bate apa, şi capul dispăru de la suprafaţă, reapărînd imediat. Un nor de sînge întunecă marea, în jurul lui. Două umbre maronii, lungi de cîte doi metri, se iviră din norul de sînge, apoi se repeziră din nou înainte. Trupul celui atacat zvîcni într-o parte. O parte a braţului stîng a lui Mr. Big ţîşni la suprafaţă. Palma îi fusese retezată din încheietură.

Dar capul continua să dea semne de viaţă. Buzele erau răsfrînte, dezvelind dinţii albi. Urla, un urlet lung, bolborosit, întrerupt în răstimpuri, atunci cînd baracudele muşcau din trup.

De undeva din urmă, din direcţia golfului, se auzi un strigăt. Bond nu-i dădu însă atenţie, absorbit cu totul de grozăvia ce se petrecea la numai cîţiva metri distanţă.

O înotătoare dorsală despică suprafaţa apei la un pas de el şi se opri.

Bond îl simţi parcă pe rechin, adulmecînd precum un cîine în aret, ochii săi roz căutînd să străpungă norul de sînge, pentru a-şi măsura prada. Deodată, se repezi înainte, ţintind pieptul victimei, iar capul ce urla dispăru sub apă precum pluta unei undiţe. Cîteva bule de aer îşi croiră drum spre suprafaţă. Coada plină de pete maronii a uriaşului rechin-leopard se ivi o clipă la suprafaţă, în vreme ce peştele îşi lua avînt pentru a ataca din nou.

Capul lui Mr. Big reapăru. Gura îi era închisă, iar ochii galbeni păreau încă a fi aţintiţi asupra lui Bond.

Apoi, botul rechinului se ivi din apă, înaintînd spre ţeasta plutitoare, cu maxilarele depărtate şi dinţii sclipind în lumină. Se auzi un trosnet înfiorător şi apele se învolburară. Apoi se aşternu tăcerea.

Bond privea cu ochii holbaţi pata închisă la culoare ce nu contenea să se lăţească.

Apoi Solitaire gemu, şi Bond îşi reveni în fire.

Din urmă se auzi din nou un strigăt, şi Bond întoarse privirea spre golf.

Era Quarrel, al cărui piept vînjos se înălţa la prova unei canoe scunde. Vîslea de zor spre bariera de corali, urmat de toţi pescarii din Golful Rechinului, încălecînd valurile care începuseră să încreţească suprafaţa mării.

Vîntul proaspăt dinspre nord-est pornise a bate, iar soarele strălucea, scăldînd în mantia-i de lumină apele albastre şi blîndele coline înverzite ale Jamaicăi.

Pentru întîia oară, din copilărie, ochii lui Bond se umplură de lacrimi, ce se prelinseră pe obrajii săi congestionaţi, în marea însîngerată.

Capitolul XXIII

PERMISIE PENTRU DRAGOSTE

Precum două giuvaeruri de smarald, cele două păsări colibri dădură pentru ultima oară ocol tufei de hibiscus, iar privighetoarea își începu cîntecul de seară, ascunsă undeva înspre vîrful tufei de iasomie.

Umbra unui albatros pluti peste iarba grasă de Bahamas a peluzei, dusă de curenți spre cine știe ce tărîm îndepărtat. Un pescăruș țipă înfuriat, speriat de silueta bărbatului așezat în grădină. Își schimbă direcția de zbor, țîșnind pe deasupra apei, către insulă. Un fluture cu aripi uriașe trecu jucăuș printre umbrele purpurii ale palmierilor.

Apele cu mii de nuanțe albăstrii ale golfului erau liniștite, netede ca oglinda. Falezele insulei erau colorate în roz de ultimele raze ale soarelui ce apunea dincolo de zidurile casei. Mirosea a amurg și a răcoare, după o zi cu arșiță, iar dinspre satul ascuns printre palmieri, undeva spre dreapta, vîntul blînd aducea o adiere de pește prăjit.

Solitaire se ivi pe terasă și coborî, cu picioarele goale, străbătînd peluza catifelată. Purta o tavă cu două pahare și un shaker plin cu cocktail. O așeză cu grijă pe măsuța scundă de bambus de lîngă șezlongul în care se odihnea Bond.

– Sper c-am nimerit proporțiile, spuse ea. Șase părți de vodcă și una de Martini! Pare a fi o băutură a naibii de tare. N-am mai băut așa ceva, pînă acum.

Bond își ridică privirea, admirînd-o. Fata îmbrăcase unul din halatele albe de mătase ale lui Bond. Veșmîntul prea larg îi dădea o înfățișare de copil.

Ea izbucni în rîs.

– Îți place cum arăt? Mai mult de-atît, n-am reușit să fac...

– Ești minunată, îi răspunse Bond. Ești, de departe, cea mai frumoasă dintre fetele din tot Golful Rechinului. De-aș avea mîini și picioare, m-aș ridica și te-aș săruta.

Solitaire se aplecă și-l sărută îndelung pe buze, încolăcindu-și un braț în jurul gîtului său. Apoi se ridică și-i netezi șuvița rebelă de păr negru care-i căzuse pe frunte.

O clipă, se priviră în tăcere, apoi ea se întoarse spre măsuță. Umplu un pahar cu lichidul tare pentru el, și un altul, pe jumătate, pentru ea, și se așeză în iarba caldă, rezemîndu-și fruntea de genunchiul lui. El își trecu degetele mîinii drepte prin părul ei și, o vreme, priviră în tăcere jocul de lumini al apusului, pe fundalul insulei întrezărite printre palmieri.

Își petrecuseră ziua lingîndu-și rănile și încercînd să înlăture urmările dezastrului.

Atunci cînd barca lui Quarrel acostase pe mica plajă de la Beau Desert, Bond o luase în brațe pe fată și, străbătînd peluza, intrase în casă, îndreptîndu-se direct spre baie. Umpluse cada cu apă fierbinte și o așezase înăuntru pe Solitaire, care abia mai realiza ce se întîmpla în jurul ei. O săpunise din cap pînă în picioare și îi spălase trupul și pletele. După ce înlătură sarea și aschiile de coral, o ajută să iasă din cadă, o ștersese și tamponase cu alcool minusculele tăieturi făcute de muchiile ascuțite ale coralilor pe spinarea și șoldurile ei. Apoi o așezase, goală, în așternutul proaspăt, o sărutase și, înainte ca el să fi apucat să tragă jaluzelele, Solitaire căzuse într-un somn adînc, fără vise.

Fu rîndul său să se îmbăieze. Strangways îl ajută să se săpunească, iar apoi îl scăldă într-o baie de alcool. Trupul îi era tot o rană. Sîngera în o sută de locuri, iar umărul muşcat de baracudă îi amorţise. Pierduse o bună bucată din muşchiul umărului. Arsura alcoolului îl făcu să scrîşnească din dinţi, dar rezistă pînă la capăt.

Se îmbrăcase sumar, iar Quarrel îl dusese cu maşina la spitalul din Port Maria, nu înainte însă ca el să apuce să înghită un mic dejun delicios şi să fumeze o binecuvîntată primă ţigară. În maşină, adormise şi nu se trezise nici pe masa de operaţie. Dormise mult şi se trezise în aşternutul confortabil al unui pat de spital, avînd înfăţişarea unei mumii, plin de bandaje şi copci.

După-amiază, devreme, Quarrel îl adusese înapoi la vilă. Între timp, Strangways trecuse la fapte, pornind de la informaţiile date de Bond. Pe Insula Surprizei se afla acum un detaşament de poliţişti, iar epava lui *Secatur,* zăcînd pe fundul mării, la o adîncime de douăzeci de metri, fusese balizată. În jurul balizei patrula acum o navă a serviciului vamal de la Port Maria. Echipa de scufundători ce aveau să recupereze comoara se afla pe drum, de la Kingston. Reporterii de la organele locale de presă fură nevoiţi să se mulţumească cu o scurtă declaraţie, iar la poarta domeniului Beau Desert se afla acum un poliţist, gata să respingă potopul de ziarişti aşteptaţi să năvălească în Jamaica, deîndată ce evenimentul avea să fie adus la cunoştinţa întregii lumi. Între timp, un raport complet fusese expediat lui M, precum şi la Washington, astfel încît oamenii lui Mr. Big din Harlem şi St. Petersburg să poată fi reţinuţi, sub acuzaţia provizorie de contrabandă cu aur.

De pe *Secatur* nu mai rămăsese nici un supravieţuitor. În schimb, pescarii din partea locului strînseseră aproape o tonă de peşti morţi, în acea dimineaţă.

Jamaica era împînzită de zvonuri. Pe falezele ce dominau golful şi de-a lungul plajei se adunaseră şiruri-şiruri de maşini.

Zvonul despre găsirea comorii lui Morgan cel Sîngeros se răspîndise, dar o dată cu el, se auzise şi despre haitele de rechini şi baracude care o străjuiau, astfel încît nu se găsi nici un înotător îndeajuns de curajos pentru a se strecura la locul naufragiului, la adăpostul întunericului.

Un doctor venise să o consulte pe Solitaire, dar o găsise preocupată de găsirea unor haine adecvate şi a nuanţei de ruj care i s-ar fi potrivit. Strangways aranjase ca, a doua zi, de la Kingston să-i fie aduse cîteva rochii. Deocamdată, experimenta, scotocind prin valiza lui Bond.

Strangways se întoarse de la Kingston cu puţin timp înaintea revenirii lui Bond de la spital. Aducea cu sine un mesaj de la M, destinat lui Bond. Iată ce scria în acesta:

PRESUPUN CĂ AI REVENDICAT COMOARA ÎN NUMELE FIRMEI UNIVERSAL EXPORT STOP / ÎNCEPEŢI IMEDIAT RECUPERAREA STOP / AM ANGAJAT UN EXPERT PENTRU CONSILIERE ÎN RELAŢIILE CU TREZORERIA ŞI BIROUL COLONIAL STOP / PÎNĂ LA SOSIREA LUI, FELICITĂRI STOP / PERMISIE DE DOUĂ SĂPTĂMÎNI ACORDATĂ, PENTRU RELAXARE PASIONALĂ / STOP.

– Presupun că e vorba de o greşeală de transcriere, spuse Bond, citind ultimele cuvinte ale telegramei.

– Probabil, încuviinţase Strangways, cu un aer solemn. Am transmis un raport complet despre rănile suferite de tine. Şi de faţă, adăugase apoi, cu subînţeles.

– Hm, mîrîi Bond. Cei ce se ocupă cu cifrarea mesajelor lui M nu prea obişnuiesc să greşească. Mă rog...

Strangways privi candid spre fereastră, cu singurul său ochi.

– E tipic pentru bătrînul diavol să se gîndească în primul rînd la aur, spuse Bond. Bănuiesc că îşi închipuie că-l va putea

dosi cumva, data viitoare cînd Serviciul Secret va fi inspectat de comisia parlamentară. Îşi petrece jumătate din viaţă certîndu-se cu cei de la Trezorerie. Oricum, trebuie să recunosc că s-a mişcat repede.

– Am înregistrat o cerere de revendicare pe numele tău, deîndată ce-am recepţionat mesajul, îl anunţă Strangways. Nu va fi însă foarte uşor. Consiliul Coroanei va vrea să pună mîna pe o parte din sumă, iar americanii îşi vor vîrî şi ei coada, avînd în vedere că Mr. Big era cetăţean american. Va dura al naibii de mult.

Mai stătură de vorbă cîtva timp, apoi Strangways plecă, iar Bond se refugie în grădină, pentru a se rumeni la soare şi a-şi pune ordine în gînduri.

Revăzu mental labirintul de primejdii pe care le înfruntase din clipa în care pornise pe urmele lui Mr. Big şi ale fabuloasei sale comori. Retrăi clipele în care, în felurite împrejurări, privise moartea în faţă.

Acum, însă, totul se sfîrşise cu bine, iar el stătea relaxat în bătaia soarelui, înconjurat de flori şi avînd la picioare mult-rîvnitul trofeu. Savură clipa, cu gîndul la cele paisprezece zile care le aparţineau, începînd din acel moment.

Dinspre bucătăria situată în spatele casei se auzi zgomot de oale ciocnite între ele, urmat de vocea lui Quarrel care se răstea la cineva.

– Bietul Quarrel, zîmbi Solitaire. A angajat cel mai bun bucătar din sat şi a răscolit toate pieţele din împrejurimi, pentru a ne face o surpriză. A găsit chiar şi crabi negri, o adevărată trufanda, în sezonul acesta. Ne mai pregăteşte un purcel la tavă, o salată de avocado şi, ca desert, guave şi cremă de cocos. Comandorul Strangways ne-a lăsat o ladă cu cea mai bună şampanie pe care a putut-o găsi în Jamaica. Pe cuvîntul meu, simt că-mi lasă gura apă! Dar nu uita, e o surpriză! Am trecut prin bucătărie şi l-am găsit pe sărmanul bucătar cu ochii în lacrimi.

– Îl vom lua cu noi, în mica noastră vacanță „pasională", rîse Bond și îi povesti fetei despre telegrama primită de la M. Mergem la o casă înălțată pe piloni, înconjurată de palmieri și de opt kilometri de nisip auriu. Va trebui să mă îngrijești, căci mă îndoiesc că voi fi în stare să fac dragoste, avînd un singur braț sănătos.

Ochii lui Solitaire erau plini de senzualitate, atunci cînd îl privi. Îi dărui un zîmbet nevinovat și spuse:

– Chiar așa să fie?